

தரணி போற்றும் தலைவர்கள்

தொகுப்பாசிரியர்
சீனிவாசன்

பாக்யா பப்ளிஷர்ஸ்
கோவை

உள்ளே...

1. மகாத்மா காந்தியடிகள்	05
2. பாலகங்காதர திலகர்	09
3. நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ்	18
4. அண்ணல் அம்பேத்கர்	27
5. ஜவகர்லால் நேரு	37
6. லால் பகதூர் சாஸ்திரி	44
7. ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன்	48
8. வ.உ.சிதம்பரனார்	59
9. வீரத்துறவி சுப்ரமணிய சிவா	64
10. பெரியார்	69
11. ராஜாஜி	82
12. பெருந்தலைவர் காமராசர்	89
13. ப.ஜீவானந்தம்	96
14. கக்கன்	103
15. அயோத்திதாசப் பண்டிதர்	109
16. பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர்	113
17. கொடி காத்த குமரன்	117
18. வீர வாஞ்சி	122
19. அறிஞர் அண்ணா	125
20. பாரதரத்னா எம்.ஜி.ஆர்.	132

1. மகாத்மா காந்தியடிகள்

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடைமுறையேற்று நடத்தியதன் காரணமாக மகாத்மா காந்தி, "விடுதலை பெற்ற இந்தியாவின் தந்தை" என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

சத்தியாக்கிரகம் என்றழைக்கப்பட்ட இவரது அறவழிப் போராட்டம் இந்திய நாட்டு விடுதலைக்கு வழி வகுத்ததுடன் மற்ற சில நாட்டு விடுதலை இயக்கங்களுக்கும் ஒரு வழி காட்டியாக அமைந்தது. இவரது பிறந்த நாள் இந்தியாவில் காந்தி ஜெயந்தி என்று கொண்டாடப்படுகிறது.

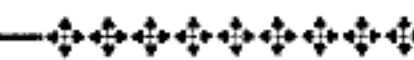
வாழ்க்கை

மோகன்தாஸ் காந்தி 2 அக்டோபர் 1869 அன்று இந்திய நாட்டின் குஜராத் மாநிலத்திலுள்ள போர்பந்தர் எனும் ஊரில் பிறந்தார். இவரது தாய் மொழி குஜராத்தி. தந்தையார் பெயர் கரம்சந்த் காந்தி, தாயார் புத்லிபாய்.

காந்தி தனது 13ஆம் வயதில் தம் வயதேயான கஸ்தூரி பாயை மணந்தார். தனது 16வது வயதில் காந்தி தன் தந்தையை இழந்தார். தனது 18ஆம் வயதில் பள்ளிப்படிப்பு முடிந்த பிறகு பாரிஸ்டர் (Barrister) எனப்படும் வழக்கறிஞர் படிப்பிற்காக காந்தி இங்கிலாந்து சென்றார்.

தென்னாப்பிரிக்காவில்

தென்னாப்பிரிக்காவில் அவருக்கேற்பட்ட அனுபவங்கள், பின்னாளில் அவரை ஒரு மாபெரும் அரசியல் சக்தியாக

உருவாக்க உதவியது. அங்குள்ள நாட்டல் (Natal) மாகாணத்தின் டர்பன் (Durban) நகரில் உள்ள நீதிமன்றத்தில் ஒருநாள் இந்திய வழக்கப்படி தலைப்பாகை அணிந்து வழக்காடச்சென்ற காந்தியிடம் அத்தலைப்பாகையை விலக்குமாறு நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி உத்தரவிட்டார். காந்தியோ இவ்வுத்தரவை எதிர்க்கும் பொருட்டு நீதிமன்றத்தை விட்டு உடனே வெளியேறினார்.

பிறகொரு நாள் பிரிட்டோரியா (Pretoria) செல்வதற்காக தகுந்த பயணச்சீட்டுடன் தொடருந்தில் முதல் வகுப்புப் பெட்டியில் பயணம் செய்த காந்தி, அவர் ஒரு வெள்ளையர் இல்லை என்ற காரணத்திற்காக, ஆங்கிலேய அதிகாரி ஒருவரால் (Pietermaritzburg) ரயில் நிலையத்தில் பெட்டியில் இருந்து தூக்கி எறியப்பட்டார்.

வெள்ளையர் அல்லாத ஒரே காரணத்தால் இது போன்று பல இன்னல்களை காந்தி அனுபவித்தார். இதன் மூலம் தென்னாப்பிரிக்காவின் கறுப்பின மக்களும் அங்கே குடியேறிய இந்தியர்களும் படும் இன்னல்களை காந்தி நன்குணர்ந்தார்.

1894ஆம் ஆண்டு நாட்டல் இந்திய காங்கிரஸ் என்ற பெயரில் கட்சி தொடங்கி அதற்கு அவரே பொறுப்பாளரானார். இதன் மூலம் நாட்டல் மாகாணத்திலிருந்த இந்தியர் அனைவரையும் ஒன்று திரட்டி, அவர்களை தங்கள் உரிமைக்காக குரலெழுப்ப ஊக்கப் படுத்தினார்.

1906ஆம் ஆண்டு ஜோகர்னஸ்பர்க் நகரில் நடந்த ஒரு போராட்டத்தில் முதன்முறையாக சத்தியாகிரகம் எனப்படும் அறவழிப்போராட்டத்தை பயன்படுத்தினார். அகிம்சை, ஒத்துழையாமை, கொடுக்கப்படும் தண்டனையை ஏற்றல் ஆகிய கொள்கைகள் இவ்வறவழிப் போராட்டத்தின் பண்புகளாகும்.

இந்திய விடுதலைப் போராட்டம்

தென்னாப்பிரிக்காவில் காந்தி தலைமைப்பெற்று நடந்த போராட்டங்களைப் பற்றி இந்திய மக்கள் அறிந்திருந்தனர். காந்திக்கு, கோபால கிருஷ்ண கோகலே, ரவீந்திரநாத் தாகூர் போன்றோருடன் நட்பு ஏற்பட்டது. காந்தி இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் சேர்ந்து ஆங்கிலேயர்க்கு எதிரான விடுதலைப் போராட்டத்தில் முழு வீச்சில் ஈடுபட்டார்.

1921ஆம் ஆண்டு இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் தலைவராக காந்தி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பிப்ரவரி 1930ல் ஆங்கிலேய அரசு, இந்தியாவில் இந்தியர்களால் தயாரிக்கப்படும் உப்புக்கு வரி விதித்தது.

மேலும், இந்தியாவில் இந்தியரால் தயாரிக்கப்படும் உப்பை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை தவிர வேறு யாரும் விற்கக் கூடாது என்ற சட்டத்தையும் இயற்றியது. இதை விலக்கிக் கொள்ளுமாறு காந்தி பிரிட்டிஷாரிடம் விடுத்த கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டது.

சத்தியாகிரக முறையில் இதை எதிர்க்க முடிவெடுத்த காந்தி மார்ச் 2, 1930 அன்று 78 சத்தியாகிரகிகளுடன் அகமதாபாத்திலிருந்து குஜராத் கடலோரத்தில் இருந்த தண்டி நோக்கி 240 மைல் நடைப்பயணத்தை துவக்கினார்.

23 நாட்கள் நடைப்பயணத்திற்குப் பிறகு, தன் சகாக்களுடன் தண்டி கடற்கரை வந்து சேர்ந்த காந்தி, அங்கிருந்த கடல் நீரை காய்ச்சி உப்பு தயாரித்து பிரிட்டிஷ் சட்டத்திற்கு எதிராக பகிரங்கமாக பொதுமக்களுக்கு விநியோகித்தார்.

உப்பு சத்தியாகிரகம் என்று அழைக்கப்படும் இந்நிகழ்வு இந்திய விடுதலைப் போராட்ட சரித்திரத்தில் ஒரு திருப்பு முனையாக கருதப்படுகிறது.

1948 ஆம் ஆண்டு வெள்ளையனே வெளியேறு
புத்தகம் கருத்து வெளியீடுக்கு வகித்தார்.

புள்ளி

மலையாள காந்தி 1948 ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி 30 ஆம்
நாள் மாலை (5:17 மணி) தன் வாழ்நாளில் இறுதியாக 144
நாட்கள் தங்கியிருந்த டில்லி பிரீலா மாளிகை காந்தி சமிதி
தேய்வுடத்தில் நாதாராம் கோட்ஸேவால் சுட்டுக்கொலை
செய்யப்பட்டார்.

சுயசரிதை

காந்தி குஜராத்தி மொழியில் எழுதிய சுயசரிதை, சத்திய
போதனை என்ற பெயரில் தமிழ் மொழியிலும் An Autobiography:
The Story of My Experiments with Truth என்ற பெயரில்
ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

நினைவிடங்கள்

தமிழ்நாடு அரசு காந்திக்கு அவரது தியாகத்தைப்
போற்றிச் சிறப்பிக்கும் வகையில் சென்னை கிண்டியில் காந்தி
மண்டபம் மற்றும் அருங்காட்சியகம் அமைத்துள்ளது.

மதுரையில் இராணி மங்கம்மாள் காலத்தில்
அமைக்கப்பட்ட கட்டிடத்தில் 1959 முதல் காந்தி அருங்
காட்சியகம் செயல்பட்டு வருகிறது. இங்கு அண்ணல்
காந்தியடிகளின் வாழ்க்கை வரலாறு தொடர்பான புகைப்
பாக்கண்காட்சி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

முக்கடலும் சங்கமிக்கும் கன்னியாகுமரிக் கரையில்
நினைவு மண்டபம் அமைத்துள்ளது. இங்கு அண்ணல்
காந்தியடிகளின் மார்பளவு சிலை ஒன்று வளாகத்திலும்,
மற்றொன்று அருங்காட்சியகத்திலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.
இங்கு ஆயிரம் பேர்கள் அமரக்கூடிய அளவில் அரங்கம்
அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

2. பாலகங்காதர திலகர்

லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர் ஒரு விடுதலைப்
போராட்ட வீரர், தேசியவாதி மற்றும் சமூக சீர்திருத்தவாதியும்
ஆவார். இந்தியாவிற்கு தன்னாட்சி கோரியவர்களுள் திலகரும்
ஒருவர்.

“சுதந்திரம் எனது பிறப்புரிமை அதை அடைந்தே
தீருவேன்” என முழங்கியவர். பாலகங்காதர திலகர் ‘இந்திய
தேசிய இயக்கத்தின் தந்தை’ என கருதப்படுகிறார்.

இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் முதல் மக்கள் ஆதரவு
பெற்ற தலைவரும் இவரே. இந்தியாவுக்கு முதன் முதலில்
தன்னாட்சி கோரியவர்களுள் திலகரும் ஒருவர்.

முதன் முதலில் மக்களிடையே சுதந்திரம் பற்றிய
விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியவர் ஆவார். மக்களிடையே
அவருக்கு மிகுந்த செல்வாக்கு இருந்தது. அவர் திலக மகராஜ்
என்றும் அழைக்கப்பட்டார்.

லால்பால்பால் என்று அழைக்கப்படும் மூன்று முக்கியத்
தலைவர்களுள் ஒருவர். மற்ற இருவர் பிபின் சந்திர பால் ,
லாலா லஜபத் ராய். திலகரின் சீடரான வ. உ. சிதம்பரம்
பிள்ளை “தென்னாட்டுத் திலகர்” என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

ஸ்ரீ அரவிந்தர் இந்திய மக்களிடையே அரசியல்
விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தியவர்களில் முக்கியமானவர். பால
கங்காதர திலகர் தலைமையில் சுதந்திரப் போராட்டத்தில்
ஈடுபட்டார்.

பாலகங்காதர திலகர்' என அழைக்கப்படும் பாலகங்காதர திலகர் அவர்கள், 1856 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 23 ஆம் நாள் இந்தியாவின் மகாராஷ்டிர மாநிலத்திலுள்ள "ரத்தினகிரி" என்ற இடத்தில், கங்காதர பரமச்சந்திரராதிலக் என்பவருக்கும், பார்வதிபாய் கங்காதருக்கும் மகனாக மராத்தி சித்பவன் பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். திலகரின் தந்தை ஆசிரியராகவும், சமஸ்கிருதத்தில் புலமை பெற்றவராகவும் விளங்கினார்.

ஆரம்ப வாழ்க்கை மற்றும் கல்வி

தாயார் பார்வதிபாய் திலக் மூன்று பெண் குழந்தைகளுக்குப் பிறகு இறைவனை வேண்டிப் பெற்ற பிள்ளை திலகர். அவரது பத்து வயது வரை ரத்தினகிரியில் படித்தார்.

பின்னர் அவரது தந்தை பணி காரணமாக பூனாவுக்கு இடம் பெயர்ந்ததால் அங்கே கல்வியைத் தொடர்ந்தார். அவர் சமார் பத்து வயதாக இருக்கும் போதே தாயை இழந்தார். அவருக்கு கேசவ் கங்காதர திலக் என்றே பெயரிட்டனர்.

அவரது தாயார் அவரை பால் என்று அழைத்தார். தாயார் நினைவாகவே திலகர் தனது பெயரை பால் கங்காதர திலக் என்று வைத்துக்கொண்டார்.

1871இல் சத்தியபாமா II வயது சிறுமியை திலகருக்கு மணம் முடித்தனர். 1877ஆம் ஆண்டில் பூனாவில் உள்ள டெக்கன் கல்லூரியில் கல்வி கற்றுப் பட்டம் பெற்றார். அப்போது அவரது தந்தையாரும் இறந்துவிட்டார்.

அவரது சித்தப்பா கோவிந்தராவும் சித்தி கோபிகா பாயும் மிக அன்புடன் அவரை வளர்த்தனர்.

பிறகு, சட்டம் படிக்க முடிவு செய்து, சட்டக் கல்லூரியில் விண்ணப்பித்தார். அவருடைய தகுதியை ஆராய்ந்தறிந்த கல்லூரி முதல்வரும், பேராசிரியரும், 'நீ கணிதத்தில் சிறப்பாக உள்ளாய், எனவே அதையே சிறப்புப் பாடமாகப் படித்தால், நல்ல எதிர்காலம்' என்றனர்.

அதற்கு திலகர், "என்னுடைய நாடு, அடிமைப்பட்டு துன்புற்றுக்கிடக்கிறது. சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவோர் அடிக்கடி கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் வாடுகின்றனர். அவர்களுக்காக வாதாடி அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அத்தகைய தேசப்பற்று மிகுந்த வழக்கறிஞர்களை என் நாடு எதிர்பார்க்கிறது. எனவேதான், நான் சட்டம் படிக்க விரும்புகிறேன்!" என்றார்.

அவர் நினைத்தது போலவே, 1879இல் சட்டம் பயின்று முடித்து பல தேச பக்தர்களுக்காக வாதாடி, அவர்களை சிறையிலிருந்து மீட்டார். தன் நாட்டு மக்கள் மனத்தில் சுதந்திரக் கனலை மூண்டெரியச் செய்தார்.

தேசத்தொண்டு

மகாதேவ் கோவிந்த் ரானடே என்பவர் ஆரம்பித்த சர்வஜனிக் சபாவில் சேர்ந்து பொதுத் தொண்டாற்றினார்.

தாதாபாய் நௌரோஜி இந்திய செல்வம் எப்படி ஆங்கிலேயரால் கொள்ளையடிக்கப்படுகிறது என்று புள்ளி விவரத்துடன் எழுதிய நூலை அடிப்படையாக வைத்து ரானடே 1872ல் ஆற்றிய சொற்பொழிவாற்றினார். விஷ்ணு சாஸ்திரி சிப்லுண்கர் 1874இல் நிபந்த மாலை என்ற பத்திரிகையில் தொடர்ந்து கட்டுரைகள் எழுதினார்.

ரானடேவின் பேச்சும், விஷ்ணு சாஸ்திரியின் எழுத்துகளும் சுயநலமற்ற பண்புடைய திலகரை ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கத் தூண்டியது.

விடுதலைப் போராட்டத்தில் திலகரின் பங்கு

திலகர், கோபால் கணேஷ் அகர்கர், விஷ்ணு சாஸ்திரி சிப்லுஷாக்கர், இன்னும் பிற நண்பர்களுடன் சேர்ந்து 1881 ஆம் ஆண்டில் இரண்டு பத்திரிகைகளைத் தொடங்கினார்.

ஒன்று "கேசரி" என்னும் பெயர் கொண்ட மராத்தி மொழிப் பத்திரிகை. இன்னொன்று "மராட்டா" என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகை.

இரண்டு ஆண்டுகளிலேயே "கேசரி" இந்தியாவிலேயே அதிகம் விற்பனை கொண்ட பத்திரிகை ஆனது. இதன் ஆசிரியத் தலையகங்கள் ஆங்கிலேயர்களின் கீழ் மக்கள்படும் துன்பங்கள் குறித்ததாகவே இருந்தன.

இந்தப் பத்திரிகைகள், ஒவ்வொரு இந்தியனையும் தமது உரிமைகளுக்காகப் போராடும்படி தூண்டின. இதனால், ஆங்கில அரசால் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

இப்பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் தலையகங்கள் மக்களின் சிரமங்களையும் உண்மையில் நடப்பதையும் வெளிப்படுத்தும் விதமாக இருந்ததால் மக்கள் அந்த பத்திரிகைகளை விரும்பிப்படித்தனர்.

மேலும் அவர்கள் மக்களுக்கு இந்திய கலாச்சாரத்துடன் சேர்ந்த கல்வியறிவை கொடுப்பதற்காக 1884இல் தக்காண கல்வி சபையைத் தோற்றுவித்தனர். கடுமையாக உழைத்து திறமையாக நடத்தினர். அது பின்னர் ஃபெர்குஸன் கல்லூரியாகவும் விரிவடைந்தது.

பூனாவில் விவேகானந்தருடன்

சுவாமி விவேகானந்தர் இந்தியாவைச் சுற்றி வந்த பரிவராஜக வாழ்க்கையின்போது, (முன்னையில்) இருந்து

பூனாவிற்கு செப்டம்பர் 1892இல் ரயிலில் வந்தார் அப்பொழுது பால கங்காதர திலகர் அவருடன் பயணித்தார்.

பின்னர் திலகரின் இல்லத்தில் பல நாட்கள் சுவாமி விவேகானந்தர் தங்கியிருந்தார். அந்த அறை இன்றும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. பின்னாளில், இதே அறையில் தான் புகழ்பெற்ற விநாயகர் திருவிழாவையும் திலகர் ஆரம்பித்தார்.

அரசியல் வாழ்க்கை

1885ஆம் ஆண்டு, திலகர் காங்கிரசில் சேர்ந்தார். அப்பொழுது அது அடிமை மனப்பாங்கு கொண்டதாக இருந்தது. 1893இல் விவேகானந்தரின் சிகாகோ உரை திலகரை மிகவும் கவர்ந்தது.

திலகர் 1893இல் மக்களிடையே நாட்டுப்பற்றை ஏற்படுத்த விநாயகர் திருவிழாவை கொண்டாட ஆரம்பித்தார். இன்றும் அந்த உற்சவம் மராட்டிய மாநிலத்தின் அடையாளமாக கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

1895இல் சிவாஜி உற்சவம் கொண்டாட ஆரம்பித்தார். இதனால் மக்களிடையே ஏற்பட்ட ஒற்றுமை அரசாங்கத்திற்குக் கலக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

1895இல் திலகர் பூனா முனிசிபல் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அக்காலகட்டத்தில் மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை.

1896 இறுதியில் பம்பாயிலும் பூனாவிலும் பிளேக் நோய் பரவியது. அதனை தடுப்பதற்கு, எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருந்த இரக்கமற்ற ஆங்கில அரசு, விக்டோரியா மகாராணியின் வைர விழா கொண்டாட்டத்தில் ஈடுபட்டது. இதை திலகர் எதிர்த்ததோடு மட்டுமல்லாமல், கண்டித்து பத்திரிகைகளிலும் எழுதினார்.

திலகர் துன்புறும் மக்களுடன் தானும் இருந்து
அவர்களைக் காப்பதில் உழைத்தார். தாமே மருத்துவமனை ஒன்றும்
அமைத்தார்.

பிளேக் நோய் பரவிய சமயத்தில் அனுப்பப்பட்ட ரான்ட்
என்பவரும் லெட்டினன்ட் அயர்ஸ்ட் என்பவரும் சாப்பிக்கர்
சுயேந்தரர்களால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர்.

திலகர் எழுதிய தலையங்கங்களே இந்தக் கொலை
களுக்குத் தூண்டுதலாக அமைந்தன என்று 1897 ஆம் ஆண்டு
சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். சிறையில் வேதங்களின் காலம்
குறித்து ஆராய்ந்தார்.

18 மாதம் சிறைத்தண்டனை 12 மாதமாகக் குறைக்கப்
பட்டது. தண்டனை முடிந்து வெளிவரும் போது மிகுந்த
மக்கள் செல்வாக்குப் பெற்ற தலைவராக வெளிவந்தார்.
மக்கள் அவரை வரவேற்க கூட்டமாகக் காத்திருந்தனர்.

லார்டு கர்ஸன் 1905 ஆம் ஆண்டு வங்காளத்தை
இரண்டாகப் பிரித்தார். இதை திலகர் கடுமையாக எதிர்த்தார்.

சுதேசி பொருட்கள் ஆதரவு, அந்நிய பொருட்கள்
பகிஷ்கரிப்பு முதலியவற்றை திலகர் முன்னின்று நடத்தினார்.
இது பின்னாளில் காந்திஜியால் ஒத்துழையாமை இயக்கம்
என்ற புதிய பெயரில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.

திலகருக்கு வங்கத்தைச் சேர்ந்த விபின் சந்திர பாலும்
பஞ்சாபைச் சேர்ந்த லாலா லஜபத் ராயும் துணை நின்றனர்.
இவர்கள் லால் பால் பால் என்றும் மும்மூர்த்திகள் என்றும்
அழைக்கப்பட்டனர். வங்கத்தைச் சேர்ந்த அரவிந்தரும் வ. உ.
சிதம்பரம் பிள்ளையும் திலகருடன் இருந்தனர்.

கோகலே போன்றோர் ஆங்கிலேயரை எதிர்க்காமல்
எதையும் கேட்டுபெற வேண்டும் என்ற கொள்கை
உடையவர்கள். அவர்களுக்கு திலகரின் செயல்கள் அச்சத்தை
ஏற்படுத்தியது.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக செயல்பட்ட திலகர் 1898
சென்னை மற்றும் 1899 லக்னோ காங்கிரஸ் மாநாட்டில்
கலந்துகொண்டார்.

அரசியலில் தீவிரமாக செயல்பட்ட அவர், 1907இல்
நாக்பூரில் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாட்டில், அக்கட்சி
'மிதவாதிகள்', 'தீவிரவாதிகள்' என இரு பிரிவுகளாக பிரிந்தது.

திலகரின் தலைமையில் உருவான தேசப்பற்றாளர்கள்,
தீவிர கருத்துடையவர்களாக அந்நிய ஆட்சியை எதிர்த்து
தீவிரமாகச் செயல்பட்டனர்.

1908 ஏப்ரல் 30 அன்று முசாஃபர்பூரில் பிரபுல்ல சாஹி,
குதிராம் போஸ் என்ற இரண்டு வங்க இளைஞர்கள்
கின்ஸ்போர்ட் என்ற மேஜிஸ்ட்ரேட் மீது குண்டு வீசினர்.
அதில் கென்னடி என்பவரது மனைவியும் மகளும் கொல்லப்
பட்டனர்.

பிரபுல்ல சாஹி தன்னைத்தானே சுட்டுக்கொண்டு
இறந்தார். குதிராம் போஸுக்குத் தூக்குத்தண்டனை விதிக்கப்
பட்டது.

இவர்களது செயலைப் பாராட்டி திலகர் கேசரி இதழில்
தலையங்கம் எழுதினார். அதனால் ஆங்கில அரசு அவரைக்
கைது செய்து பர்மாவில் உள்ள மாண்டலே சிறைக்கு
அனுப்பியது.

மாக்ஸ் முல்லர் கடிதம்

ஜெர்மனியின் மாக்ஸ் முல்லர், அப்போதைய
விக்டோரியா மகாராணிக்கு திலகர் விடுதலை செய்யப்பட
வேண்டும், சிறையில் நல்லவிதமாக நடத்தப்பட வேண்டும்
என்று வலியுறுத்தி கடிதம் எழுதினார்.

வில்லியம் வில்சன் ஹன்டர் மற்றும் பலரும்
இக்கடிதத்தில் கையெழுத்திட்டனர். இன்றளவும்

இக்காலகாலத்தால் (தமிழ்சமயத்தில்) பூசாரி என்ன தொடர்பு
முடியும்? (காலகாலம்) பூசாரியானது கருதப்படுகிறது.

1911ஆம் ஆண்டு 1911 ஆம் ஆண்டு (இருந்தார். சிறையில்
சிறை (இருந்தார்) என்ன (இருந்தார்) என்ன (இருந்தார்). அவர் சிறையில்
(இருந்து வெளிவந்தபின்னர்) கருதியான நீரிழிவு நோயினால்
பாதிக்கப்பட்டார். அவர் சிறையில் இருந்தபோது அவரது
மனைவி (இருந்தார்)

(பேராட்சி)

சிறையில் இருந்து வெளிவந்த பிறகு மீண்டும் சுதந்திரப்
போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார். அன்னிபெசன்ட்
அமைப்பின் இணைந்து ஹோம்ரூல் இயக்கத்திற்காகப்
போராடியார். கிராமம் கிராமமாகச் சென்று மக்களிடையே
காணாஜியம் குறித்துப் பேசினார்.

1919ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்து சென்றார். இந்திய
சுதந்திரம் குறித்து அங்கும் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டார். லேபர்
கட்சியைச் சேர்ந்த தலைவர்களுடன் பேச்சு வார்த்தை
நடத்தினார். (லேபர் கட்சியைச் சேர்ந்த பிரதமர் கிளமண்ட்
அட்லீயின் பதவி காலத்தில்தான் இந்தியாவிற்குச் சுதந்திரம்
கிடைத்தது.)

ஜாலியன் வாலாபாக்கில் பொதுமக்கள் சுட்டுக்
கொல்லப்பட்ட படுகொலையைக் கேள்விப்பட்டு நாடு
திரும்பினார்.

இறப்பு

தன்னுடைய இறுதிக்காலம் வரை, பாபநாசன மக்களைக்
காப்பாற்றி விடுதலைப் பெற வேண்டும் என போராடிய பால
கங்காதர திலகரின் உடல்நிலை 1920 ஜூலையில்
கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டது.

1920 ஆகஸ்ட் 1ஆம் நாள் 64வது வயதில் காலமானார்.
சுமார் 2,00,000 பேர் கலந்துகொண்டு இறுதி மரியாதை
செலுத்தினர்.,

திலகரின் மறைவு, இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில்
ஒரு பேரிழப்பு என்றாலும், அவர் விட்டுச்சென்ற கொள்கை
களோடு தேசப்பற்றாளர்கள் இந்தியாவின் விடுதலைக்காக
உறுதியுடன் போராடினர்.

ஆங்கில ஆட்சியை எதிர்த்து தீவிரமாகப் போராடி,
“சுதந்திரம் எனது பிறப்புரிமை அதை அடைந்தே தீருவேன்”
என முழங்கிய திலகர், கல்வி, தேசத்தொண்டு, பத்திரிகை என
பல வழிகளில் இந்திய மக்கள் அனைவரின் மனத்திலும்
விடுதலை நெருப்பை பற்றவைத்தவர்.

ஒவ்வொரு இந்தியனையும் தன்னுடைய
உரிமைக்காகவும், விடுதலைக்காக போராடத் தூண்டிய
திலகரின் கொள்கைகள் போற்றத்தக்கன.

3. நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ்

ஒரு விடுதலை வீரன் மரணிப்பதில்லை, அவன் அந்த தேசத்தை நேசிக்கும் ஆயிரம் ஆயிரம் தேச பக்தர்களின் இதயங்களில் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பான். அப்படி ஒரு விடுதலை வீரர்தான் நேதாஜி என அழைக்கப்படும் “நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ்” ஆவார்.

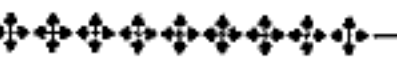
அவசரக்காரர், ஆத்திரக்காரர் என்று கூறினார் மகாத்மா காந்தி. படபடப்பானவர், பண்படாதவர் என்று கூறினார் ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள். ஆனால் வரலாறு ஏற்றுக் கொண்டது அவன் ஒரு விடுதலை வீரன் கொள்கை வீரன் என்று.

பிறப்பு

இந்திய விடுதலை போராட்ட வீரரான நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ் அவர்கள், 1897 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 23 ஆம் நாள் இந்தியாவின் ஒரிசா மாநிலத்திலுள்ள கட்டாக் என்ற ஊரில் பிறந்தார்.

வங்காள இந்துவான ஜானகிநாத் போஸ், பிரபாவதி தேவி தம்பதியர்க்கு சுபாஷ் ஒன்பதாவது மகன் ஆவார். பிறந்தார்.

இவருக்கு எட்டு சகோதரர்களும் மற்றும் ஆறு சகோதரிகளும் இருந்தனர். இவருடைய தந்தை ஒரு புகழ் பெற்ற வக்கீலாகவும், தாய் ஒரு தெய்வாந்திர மிக்கவராகவும் இருந்தனர்.

ஆரம்ப வாழ்க்கை

கல்வி

நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ் அவர்கள், தன்னுடைய ஆரம்பக் கல்வியை, கட்டாக்கிலுள்ள “பாப்டிஸ்ட் மிஷன் ஆரம்பப் பள்ளியில்” தொடங்கினார்.

பின்னர், 1913ல் “கொல்கத்தா ரேவன்ஷா கல்லூரியில்” தன்னுடைய உயர் கல்வியை முடித்த அவர் படிப்பில் முதல் மாணவனாகவும் விளங்கினார். சிறுவயதிலிருந்தே விவேகானந்தர் போன்றோரின் ஆன்மீகக் கொள்கைகளை ஆர்வமுடன் படித்தும் வந்தார்.

1915 ஆம் ஆண்டு “கொல்கத்தா ப்ரெசிடென்ஸி கல்லூரியில்” சேர்ந்த அவர், “சி.எஃப் ஓட்டன்” என்ற ஆசிரியர், இந்தியாவிற்கு எதிரான கருத்துகளை சொன்னதால், ஏற்பட்ட தகராறால் கல்லூரியை விட்டு நீக்கப்பட்டார்.

பின்னர், “ஸ்காட்டிஷ் சர்ச் கல்லூரியில்” சேர்ந்து இளங்கலைப் பட்டம் பெற்ற அவர், தன்னுடைய பெற்றோர்களின் விருப்பத்திற்காக 1919ஆம் ஆண்டு ஐ.சி.எஸ் தேர்வுக்குப் படிக்க லண்டனுக்குச் சென்றார். ஐ.சி.எஸ் தேர்வில் நான்காவது மாணவனாகத் தேர்ச்சிப்பெற்றார்.

1919இல் நடந்த ‘ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை சம்பவம்’, சுபாஷ் சந்திர போசை சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட வழிவகுத்தது எனலாம்.

ஜாலியன் வாலாபாக் என்ற இடத்தில், ஆயுதம் ஏதுமின்றி கூட்டத்தில் பேச்சை கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் எனப் பாராமல் ஆங்கில அரசு, ‘ரெஜினால்ட் டையர்’ என்ற ராணுவ அதிகாரியின் தலைமையில் அப்பாவி மக்களைக் கொன்று குவித்தது.

அரசாங்கம் மக்கள் மீது நடத்தப்பட்ட இந்தத் தாக்குதல், பொதுமக்கள் மீது நடத்தப்பட்ட சந்திர போஸிற்கு எதிர்ப்பு காட்டியது மட்டுமல்லாமல், லண்டனில் தங்கியிருந்த பன்னியை துறந்து 1921ஆம் ஆண்டு இந்தியா திரும்பி வரவும் செய்தது.

விடுதலை வேள்வியில் நேதாஜியின் பங்கு

'தன்னுடைய நாட்டை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருக்கும் ஆங்கிலேயரிடம் வேலை செய்யக்கூடாது' எனக் கருதி தன்னுடைய பதவியை ராஜினாமா செய்துவிட்டு இந்தியா திரும்பிய சுபாஷ் சந்திர போஸ் அவர்கள், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியில் இணைந்தார்.

சி.ஆர் தாசை அரசியல் குருவாகக் கொண்டு போராட்டத்தில் ஈடுபடவும் தொடங்கினார். 1922ஆம் ஆண்டு வேல்ஸ் என்னும் இளவரசரை இந்தியாவிற்கு அனுப்ப பிரிட்டன் அரசு தீர்மானித்தது. இதனால் வேல்ஸ் வருகையை எதிர்த்துப் போராட்டங்கள் நடத்த காங்கிரஸ் முடிவுசெய்தது.

"கொல்கத்தா தொண்டர் படையின்" தலைவராக பொறுப்பேற்று, தன்னுடைய எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்திய நேதாஜி மற்றும் மேலும் பல காங்கிரஸ் தொண்டர்களையும் ஆங்கில அரசு கைது செய்தது.

சட்டசபை தேர்தல்களில் இந்தியர்கள் போட்டியிட்ட சட்டசபைகளை கைப்பற்றுவதன் மூலம் இந்தியா சுதந்திரத்தை விரைவில் பெறமுடியும் என சி.ஆர்.தாஸ் மற்றும் நேருவும் கருதினர்.

ஆனால், காந்தியும் அவருடைய ஆதாமாளர்களும் எதிர்த்தனர். இதனால் காந்திக்கும், தாசுக்கும் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டு கட்சியிலிருந்து பிரிந்தார் சி.ஆர்.தாஸ், அவர் "சுயாட்சிக் கட்சியை" தொடங்கியது மட்டுமல்லாமல்,

"சுயராஜ்ஜியா" என்ற பத்திரிகையையும் தொடர்ந்து தலைமையின் கீழ் பொறுப்பையும் ஏற்றினார்.

1928ஆம் ஆண்டு காந்திஜியின் தலைமையில் தொடங்கிய காங்கிரஸ் மாநாட்டில் சுயாட்சிக்கு எதிர்ப்புக் காட்டிய காந்திஜியின் முடிவை, 'தவறு' என நேதாஜி எதிர்த்து கூறினார். இதனால் காந்திக்கும், நேதாஜிக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. பிறகு, இந்திய விடுதலைக்கு ஆதரவு தேடி ஐரோப்பாவிற்கு தன்னுடைய பயணத்தை மேற்கொண்டார்.

திருமண வாழ்க்கை

பாரத நாட்டின் விடுதலைக்காக வியன்னா, செக்கோஸ்லோவேகியா, போலந்து, ஹங்கேரி, இத்தாலி, ஜெர்மனி, ஐரோப்பா, ஆஸ்திரியா போன்ற நாடுகளுக்கு பயணம் செய்த நேதாஜி அவர்களுக்கு, ஆஸ்திரியாவை சேர்ந்த எமிலி என்பவரின் அறிமுகம் கிடைத்தது.

இவர்களின் சந்திப்பு பிறகு காதலாக மலர்ந்து டிசம்பர் 27, 1937ஆம் ஆண்டு இருவரும் திருமணம் செய்து கொண்டனர். இவர்களுக்கு 1942ஆம் ஆண்டு, அனிதா போஸ் என்ற மகளும் பிறந்தார்.

காங்கிரஸின் தலைவரானார்!

1938 ஆம் ஆண்டு இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவராக தேர்தெடுக்கப்பட்ட நேதாஜி அவர்கள், "நான் தீவிரவாதிதான்! எல்லாம் கிடைக்கவேண்டும் அல்லது ஒன்றுமே தேவையில்லை என்பதுதான் எனது கொள்கை" என முழங்கினார்.

நேதாஜி அவர்கள், தலைவரானதும் ரவீந்திரநாத் தாகூர் அழைத்து, அவருக்குப் பாராட்டுவிழா நடத்தியதோடு மட்டுமல்லாமல், 'நேதாஜி' (மரியாதைக்கூரிய தலைவர்

என்பது (பொருள்) என்ற பரிசுத்தையும் அவருக்கு வழங்கினார்.

காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறுதல்

1939 ஆம் ஆண்டு, இரண்டாவது முறையாக காங்கிரஸ் தலைவர் பதவிக்கு நேதாஜி போட்டியிட்டார். போஸின் செல்வாக்கு உயர்ந்து வருவதைக் கண்ட காந்தி, அவருக்கு எதிராக நேருவையும், ராஜேந்திர பிரசாத் தையும் போட்டியிடுமாறு வற்புறுத்தினார்.

ஆனால், அவர்கள் போட்டியிட மறுக்கவே “பட்டாபி சீதாராமையாவை” நிறுத்தினார். ஆனால், பட்டாபி சீதாராமையா தேர்தலில் தோற்றுவிட்டார்.

அதனால் மனவருத்தமுற்ற காந்தி, சீதாராமையாவின் தோல்வி என் தோல்வி என்று அறிவித்தார். பிறகு காந்தி உண்ணாவிரதம் இருக்க தொடங்கினார். இதனால், நேதாஜி அவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து தானாகவே வெளியேறினார்.

சிறையும் தப்பித்தலும்

'ஆங்கிலேய அரசுக்கு எதிராக மக்களை ஒன்று திரட்டுகிறார்' என கூறி 1940ஆம் ஆண்டு, ஆங்கிலேய அரசு நேதாஜியைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தது.

'இரண்டாம் உலகப்போர் நடந்துகொண்டிருந்த மும்முரமான காலகட்டம் அது, பாரத தேசத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்த ஆங்கில அரசை எதிர்த்து இறுதான் சரியான தருணம்' என கருதிய நேதாஜி அவர்கள், ஜனவரி 17, 1941 ஆம் ஆண்டு மாறுவேடம் அணிந்து சிறையிலிருந்து தப்பித்தார்.

பெஷாவர் வழியாக காபூல் அடைந்த அவர், பின்னர் கைபர் கணவாய் வழியாக ஆப்கானிஸ்தானில் அடைந்தார்.

ரஷ்யா வழியாக இத்தாலிக்கு செல்லவேண்டும் என நினைத்த நேதாஜி இந்துகுஷ் கணவாய் வழியாக ரஷ்யாவை அடைந்தார்.

எதிர்பாராத விதமாக ஹிட்லரின் அழைப்பு வரவே, அவரின் அழைப்பை ஏற்று பின்னர் ஜெர்மனியிலுள்ள மாஸ்கோவை அடைந்த அவர், இந்திய சுதந்திரத்தைப் பற்றி ஹிட்லரிடம் பேசி அவருடைய உதவியை நாடினார்.

இந்திய தேசிய ராணுவம்

1941 ஆம் ஆண்டு “சுதந்திர இந்திய மையம்” என்ற அமைப்பைத் தொடங்கிய நேதாஜி அவர்கள், சுதந்திர இந்திய வானொலியை பெர்லினில் இருந்து தொடங்கியதோடு மட்டுமல்லாமல், இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை மையப்படுத்தியும் உலகப்போர் பற்றிய செய்திகளையும் இதில் ஒளிபரப்பினார்.

பிறகு, ஜெர்மன் அயலுறவு துறை அமைச்சர் “வான் ரிப்பன் டிராபின்” உதவியுடன் சிங்கப்பூரில் “ராஷ் பிகாரி போஸ்” தலைமையில் தொடங்கப்பட்டு செயல்படாமல் கிடந்த இந்திய தேசிய ராணுவத்திற்கு தீவிரப் பயிற்சி அளித்து அதனை தலைமையேற்றும் நடத்தினார்.

1943 அக்டோபர் மாதம் 21ஆம் தேதியன்று காலை சிங்கப்பூரில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் தற்காலிக சுதந்திர இந்திய அரசை பிரகடனப் படுத்திய நேதாஜி “நமக்கென்று ஓர் இராணுவமும் அமைக்கப்பட்டுவிட்டதால், நமக்கென்று ஒரு சுதந்திர அரசை அமைப்பது சாத்தியமும், அவசியமும் ஆயிற்று. இந்தியாவின் முழு விடுதலைக்கான இறுதிப்போரை நடத்துவதற்காகவே இந்தத் தற்காலிக அரசு பிறந்திருக்கின்றது” என்று முழங்கினார்.

இதனைத் தொடர்ந்து அக்டோபர் 23ஆம் தேதியில் இருந்து நவம்பர் 18ஆம் தேதிக்குள் ஜப்பான், பர்மா,

பிள்ளைமாணம், அழகுமணி, அழகுமணி, சீனா, மஞ்சுகோ, இத்தாலி, தாய்லாந்து போன்ற அரசுகள் தற்காலிக சுதந்திர இந்திய அரசை உத்தியோக பூர்வமாக அங்கீகரித்தன.

ஜப்பான், ஜெர்மனி மற்றும் இத்தாலி போன்ற நாடுகளின் ஆதரவுடன், பர்மாவில் இருந்தபடியே “இந்திய தேசிய ராணுவப்படை” கொண்டு 1944ல் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்தார். பயிற்சி முற்றுப்பெற்ற வீரர்களைப் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்தார். சிங்கப்பூர், பர்மா, மலேயா, தாய்லாந்து நாடுகளுக்குத் தன்னுடைய படை வீரர்களை அனுப்பினார்.

நேதாஜியின் இந்திய தேசிய இராணுவத்தின் அங்கத்தவர்களாக ஜான்சி ராணி என்கின்ற பெண்கள் படையும் பாலர் படையும் இருந்தன. 12 வயதிற்கு மேல் 18 வயதுக்கு உட்பட்டவர்கள் இருந்த பாலர் படையில் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட இளையவர்கள் இருந்தார்கள்.

அத்துடன் தனது படைகளை கட்டுக்கோப்பாகவும் ஒழுக்கமுள்ள சிறந்த வீரர்களாகவும் அவர் உருவாக்கியிருந்தார். இதனைக் கவனித்த ஜப்பான் அரசு, தான் இரண்டாம் உலகப்போரில் கைப்பற்றிய அந்தமான் நிக்கோபர் தீவுகளை நேதாஜியிடமே வழங்கியது.

1943ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 31ஆம் தேதி இந்தியாவின் மூவர்ணக் கொடியை அந்தமான் தீவில் நேதாஜி பறக்க விட்டார்.

1944 மார்ச் 18 இந்திய மண்ணில் நேதாஜியின் படைகள் கால் பதித்தது. தொடர்ந்து நிலங்களை கைப்பற்றியபடி முன்னேறிய இவரது படைகள் அமெரிக்க அரசிடம் அடிபணிந்த ஜப்பானால் ஆட்டம் காணத் தொடங்கியது.

படைகள் மீண்டும் பர்மாவிற்கு பின்வாங்கின. இருந்தும் அந்த தோல்வியை அவர், இது நாம் ஆடிய முதல் ஆட்டம். இதில் நாம் தோற்றாலும் அடுத்து வரும் வெற்றிகளுக்கு இது

படிக்கல்லாக அமையும் என்றார். ஆனால் இந்திய தேசியப் படை, பல காரணங்களால் தோல்வியைத் தழுவி பின்வாங்கியது.

அப்பொழுது 1945ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15 அன்று, நேதாஜி வானொலி மூலம் வீரர்களுக்கு, “இந்த தற்காலிக தோல்வியால் மனச்சோர்வு அடைந்துவிடாதீர்கள்! நம்பிக்கையுடன் இருங்கள், இந்தியாவை நிரந்தரமாக அடிமைத்தனத்தில் கட்டிவைக்கும் ஆற்றல் இந்த உலகில் எந்த சக்திக்கும் இல்லை” “ஜெய் ஹிந்த்” என உரையாற்றினார்.

அன்று அவர் குறிப்பிட்ட படியே சரியாக இரண்டு ஆண்டுகளில், அதாவது ஆகஸ்ட் 15, 1947 ஆம் ஆண்டு இந்தியா விடுதலை பெற்றது.

இணையற்ற வீரர் மறைந்தார்!

1945 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 18, நேதாஜி பயணம் செய்த விமானம் பர்மோசா தீவுக்கு அருகே விபத்துக்குள்ளாகி அவர் இறந்துவிட்டார் என ஜப்பானிய வானொலி அறிவித்தது. இந்த செய்தி, இந்திய மக்களை நிலைக்குலைய செய்தது. இறுதி வரை அவருடைய மரணம் மர்மமாகவே புதைந்துவிட்டது.

“எனக்கு ரத்தம் கொடுங்கள், உங்களுக்கு சுதந்திரத்தை பெற்று தருகிறேன்” என கூறிய இந்திய புரட்சிநாயகன் நேதாஜி பாரதநாட்டை அடிமைபடுத்தி வைத்திருந்த ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து, இராணுவ ரீதியாக போராடிய ஈடிணையற்ற மாவீரர் நேதாஜி என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

இந்தியாவின் முதல் ராணுவத்தை கட்டமைத்து இந்தியர்களின் ஆயுதக் கையாளுமையை உலகறிய செய்தவர். மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தை அசைத்துப் பார்க்கும் அவர் முயற்சி சற்று பின்னடைவை சந்தித்தாலும், அவரது வீரம் என்றென்றும் நினைவு கூறத்தக்கது.

தனது தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக தனது உயிரை அர்ப்பணித்து
 உயிரிழந்த தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக தனது உயிரை அர்ப்பணித்து
 உயிரிழந்த தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக தனது உயிரை அர்ப்பணித்து

தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக தனது உயிரை அர்ப்பணித்து

35 வயதில் தனக்குச் சொந்தமாக இருந்த கட்டாக்
 நகரில், தான் பிறந்த மாளிகையை தேசத்திற்காக
 அர்ப்பணித்தார்.

42 வயதில், தான் தலைமை தாங்கியிருந்த அகில
 இந்திய காங்கிரஸ் பதவியை தூக்கி எறிந்தார்.

44 வயதில், தன் தேச விடுதலைக்காக தாய்நாட்டை
 விட்டுப் பிரிந்து அயல்தேசம் சென்றார்.

இப்படியாக தனது தேசத்தின் விடுதலைக்காக
 முழுமையாக அர்ப்பணிப்புடன் போராடியவர் நேதாஜி.

தேசத்தை விட்டு வெளியேறி இருப்பினும் கொண்ட
 கொள்கையில் உறுதியுடன் அன்றைய உலக ஒழுங்குகை நன்கு
 விளங்கிக்கொண்டு அதனை தனது தேசத்தின் விடுதலைக்காக
 மாற்றியமைத்த அரசியல் தலைவர் அவர்.

தன் உயிரையே பணயம் வைத்து வெளியேறியிலும்,
 ஜப்பானிலும், கிழக்காசிய நாடுகளிலும் அலைந்து திரிந்து ஒரு
 தற்காலிக சுதந்திர அரசை அமைத்து இந்திய தேசிய
 இராணுவத்தைத் திரட்டிப் போரிட்டு உலக வரலாற்றிலேயே
 ஒரு புதிய சாதனையை, அத்தியாயத்தை உருவாக்கியவர்!
 இதை அன்று மகாத்மா காந்தி அவர்கள் கருமையாக
 எதிர்த்தார். இருந்தும் இவர் தனது பாசையை மாற்றவில்லை.

தன் உயிரையே பணயம் வைத்து வெளியேறியிலும்,
 ஜப்பானிலும், கிழக்காசிய நாடுகளிலும் அலைந்து திரிந்து ஒரு
 தற்காலிக சுதந்திர அரசை அமைத்து இந்திய தேசிய
 இராணுவத்தைத் திரட்டிப் போரிட்டு உலக வரலாற்றிலேயே
 ஒரு புதிய சாதனையை, அத்தியாயத்தை உருவாக்கியவர்!
 இதை அன்று மகாத்மா காந்தி அவர்கள் கருமையாக
 எதிர்த்தார். இருந்தும் இவர் தனது பாசையை மாற்றவில்லை.

4. அண்ணல் அம்பேத்கர்

மராட்டிய கொங்கண மாவட்டத்தில் தபோலி என்னும்
 சிற்றூர் உள்ளது. பனிவிலகாத காலைப் பொழுதில் வயல்
 வெளிகளுக்கிடையே ஒற்றையடிப் பாதையில் சிறுவன் தாவிக்க
 குதித்து ஓடினான்.

பின்னாலேயே அவரது தந்தை. அன்றுதான் அந்தச்
 சிறுவனுக்குப் பள்ளியின் முதல் நாள். அதனாலேயே தந்தை
 மகன் இருவருள்ளும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி வெள்ளம்.

பள்ளியில் சேர்ந்த அடுத்த நொடியிலேயே
 அச்சிறுவனின் மகிழ்ச்சி வகுப்பறையைவிட்டு வெளியேறியது.
 ஏனெனில், அவனது வருகையைப் பள்ளியில் எவரும்
 விரும்பவில்லை.

சக மாணவர்களுடன் சரிசமமாக உட்காரவும்
 அவனுக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. அதற்கு, அவனுடைய
 சாதியைக் காரணமாக்கினர் கல்நெஞ்சினர். அதையும் மீறி,
 அந்தச் சிறுவன் தொடர்ந்து படிக்க விரும்பினான். பள்ளிக்கு
 வரும்போது புத்தகப்பையுடன் அமர்வதற்கு ஒரு
 கோணிப்பையையும் கொண்டு வரும்படி ஆணையிட்டது
 பள்ளி நிர்வாகம்.

அதே சிறுவன் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப்பின் 1947இல்
 மிடுக்கான உடை அணிந்த மாமனிதராக வந்து நின்றார்.
 இந்தியாவே அவரின் வருகைக்காக நாடாளுமன்றத்தில் கூடி
 நின்று எதிர்பார்த்தது. அவர்தாம் அண்ணல் அம்பேத்கர்.
 அவர் கைகளில், இந்தியாவின் எதிர்காலத்தையே உருவாக்கும்
 இந்திய அரசியல் சாசனச் சட்டவரைவு இருந்தது.

பிறப்பு

மாராட்டிய மாநிலத்தில் கொங்கண் மாவட்டத்தில் உள்ள அம்பவாடே என்னும் சிற்றூரில் 1891ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 14ஆம் நாள் அம்பேத்கர் பிறந்தார்.

அவரது தந்தையார் இராம்ஜி சக்பால், தாயார் பீமாபாய். செல்வம் நிறைந்த குடும்பத்தில் பதினான்காவது பிள்ளையாகப் பிறந்தார். அம்பேத்கரின் இயற்பெயர் பீமாராவ் ராம்ஜி.

மகாபாரதப் பீமனைப்போலவே தன்மகனும் எவருமே அசைக்க முடியாத வீரனாக வருங்காலத்தில் வரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் பீம் எனப் பெயர் சூட்டினார் தந்தை இராம்ஜி சக்பால்.

கல்விக் கடல்

ஆசிரியர் என்பவர் அறிவுக்கடலாக மாட்டுமின்றி அறத்தின் ஆழியாகவும் விளங்க வேண்டும் என்றும் உயரிய நோக்குடன் செயல்பட்டவர் பீமாராவின் ஆசிரியர் அம்பேத்கர்.

காலத்தினால் செய்த இவ்வுதவியை மறவாதினும் பெரிதெனக் கருதினார் பீமாராவ். அவ்வாசிரியர் பெயரையே தம்பெயராகக் கொண்டார்.

அம்பேத்கர் 1908இல் எல்பின்ஸ்டன் பள்ளியில் தன்னுடைய உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பை முடித்தார். பின்னர், பரோடா மன்னர் பொருளுதவியுடன் 1912இல் பம்பாய் எல்பின்ஸ்டன் கல்லூரியில் இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றார்;

அமெரிக்காவில் கொலம்பியா பல்கலைக்கழகத்தில் 1915இல் முதுகலைப்பட்டமும் 1916இல் ஐக்கிய நாடுகளின் பொருளாதாரத்தில் ஆய்வுப்பட்டமும் பெற்றார்.

பின்னர், மும்பையில் சிறிதுகாலம் பொருளியல் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார்; மீண்டும் ஐக்கிய நாடுகளின் சென்று அறிவியல் முதுகலைப்பட்டமும் பம்பாயில் பட்டமும் பெற்றார்.

அம்பேத்கர் இந்தியா திரும்பிய பின் வழக்கறிஞர் தொழிலை மேற்கொண்டார்; கட்டணமின்றி ஏழைகளுக்கு வழக்காடி நீதியைப் பெற்றுத் தந்தார். இவர் அரசியல், சட்டம், சமூகம், பொருளாதாரம், தத்துவம், வரலாறு, வணிகம், கல்வி, சமயம் என அனைத்துத் துறைகளிலும் நிகரற்ற அறிஞராகத் திகழ்ந்தார்;

ஒரு நாளில் பதினெட்டு மணி நேரத்தைக் கல்வி கற்பதற்காகவே செலவழித்தார்; நூலகத்தில் காலையில் முதல் ஆளாக நுழைவார்; மாலையில் இறுதி ஆளாக வெளியேறுவார். இத்தனை சிறப்புக்கும் அவர் கற்ற கல்வியே காரணமாயிற்று.

முதல் உரிமைப்போர்

தந்தை பெரியார் 1924ஆம் ஆண்டு கேரளாவில் வைக்கத்தில் நடத்திய ஒடுக்கப்பட்டோர் ஆலய நுழைவு முயற்சியும், 1927ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 20ஆம் நாள் அம்பேத்கர் மராட்டியத்தில் மகாத்துக் குளத்தில் நடத்திய தண்ணீர் எடுக்கும் போராட்டமும் மனித உரிமைக்காக முதலில் நடத்தப் பெற்ற போராட்டங்கள் எனலாம்.

விடுதலை உணர்வும் வட்டமேசை மாநாடும்

'இங்கிலாந்து சொல்வதற்கெல்லாம் இந்தியா தலையசைக்கும் என்பது தவறு; இந்தநிலை எப்போதோ மாறி விட்டது; இந்திய மக்களின் எண்ணங்களை நீங்கள் ஈடேற்ற வேண்டும்' என ஆங்கிலேயரிடம் அச்சமின்றி ஆணித் தரமாகக் கூறினார்;

முழுமையான விடுதலையைக் கண்டிப்பாக வழங்க வேண்டும். அதற்கு முன்னர்த் தன்னாட்சித் தகுதியை (இந்தியாவிற்கு) வழங்க வேண்டும் எனவும் அம்பேத்கர் முன் மொழிந்தார்.

வட்டமேசை மாநாடு 1930ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. அம்மாநாட்டில் அண்ணல் அம்பேத்கர் கலந்து கொண்டார். அம்மாநாட்டில் “அரைவயிற்றுக் கஞ்சிக்கு அல்லற்படும் ஊமைகளின் உறுப்பினனாக நான் பேசுகிறேன்” என்று தன் கருத்தைத் தொடங்கினார்.

மாற்றார் ஆதிக்கத்தை நீக்கி மக்களால் ஆளப்படும் மக்களாட்சியையே நாங்கள் விரும்புகிறோம்; வெறும் எஜமான மாற்றத்தை நாங்கள் விரும்பவில்லை; எங்கள் கைகளில் அரசியல் அதிகாரம் வந்தாலொழிய எங்கள் குறைகள் நீங்கா என மொழிந்தார். ஒடுக்கப்பட்டோரின் இயல்புகளுக்குரல் வட்டமேசை மாநாட்டின் வழியே உலக அரசுமே எதிரொலித்தது.

சட்ட மாமேதை

விடுதலைக்குப் பிறகு சுதந்திர இந்திய அமைச்சரவையில் அண்ணல் அம்பேத்கரையும் இடம்பெறச் செய்ய வேண்டுமென்று நேரு பெரிதும் விரும்பினார்; அம்பேத்கரும் அதற்கு உடன்பட்டார்; சட்ட அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றார்.

இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் எழுதும் எழுவர் கொண்ட குழு அமைக்கப்பட்டது. பலரும் மொழிபாடாமல் விலகினர். இறுதியில் அம்பேத்கர் ஒருவரே அந்த ஒப்பற்ற பணியைச் செய்து முடித்தார்.

1950ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் 26ஆம் நாள் இந்தியா முழுமையான குடியரசு நாடாகத் தன்னை அறிவித்துக் கொண்டது.

கல்வி வளர்ச்சியில் அம்பேத்கர்

அறியாமைதான் அனைத்திற்கும் மூலகாரணம் என்பதை அம்பேத்கர் நன்குணர்ந்தார். எனவே, “ஒவ்வொருவரும் முழுமனித நிலையை அடைய கல்வி, செல்வம், உழைப்பு ஆகிய மூன்றும் தேவைப்படுகிறது. செல்வமும் உழைப்பும் இல்லாத கல்வி களர்நிலம். உழைப்பும் கல்வியும் அற்ற செல்வம் மிருகத்தனம்” என்றார்.

மேலும் ‘கற்பித்தல் அறிவியல் முறைக்கு உகந்ததாக இருத்தல் வேண்டும்; விரும்புவெறுப்பற்ற முறையில் கற்பித்தல் நிதழ்தல்வேண்டும். மாணவனுக்குள் தகவல்களைத் திணிப்பதாகக் கல்வி இருத்தல் கூடாது; அது அவனது ஊக்கத்தைத் தூண்டுவதுடன் தனித்தன்மையை வெளிக் கொணர்வதாக இருத்தல்வேண்டும்’ என்றும் கற்றல், கற்பித்தலின் உயர்ந்த குறிக்கோள்பற்றி அண்ணல் அம்பேத்கர் குறிப்பிடுவார்.

1946ஆம் ஆண்டு, மக்கள் கல்விக்கழகத்தைத் தோற்றுவித்தார். மும்பையில், இவரின் அரிய முயற்சியால் உருவான சித்தார்த்தா உயர்கல்வி நிலையத்தில் இன்றைய அறிவுவளர்ச்சிக்கு வேண்டிய அனைத்துப் பாடங்களும் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

பொருளாதார வல்லுநர்

அம்பேத்கர் எழுதிய இந்தியாவின் தேசியப் பங்குவீதம் என்னும் நூல் பொருளாதாரத்தில் சிறந்த நூலாகக் கருதிப் பொருளியல் வல்லுநர்களும் பேராசிரியர்களும் பெரிதும் மதித்துப் போற்றினார்கள்.

பொருளியலில் பெரும்புலமை பெற்று விளங்கியதால் பல்வேறு பொருளாதாரச் சிக்கல்களை அணுகியும் நுணுகியும் ஆராய்ந்து பார்க்க இவரால் இயன்றது;

இந்திய நாட்டின் சாதி என்னும் இருளை அகற்ற வந்த அறிவுக்கதிர் அம்பேத்கர், சாதி என்பது எல்லாம் வல்ல ஒருவன் கட்டளையால் தோன்றியதன்று. சில குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைக்கு ஆட்பட்ட மனித சமூகவாழ்வில் தானாகவே வேருன்றிவிட்ட வளர்ச்சியாகும். சாதி களையப்பட வேண்டிய களை என்று அவர் கருதினார்.

சமூகத்தின் மாற்றத்திற்குச் சிந்தனை விதைகளைத் தூவுகின்ற புரட்சியாளர்களாலேயே இந்த வையகம் வாழ்கிறது என்றார் அம்பேத்கர்.

'இந்தியப் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்குச் சாதி என்பது நன்மை தராது: இந்தியர்களின் நலத்திற்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் சாதி என்னும் நோய் தீங்கு விளைவிக்கின்றது; அது மக்களிடையே ஒருமைப்பாட்டைச் சீர்குலைத்து விட்டது. இதை அவர்கள் உணரும்படிச் செய்துவிட்டால் போதும்; அதுவே எனக்கு நிறைவு தரும்' என்றார் அம்பேத்கர்.

அண்ணலாரின் இலட்சியச் சமூகம்

அண்ணல் அம்பேத்கர் சிறந்த இலட்சியவாதி. அவர், "ஓர் இலட்சிய சமூகம் சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது" என்றார்.

"ஜனநாயகத்தின் மறுபெயர்தான் சகோதரத்துவம்; சுதந்திரம் என்பது சுயேச்சையாக நடமாடும் உரிமை; உயிரையும், உடைமையையும் பாதுகாக்கும் உரிமை அது. எல்லாருக்கும் எல்லாம் கிடைக்கும்வகையில் எல்லா மனிதர் களையும் ஒரே மாதிரியாக நடத்துவதே சமத்துவமாகும்" என்று சனநாயகத்திற்கு அரியதொரு விளக்கம் தந்தார் அம்பேத்கர்.

"அம்பேத்கர் உலகத் தலைவர்களின் ஓர்வரி. பம்பேயில் செம்மல், ஆராய்ச்சியின் சிகரம், மக்களின் மாயப்பொய்வு காட்டி, இப்பெருந்தலைவரைப்போல வேறு யாரையும நாம் காணமுடியாது" என்று பெரியார் புகழாரம் சூட்டினார்.

"பகுத்தறிவுத் துறையில் அவருக்கு இணை அவரே. ஆசியக் கண்டத்திலேயே மிகப்பெரிய தனியாளர் நூலகத்தை அமைத்த பெருமை இவரையே சாரும்" என்று அம்பேத்கரை நேரு புகழ்ந்துரைத்தார்.

"அண்ணல் அம்பேத்கர் தன்னலமற்றவர்; மிகவும் ஆர்வத்துடனும் வேகத்துடனும் தன்னந் தனியாகச் செயல் பட்டவர். தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பணியில் கருமமே கண்ணாக இருந்தவர்" என்று இராசேந்திர பிரசாத் பாராட்டியுள்ளார்.

புனை உடன்படிக்கை

தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடம் அம்பேத்கருக்கு இருந்த ஆதரவாலும் செல்வாக்காலும் பிரித்தானிய அரசால் அவர் 1932ம் ஆண்டு இலண்டனில் நடைபெற்ற இரண்டாம் வட்ட மேசை மாநாட்டுக்கு அழைக்கப்பட்டார்.

அம்பேத்கர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு தனி வாக்காளர் தொகுதி வேண்டும் (தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கான தொகுதியில் தாழ்த்தப்பட்டவர் மட்டுமே வாக்களிக்கமுடியும்) என்று கோரியதை காந்தி கடுமையாக எதிர்த்தார். இக்கோரிக்கை இந்து சமூகத்தை இரண்டு குழுக்களாக பிரித்துவிடும் என்று அஞ்சினார்.

ஆங்கிலேயர்கள் அம்பேத்கரின் கோரிக்கையை ஏற்று தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு என்று தனி தொகுதி ஒதுக்கினர். இதை எதிர்த்து காந்தி உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டு

கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் நிர்வாகம் மற்றும் நிதியம்
(Administration and Finance of the East India Company)

இந்த உண்ணாவிரதத்தால் நாட்டில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. மதன் மோகன் மால்வியா, பால்வான்கர் பாலோ போன்ற தலைவர்கள் அம்பேத்கருடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினர்.

தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு எதிராக பெரும் வன்முறை ஏற்படலாம் என்று கூறப்பட்டதால் அம்பேத்கர் காந்தியுடன் உடன்பாடு செய்து கொண்டார். இதைத் தொடர்ந்து காந்தி தன் உண்ணாவிரதத்தை முடித்துக் கொண்டார்.

அம்பேத்கர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு தனி தொகுதி வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை கைவிட்டார் இது புனை உடன்படிக்கை எனப்படும்.

இதன்படி தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு என தனி தொகுதிகள் ஒதுக்கப்படும் என்றும் அதில் அனைவரும் வாக்களிக்கலாம் என்றும் முடிவாகியது.

பூனா உண்ணாவிரதத்தில் தன்னை நெருக்குதலுக்குள்ளாக்கி உடன்பட வைத்தபோது காந்தியின் முகத்துக்கு நேரே அம்பேத்கர் இப்படிச் சொல்கிறார்: “காந்திஜி, உண்ணாவிரதம் ஒரு பலமான ஆயுதம்தான். ஆனால் அதை அடிக்கடி கையிலெடுக்க வேண்டாம். ஆயுதமும் மழுங்கிவிடும். நீங்களும் இருக்க மாட்டீர்கள். இந்த தேசத்துக்கு நீங்கள் தேவைப்படலாம்!”

ரிசர்வ் வங்கி உருவாக்கத்தில் பங்கு

அம்பேத்கர் 1921ஆம் ஆண்டு வணிக தொழில்முறை பொருளாதார அறிஞராக பணியாற்றிய பொழுது பொருளாதாரம் குறித்து 3 துறைமார் புத்தகங்களை எழுதியிருந்தார்.

கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் நிர்வாகம் மற்றும் நிதியம்
(Administration and Finance of the East India Company)

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மாகாணங்களின் நிதியின் பரிணாமம் (The Evolution of Provincial Finance in British India)

ரூபாயின் சிக்கல்கள் : மூலமும் தீர்வும்

கிட்டன் யங் ஆணையத்திடம் அம்பேத்கர் கூறிய கருத்துக்களின் அடிப்படையில் 1934ம் ஆண்டு இந்திய ரிசர்வ் வங்கி தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

பௌத்த சமயத்திற்கு மாறுதல்

1955ஆம் ஆண்டு பாரதிய பெளத்த மகாசபாவை தோற்றுவித்தார். 1956ஆம் ஆண்டு புத்தரும் அவரின் தம்மமும் (The Buddha and His Dhamma) என்ற புத்தகத்தை எழுதினார்.

இலங்கை பெளத்த துறவி ஹம்மல்வா சதாடிஷ்சாவை கலந்த பின் அம்பேத்கர் அக்டோபர் 14, 1956இல் நாக்பூரில் அதிகாரபூர்வமாக விழா எடுத்து பெளத்த சமயத்திற்கு மாறினார். அவருடன் அவர் ஆதரவாளர்கள் 5,00,000 பேரும் பெளத்த சமயத்திற்கு மாறினார்கள்.

மரணம்

1948இல் இருந்து அம்பேத்கர் நீரிழிவு நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். இதற்காக உட்கொண்ட மருந்துகளாலும் கண்பார்வை குறைந்ததாலும் 1954 சூன் முதல் அக்டோபர் வரை படுக்கையில் கழிக்கநேர்ந்தது. கசப்பூட்டும் அரசியல் நிகழ்வுகளால் இவரின் உடல்நலம் மேலும் பாதிக்கப்பட்டது.

1955ம் ஆண்டில் இவர் உடல்நலம் மேலும் மோசமடைந்தது. புத்தரும் அவரின் தம்மாவும் என்ற

புத்தகத்தை எழுதிய 3 நாட்களுக்குப் பிறகு 1956 டிசம்பர் 6இல் டில்லியிலுள்ள இவர் வீட்டில் தூக்கத்தில் உயிர் பிரிந்தது.

பௌத்த சமய முறையில் அம்பேத்கரின் உடல் தாதர் சௌபதி கடற்கரையில் டிசம்பர் 7 அன்று தகனம் செய்யப் பட்டது. இதில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கலந்து கொண்டனர்.

டிசம்பர் 16, 1956 அன்று மதமாற்றத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அதற்கு முன்பே மரணமடைந்ததால் அம்பேத்கர் உடல் தகனம் செய்யப்பட்ட இடத்திலேயே அவரின் உடலை பார்க்க வந்தவர்கள் மத மாற்றம் செய்து கொண்டனர்.

மரணத்திற்கு பின் அண்ணல் அம்பேத்கருக்கு இந்தியாவின் உயரிய விருதான பாரத ரத்னா 1990ஆம் ஆண்டு வழங்கப்பட்டது.

அம்பேத்கர் கருத்துகள்

1931 ஆம் ஆண்டு மகாத்மா காந்தியைச் சந்தித்தபொழுது டாக்டர் அம்பேத்கர் முன் வைத்த கருத்துகள் இவை:

“எனக்குத் தாயகம் உண்டு என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். ஆனால், நான் மீண்டும் கூற விரும்புகிறேன், எனக்கு அது இல்லை” நாய்கள், பூனைகளைவிட நாங்கள் மோசமாக நடத்தப்பட்டால், குடிதண்ணீர் பெறவும் உரிமை இல்லை என்றால் சுயமரியாதையுள்ள எந்த தீண்ட்ப்பா பதவன் இந்த நாட்டைத் தன் நாடாகக் கருதுவான்? இந்த நாடு எங்களுக்கு அளித்த உதவி, இன்னல்களையும் அநீதிகளையும் மலைபோல் எங்கள் மீது சுமத்தியதே ஆகும். யுகயுகமாகக் காணால் மிதித்து நசுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட என் மக்களுக்கு மனித உரிமைகளுக்காக நான் செய்யும் முயற்சிகளின் காரணமாக இந்த நாட்டுக்கு எவ்விதத் தீங்கும் நேர்ந்துவிடாது”

5. ஜவகர்லால் நேரு

இந்திய சுதந்திர போராட்டத்தின் முன்னணி தலைவர்களில் ஒருவரான ஜவகர்லால் நேரு, சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பிரதமராக இந்தியாவை வழி நடத்தியவர் ஆவார்.

பிறப்பு

இன்றைய, உத்திரப்பிரதேசம் மாநிலம் அலகாபாத்தில் செல்வந்தர் மற்றும் வழக்கறிஞருமான மோதிலால் நேரு. மோதிலால் நேருவுக்கும் ஸ்வரூப ராணி அம்மையாருக்கும் மூத்த குழந்தையாக நேரு பிறந்தார். உருதுவில் ஜவஹர் இலால் என்றால் "சிகப்பு நகை" என்ற வார்த்தையிலிருந்து "ஜவஹர்லால்" என்ற பெயர் உருவானது.

காஷ்மீர் பிராமண குலத்தில் இருந்து வந்தவர்கள் நேரு குடும்பத்தார். பல வருடங்களுக்கு முன்பாகவே அலகபாத் திற்கு வந்து வெற்றிகரமான வழக்கறிஞர் தொழில் புரிந்தார். இந்திய தேசிய காங்கிரசால் நடத்தப்பட்ட உணர்ச்சிமயமான இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் செயல் உறுப்பினராக இருந்தார்.

நேரு மற்றும் அவரின் இரு சகோதரிகளுமான விஜய லட்சுமி பண்டிட் மற்றும் கிருஷ்ணாவும், ஆனந்தபவன் என்ற பெரிய மாளிகையில் வளர்க்கப்பட்டனர்.

இந்திய உயர் குடி மக்களால் அவசியமாகக் கருதப்பட்ட ஆங்கில நாகரிகத்துடன் வளர்க்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு ஹிந்தி, சமஸ்கிருதம் மற்றும் இந்தியக்கலைகள் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டன.

ஜாமல் வாழ்க்கை மற்றும் கல்வி

இங்கிலாந்திலுள்ள ஹர்ரோவில் தனது பள்ளிப் படிப்பை தொடங்கிய நேரு அவர்கள், ட்ரினிட்டி கல்லூரியில் இயற்கை அறிவியல் படித்து 1910இல் இரண்டாவது மாணவனாகப் பட்டம் பெற்றார்.

கேம்பிரிட்ஜ் மற்றும் ட்ரினிட்டி கல்லூரியில் சட்டப் படிப்பை முடித்த அவர், 1912இல் இன்னர் டெம்பிளில் சட்டம் பயில பதிவு செய்துக் கொண்டார். வெற்றிகரமாக சட்டப்படிப்பை முடித்த நேரு தனது சட்டப்பணியைத் தொடங்க இந்தியா திரும்பினார்.

திருமண வாழ்க்கை

நேரு அவர்கள், 1916 பிப்ரவரி 8இல் கமலா கவுல் என்ற பிராமணப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். திருமணத்திற்குப் பிறகு, கமலா நேருவும் சுதந்திர இயக்கத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டார்.

திருமணம் ஆன அடுத்த ஆண்டில் இந்திரா பிரியதர்ஷினி என்ற மகள் பிறந்தாள். (பின்னாளில் பெரோசு காந்தியை திருமணம் செய்துகொண்ட அவர், 'இந்திரா காந்தி' என்றழைக்கப்பட்டார்.)

இருபது ஆண்டுகாலம் நேருவுடன் வாழ்ந்த கமலா நேரு, 1936இல் புற்றுநோயால் இறந்து போனார். கமலா நேருவின் இறப்பிற்குப் பிறகு, தன் மகள் மற்றும் சகோதரி விஜயலட்சுமி பண்டிட் அவர்களுடன் வாழ்ந்தார்.

அரசியல் வாழ்க்கை

1919இல் நடந்த 'ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை சம்பவம்', நேருவை சுதந்திர போராட்டத்தில் ஈடுபட வழி வகுத்தது எனலாம்.

ஜாலியன் வாலாபாக் என்ற (Jallianwalla Bagh) இன்றி கூட்டத்தில் பேச்சை கேட்கும்படி செய்த ஆணைகள், பெண்கள், குழந்தைகள் என பாராமல் ஆயுதம் அடையாளம் காட்டி ராஜினாஸ்ட் டையர் என்ற ராணுவ அதிகாரியின் தலைமையில் அப்பாவி மக்களைக் கொன்று குவித்தது.

அப்பாவி மக்கள் மீது நடத்தப்பட்ட இந்த தாக்குதல் வெள்ளையர் ஆட்சி மீது நேருவுக்கு வெறுப்புணர்வை அதிகரித்தது மட்டுமல்லாமல் காங்கிரஸ் கட்சியில் அவரை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவும் காரணமாக அமைந்தது.

காந்தியின் கொள்கைகள் மீது அதிக ஈடுபாடு கொண்ட நேருவும் அவருடைய குடும்பமும் விலையுயர்ந்த மேற்கு ஆடைகள் உடுத்துவதைத் தவிர்த்து கதர் ஆடையை உடுத்தினார். காந்தியின் நம்பிக்கைக்குரியவர்களில் ஒருவராக மாறினார்.

1920இல் காந்தியின் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் பங்கெடுத்ததற்காக 1921இல் முதன் முதலாக கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். சில மாதங்கள் கழித்து விடுதலை செய்யப் பட்ட அவர், 1924இல் அலகாபாத் நகராட்சித் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இரண்டு ஆண்டுகள் தலைமை நிர்வாகியாக சிறப்பாக பணியாற்றிய அவர், 1926இல் தனது பணியை ராஜினாமா செய்தார். பின்னர் 1926 முதல் 1928 வரை அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியின் பொதுச் செயலாளராக பணியாற்றினார்.

முதன் முதலில் இந்திய தேசிய காங்கிரசை காந்தியின் வழிகாட்டுதலில், 1929 லாகூர் நிகழ்ச்சியைத் தலைமையேற்று நடத்தினார். பின்னர், ஜனவரி 26, 1930இல் சுதந்திரம் கோரி இந்திய சுதந்திரக் கொடி நேருவால் லாகூரில் பறக்க விடப் பட்டது.

1945ஆம் ஆண்டு, 'வெள்ளையனே வெளியேறு' இயக்கத்தில் பங்கெடுத்ததற்காக நேரு கைது செய்யப்பட்டுப் பின் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

பின்னர், நேரு இடைக்கால அரசைத் தலைமையேற்று நடத்தி செல்லும்போது மத வன்முறை அரசியல் சீரழிவு மற்றும் எதிர்க்கட்சியான முகமது அலி ஜின்னா தலைமையில் முஸ்லீம் லீக்கின் முஸ்லிம்களுக்கான தனிநாடு கோரியது ஆகியவற்றால் அவருடைய முன்னேற்றம் தடைப்பட்டது.

வேறு வழியின்றி 1947 ஜூன் 3இல் இங்கிலாந்து வெளியிட்ட திட்டத்தின்படி இந்தியாவின் பிரிவினைக்கு ஆதரவளித்தார். ஆகஸ்ட் 15, 1947ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலிருந்து தனி சுதந்திர நாடாக இந்தியா விடுதலை பெற்றது.

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதும், சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பிரதமராக நியமிக்கப்பட்ட நேரு அவர்களுக்கு, ஆகஸ்ட் 15, 1947 புது தில்லியில் சுதந்திர இந்தியாவின் கொடியை ஏற்றும் தனிப் பெருமை நேருவுக்கு வழங்கப்பட்டது. அன்று முதல், சுதந்திர இந்தியாவின் வளர்ச்சிக்குத் தன்னை முழுவதுமாக அர்ப்பணித்துக்கொண்டார்.

நேருவின் படைப்புகள்

வாழ்நாளில் ஒன்பது வருடங்கள் சிறையில் கழித்த நேரு அவர்கள், சிறையில் இருந்த நாட்களில் ஒரு சில நூல்களை எழுதினார். இந்தப் படைப்புகள், ஓர் எழுத்தாளராக அவருக்குப் பெருமை சேர்த்தது மட்டுமல்லாமல், நற்பெயரையும் தேடித்தந்தது.

சிறையில் இருந்து தன் மகள் இந்தியாவிற்கு எழுதிய கடிதங்கள் அவருடைய எழுத்தாற்றலையும் அன்பையும் வெளிப்படுத்தின.

இந்தியாவின் முதல் பிரதமராக நேருவின் பணிகள்

இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தின் முன்னோடியாக கருதப்படும் நேரு அவர்கள், ஆகஸ்ட் 15, 1947 முதல் மே 22, 1964, அதாவது தனது இறுதிக் காலம் வரை பிரதமராக பணியாற்றினார்.

அவரது ஆட்சியில், இந்தியாவின் வளர்ச்சிக்குப் பல திட்டங்களைத் தீட்டி, நாட்டை முன்னேற்றப் பாதையில் கொண்டு சென்றார் என்றால் அது மிகையாகாது.

1951இல், இந்திய திட்டக் குழுவை உருவாக்கி, சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை வரைந்தார். பின்னர், 1952இல் நடந்த தேர்தலில், நேருவின் தலைமையில் காங்கிரஸ் பெரும் வெற்றி பெற்றது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம், அரசாங்கத்தின் தொழிற்சாலைகளின் முதலீடு மற்றும் விவசாயத்தை வரையறுத்தது.

மேலும் தொழிற்சாலைகளை அதிகப்படுத்துதல், வருமான வரிகள் மூலம் கலப்புப் பொருளாதாரத்தை உருவாக்கி சுரங்கம், மின்சாரம் மற்றும் கனரக இயந்திரங்கள் தொழிற்சாலைகள், தனியாரிடம் போவதை தடுத்து, அரசாங்கமே நடத்தத் திட்டம் வகுத்தார். நில மற்றும் பங்கீட்டை முதன்மைப் படுத்தினார்.

விவசாயக் கிணறுகள், அணைகள் கட்டுதல், விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்க உரங்கள் உபயோகிக்கும் முறையை செயல்படுத்தியது மட்டுமல்லாமல், அணு ஆற்றலில் இந்தியா சிறந்து விளங்கவும் திட்டங்களைத் தீட்டினார்.

'இந்தியாவின் எதிர்கால முன்னேற்றம், குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்களின் கல்வியை மேம்படுத்துவதில்தான் இருக்கிறது' என்பதை நன்கு உணர்ந்த நேரு அவர்கள், அனைத்திந்திய மருத்துவ அறிவியல் கழகம், இந்திய தொழில் நுட்பக் கழகங்கள், இந்திய மேலாண்மைக் கழகங்கள், தேசிய

தொழில்நுட்பக் கழகங்கள் போன்ற அரசாங்க உயர் கல்வி நிறுவனங்களை ஏற்படுத்தி கவனித்து வந்தார். இலவச கட்டாய கல்வித்திட்டத்தை செயல்படுத்தி ஆயிரக்கணக்கான பள்ளிகளைக் கட்டினார்.

சிறந்த கிராமப்புறத் திட்டங்களை ஏற்படுத்தி, பள்ளிகளில் இலவச சத்துணவு திட்டத்தையும் அமல் படுத்தினார். தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பிற்படுத்தப் பட்டோருக்கு, அரசுப்பணிகள் மற்றும் கல்வி நிறுவனங்களில் இடஒதுக்கீட்டினை ஏற்படுத்தினார்.

நேருவின் வெளிநாட்டு கொள்கைகள்

நேரு அவர்கள், பல பிரச்சனைகளைத் திறம்பட சமாளித்து தீர்த்ததால், உலக பார்வையில், 'சமாதானப் படுத்துவதில் மன்னர்' என்றும் ஐக்கிய நாடுகளின் வலுவான ஆதரவாளராகவும் போற்றப்பட்டார்.

“கூட்டு சேராக் கொள்கைகள்” மற்றும் “அணி சேரா இயக்கங்களை” உறவாக்கி, அமெரிக்கா, ரஷ்யா போன்ற நாடுகளுடன் நடு நிலைமை வகித்தார்.

மனித சமுதாயத்திற்கு அணு ஆயுதங்கள் உண்டாக்கும் விளைவுகளை நன்கு அறிந்ததாலும், அவை நாட்டின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கும் என கருதி அணுஆயுதக் கொள்கையை நேரு அவர்கள் ஆதரிக்கவில்லை என கூறப்படுகிறது.

1954இல், நடைபெற்ற திபெத்தின் மீதான சீன இந்திய உடன்படிக்கை, பஞ்சசீலக் கொள்கைகளின் அடிப்படையாக இருந்தாலும், பல காரணங்களால் சீன இந்திய உறவு இன்றளவும் பிளவுபட்டுத்தான் காணப்படுகிறது. இருந்தாலும், மிக சக்திவாய்ந்த வெளியுறவுக் கொள்கைகளால் நவீன இந்திய அரசாங்கத்தை, அரசியல் கலாச்சாரத்தை வடிவமைப்பதில் முக்கியப்பங்கு வகித்தார்.

நினைவுச் சின்னங்கள்

இந்தியா முழுவதும் கல்வி நிலையங்கள், விவசாயப் படி அரங்கங்கள், தெருக்கள், சாலைகள் மற்றும் பல பெயர் நிறுவனங்களுக்கு நேருவின் பெயர் சூட்டப்பட்டு அவருடைய நினைவைப் பறை சாற்றுகின்றன.

1989ஆம் ஆண்டு, சோவியத் ஒன்றியத்தால் நேருவின் தபால் தலை வெளியிடப்பட்டது. மும்பையில் உள்ள ஒரு துறைமுகத்திற்கு 'நேரு துறைமுகம்' என பெயர் சூட்டப் பட்டுள்ளது.

நேரு பிரதமராக இருந்தபோது, அவர் வசித்து வந்த “தீன் மூர்த்தி பவன்”, தற்போது அவர் நினைவாக அருங்காட்சியகமாக மாற்றப்பட்டு, இன்றளவும் இந்திய அரசால் பராமரிக்கப்பட்டு வருகிறது.

லண்டனில் உள்ள ஆல்ட்விச்சில் நேருவுக்கு சிலை எழுப்பப்பட்டுள்ளது. நேரு அவர்கள், வாழ்நாள் முழுவதும் குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்கள் நலன், கல்வி மற்றும் அக்கறையுடன் பாடுபட்டதை நினைவூட்டும் வகையில் அவரின் பிறந்த நாளான, நவம்பர் 14 அன்று “குழந்தைகள் தினமாகக்” கொண்டாடப்படுகிறது.

இறப்பு

1964ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் 27ஆம் தேதி நேரு அவர்கள், மாரடைப்பால் மரணம் அடைந்தார். அவருடைய உடல், யமுனை நதிக்கரையில் உள்ள சாந்தி வனத்தில் தகனம் செய்யப்பட்டது.

ஒரு சுதந்திரமான, சமத்துவமான ஜனநாயக நாட்டை உருவாக்க வேண்டும் என்ற நேருவின் கனவுதான் இந்தியாவிற்கு வலுவான அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்தது என்றால் அது மிகையாது.

6. லால் பகதூர் சாஸ்திரி

லால் பகதூர் சாஸ்திரி விடுதலை இந்தியாவின் மூன்றாவது பிரதமர். இவர் ஒரு முக்கியமான விடுதலைப் போராட்ட வீரரும் ஆவார்.

லால் பகதூர் 1904ம் ஆண்டு அக்டோபர் 2 தேதி தற்போதய உத்தர பிரதேச மாநிலத்திலுள்ள முகல்சாரி என்ற ஊரில் பிறந்தார். பிறந்த போது அவருக்கு வைத்த பெயர் லால் பகதூர் சிறிவஸ்தவா. இவரின் தந்தை சரதா பிரசாத் பள்ளி ஆசிரியர்.

பின்பு அலகாபாத்திலுள்ள வருவாய் துறையில் எழுத்தராக பணியில் சேர்ந்தார். மூன்று மாத குழந்தையாக இருந்த போது கங்கை கரையில் தாயாரின் கையில் இருந்து நழுவி ஓர் இடையரின் கூடையில் விழுந்து விட்டார். இடையருக்கு குழந்தை கிடையாது, எனவே இது தனக்கு கடவுளின் பரிசு என கருதி லால் பகதூரை தன் வீட்டுக்கு எடுத்து சென்று விட்டார்.

குழந்தையை காணாத லால் பகதூரின் பெற்றோர் காவல் துறையில் புகார் அளித்தனர். காவலர்கள் லால் பகதூரை கண்டுபிடித்து அவர் தம் பெற்றோரிடம் சேர்ப்பித்தனர்.

லால் பகதூர் ஒன்றரை வயது குழந்தையாக இருந்த பொழுது இவரின் தந்தை இறந்து விட்டார். எனவே தாயார் ராம்துல்லாரி தேவி இவரையும் இவரின் இரண்டு சகோதரிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு தன் தந்தை வீட்டிற்கு சென்று தங்கிவிட்டார். 10 வயது வரை தன் பாட்டனார் கசாரி லால் வீட்டிலேயே லால் பகதூர் வளர்ந்தார்.

அங்கு உயர் நிலைப்பள்ளி இல்லாததால் பிழைக்கவண்டி படிக்க வாரணாசிக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கு தாய்வுடி மாமா வீட்டில் தங்கி இருந்து அறிவார்ந்தார். உயர் நிலைப்பள்ளியில் சேர்ந்து படிக்கலானார்.

வாரணாசியில் உள்ள போது ஒரு முறை நண்பர்களுடன் கங்கை ஆற்றின் மறு கரையில் நடந்த சந்தையை பார்க்க போனார். திரும்பும்போது படகுக்கு கொடுக்க போதிய பணம் இல்லை, நண்பர்களிடம் கடன் பெறுவதற்கு பதிலாக ஆற்றை நீந்தி கடந்தார்.

மாணவனாக இருக்கும்போது இவருக்கு புத்தகங்கள் படிப்பதென்றால் மிகவும் பிடிக்கும். குரு நானக்கின் வரிகள் மீது பிரியமாக இருந்தார். இந்திய சுதந்திர போராட்ட வீரர் பால கங்காதர திலகர் அவர்களை போற்றினார்,

1915ம் ஆண்டு வாரணாசியில் மகாத்மா காந்தி அடிகளின் உரையை கேட்ட பிறகு தன் வாழ்க்கையை நாட்டிற்கு அர்பணித்தார். சாதி முறையை எதிர்த்த இவர் தன் பெயரில் இருந்த சிறிவஸ்தவா என்ற சாதியை குறிக்கும் குடும்ப பெயரை நீக்கினார்.

1921ல் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை காந்தி அடிகள் தொடங்கிய போது அதில் கலந்து கொண்டு சிறை சென்றார். காவலில் வைக்க உரிய வயது இவருக்கு இல்லாததால் அரசு இவரை கைது செய்து காவலில் வைக்காமல் வெளியில் அனுப்பியது.

பின் வாரணாசியிலுள்ள தேசியவாதி சிவ பிரசாத் குப்தா அவர்களால் தொடங்கப்பட்ட காசி வித்தியாபீடத்தில் இணைந்து 4 ஆண்டுகள் படித்தார். அங்கு முனைவர் பகவந்தாஸ் அவர்களின் மெய்யியல் தொடர்பான விரிவுரையில் பெரிதும் கவரப்பட்டார்.

1926இல் காசி வித்தியாபீடத்தில் படிப்பை முடித்ததும்

சாஸ்திரி என்னும் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது. இது பின் இவர் பெயருடன் இணைந்துவிட்டது.

மக்கள் சமுதாயத்தின் பணியாள் என்ற அமைப்பில் வாழ்நாள் உறுப்பினராக பதிவு செய்து முசாப்பர்பூர் என்னும் இடத்தில் அரிசனங்களின் மேம்பாட்டுக்காக உழைத்தார். பின் அவ்வமைப்பின் தலைவரானார்.

1921இல் லலிதா தேவியை மணந்தார். பெரும் வரதட்சணை வாங்கும் பழக்கம் வெகுவாக இருந்தபோதிலும் இவர் காதியையும் இராட்டையும் மட்டும் வரதட்சணையாக வாங்கி கொண்டார்.

1930 ஆம் ஆண்டு உப்பு சத்தியாகிரகத்தில் ஈடுபட்டு இரண்டரை ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை பெற்றார். அச்சமயம் இவரின் பெண்ணின் உடல் நலம் மிக மோசமானதால், எந்த போராட்டத்திலும் ஈடுபடக்கூடாது என்ற நிபந்தனையின் பேரில் 15 நாட்களுக்கு விடுதலை செய்யப்பட்டார். ஆனால் அவர் வீட்டிற்கு வருவதற்குள் அவர் பெண் மரணமெய்தி விட்டார்.

ஈமச் சடங்குகளை முடித்து விட்டு 15 நாட்கள் முடிவதற்கு நாள் உள்ள போதும் தாமாகவே சிறைச்சாலைக்கு திரும்பி விட்டார்.

அடுத்த ஆண்டு இவர் மகனுக்கு காய்ச்சல் என்றதால் ஒரு வாரம் வெளியில் செல்ல அனுமதி வாங்கினார். ஆனால் மகனுக்கு ஒரு வாரத்தில் காய்ச்சல் சரி ஆகாததால் குடும்ப உறுப்பினர்கள் வேண்டுகோளையும் மீறி சிறைச்சாலைக்கு திரும்பினார்.

1937இல் உத்திர பிரதேச நாடாளுமன்ற குழுவின் ஒருங்கிணைப்பு செயலாளராக பணிக்ஷமந்தார். 1940இல் சுதந்திர இயக்கத்திற்கு ஆதரவாக தனி நபர் சத்தியாகிரகம் இருந்ததால் ஓர் ஆண்டு சிறை தண்டனை பெற்றார். 1942ம்

ஆண்டு காந்தி அடிகள் வெள்ளையாட்சி வெளியீட்டை இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார்.

சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி வந்திருந்த லால் பகதூர் சாஸ்திரி அலகாபாத்துக்கு பயணம் செய்து ஜவகர்லால் நேருவின் ஆனந்த பவன் இல்லத்திலிருந்து வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் தொடர்பாக குறிப்புகளை ஒரு வார காலத்திற்கு சுதந்திர போராட்ட வீரர்களுக்கு வழங்கினார்.

அதைத்தொடர்ந்து கைது செய்யப்பட்ட லால் பகதூர் சாஸ்திரி 1946ஆம் ஆண்டு வரை சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். இவர் தன் வாழ்நாளில் ஏறக்குறைய 9 ஆண்டுகள் சிறையில் கழித்தார்.

சிறையில் இருந்த காலத்தில் பல புத்தகங்களை படித்தார். மேற்கத்திய தத்துவ ஞானிகள், புரச்சியாளர்கள், சமூக சீர்திருத்த வாதிகள் ஆகியோரைப்பற்றி நன்கு அறிந்து கொண்டார். மேரி கியூரியின் வாழ்க்கை வரலாற்றை இந்தியில் மொழி பெயர்த்தார்.

விடுதலை பெற்ற இந்தியாவின் முதலாவது பிரதமராக இருந்த ஜவகர்லால் நேரு 1964ஆம் ஆண்டு மே மாதம் காலமானதைத் தொடர்ந்து லால்பகதூர் சாஸ்திரி பதவிக்கு வந்தார்.

லால்பகதூர் சாஸ்திரி முறையாகத் தெரிவு செய்யப்படும் வரை குல்சாரிலால் நந்தா 14 நாட்கள் இடைக் காலப் பிரதமராக இருந்ததால் சாஸ்திரி மூன்றாவது பிரதமர் எனப்படுகிறார்.

லால்பகதூர் சாஸ்திரி பதவியேற்று 2 ஆண்டுகளுக்கு உள்ளாகவே, சோவியத் ஒன்றியத்திலுள்ள தாஷ்கண்டில் கூட்டப்பட்ட உச்சி மாநாட்டில் கலந்து கொண்டபோது 1966 ஜனவரி 11 அன்று காலமானார்.

தொகையுடன் பாட்னா கல்லூரியில் போதகராக எவ்வாறு விடுதலைப்போரில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த அவரால் அங்கு தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை.

7. ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன்

'லோக்நாயக்' என்றால் மக்கள் தலைவர் என்று பொருள். இவ்வாறு அழைக்கப்படும் பெருமைக்குரியவர், பீகாரில் பிறந்த விடுதலை வீரரும், நெருக்கடியான நேரத்தில் இந்தியாவின் ஜனநாயகத்தைக் காத்தவருமான ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன்.

இந்தியாவில் 'சோஷலிசம்' எனப் படும் சமதர்மக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல் கட்சிகளின் மூலவர் இவரே. 'முழுப் புரட்சி' என்ற சொல்லின் பிதாவும் இவரே. வினோபா பாவே நடத்திய சர்வோதய இயக்கம் பரவலாக இவரது பணிகள் பெரும்பங்கு வகித்தன.

பிறப்பும் கல்வியும்

பீகாரில் உள்ள சிதாப்தியரா என்ற கிராமத்தில் காயஸ்த ஜாதியைச் சார்ந்த அரசு ஊழியர் ஒருவரது குடும்பத்தில், 1902, அக்டோபர் 11இல் பிறந்தார். இவரது தாயின் பெயர் புல்ராணி தேவி.

இவரது தந்தை ஹர்ஸ் தயாள் மாநில அரசு ஊழியராக இருந்ததால் அடிக்கடி பல்வேறு இடங்களுக்கு செல்ல வேண்டியவராக இருந்தார். எனவே ஜெயப்பிரகாஷ் தனது பாட்டியுடன் சென்று ஆரம்பக்கல்வி பயின்றார். உயர்நிலைக் கல்விக்கு பாட்னா சென்றார்.

படிப்பில் சுட்டியாக விளங்கிய ஜெயப்பிரகாஷ், அந்நாளிலேயே 'பீகாரில் தற்போது வரிநிதியின் நிலைமை' என்ற கட்டுரை எழுதி பரிசு பெற்றார். பிறகு, கல்வி உதவித்

அந்தக் கல்லூரி ஆங்கிலேயர் நிதியுதவியால் நடத்தப் பட்டது என்பதால், இரண்டாமாண்டு படித்தபோது அங்கிருந்து வெளியேறினார் ஜெயப்பிரகாஷ்.

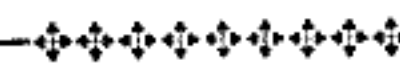
அப்போது தான், அங்கு தான் பாபு ராஜேந்திர பிரசாத்தின் (இந்தியாவின் முதல் ஜனாதிபதி) தொடர்பு ஜெயப்பிரகாஷுக்கு ஏற்பட்டது. அவர் நடத்திவந்த பீகார் வித்யா பீடத்தில் ஜெயப்பிரகாஷ் இணைந்தார்.

ஜெயப்பிரகாஷுக்கு இயல்பிலேயே கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாமல் இருந்தது. எனினும் அவரது குடும்பப்பாரம்பரியம் காரணமாக மகாபாரதம், பகவத்கீதை ஆகியவற்றை சிறு வயதிலேயே படித்துவிட்டார்.

அந்தக்கால நவீன இளைஞர்கள் போலவே அவரும் மேலைநாட்டில் பரபரப்பை ஏற்படுத்திவந்த மார்க்ஸிசம் தத்துவம் மீது மோகம் கொண்டார். இந்த உலகின் அனைத்து செல்வ வளமும் எல்லோருக்கும் பொதுவானது என்ற கார்ல் மார்க்ஸின் முழுக்கம் ஜெயப்பிரகாஷை கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை.

ஆயினும் அவர் காங்கிரஸ் கட்சியில் விருப்பம் கொண்டிருந்தார். மகாத்மா காந்தி இந்தியா அரசியலில் நுழைந்த சமயம் அது. அவரது அறைகூவலை ஏற்று நாடே ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் (1919) குதித்தது.

ஜெயப்பிரகாஷும் விடுதலைப்போரில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். அடக்குமுறை சட்டமான ரௌலட் சட்டத்தை எதிர்த்து நடந்த இந்தப் போராட்டம் நாட்டில் பெரும் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது.

இதே காலகட்டத்தில் ஜெயப்பிரகாஷுக்கு திருமணம் நடந்தது. அவரது 18 வது வயதில், பிரிஜ் கிஷோர் பிரசாத் என்பவரின் மகள் பிரபாவதியை மணந்தார். பிரிஜ் கிஷோர் காந்தீயவாதி. அவருக்கு காந்தியுடன் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. இவர்களது மணவாழ்க்கை சிறிது காலமே நீடித்தது.

1922ல் மேற்படிப்புக்காக அமெரிக்கா செல்ல ஜெயப் பிரகாஷ் முடிவெடுத்தார். அப்போது அவருடன் வெளிநாடு செல்ல மறுத்து, சபர்மதியிலுள்ள காந்தி ஆசிரமத்துக்கு சென்றுவிட்டார் பிரபாவதி. அங்கு கஸ்தூரிபா காந்தியின் மகளாகவே அவர் உடன் வாழ்ந்தார்.

வெளிநாட்டுப் பயணமும் கம்யூனிச மோகமும்

அமெரிக்கா சென்ற ஜெயப்பிரகாஷ் அங்கு பல சிறிய வேலைகள் செய்து சம்பாதித்துக்கொண்டே மேற்படிப்பு படித்தார்.

ஹோட்டல் தொழிலாளியாகவும்கூட அவர் வேலை செய்திருக்கிறார். கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தில் அறிவியல் பட்டப்படிப்பில் சேர்ந்த ஜெயப்பிரகாஷ், சில நாட்களிலேயே தனக்கு ஆர்வமுள்ள துறை சமூகவியல்தான் என்பதைக் கண்டுகொண்டார்.

எனவே விஸ்கான்சின் பல்கலையில் சமூகவியல் பட்டப் படிப்பில் சேர்ந்தார். அப்போதுதான் அவருக்கு மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், லெனின், டிராட்ஸ்கி, ரோசா லக்ஸம்பர்க் ஆகியோரது நூல்களைப் படிக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியது.

காரல் மார்க்ஸின் 'மூலதனம்' நூலின் மூன்று பெரும் பாகங்களையும் படித்த ஜெயப்பிரகாஷுக்கு ஏற்கனவே இருந்த இடதுசாரி நாட்டம் அதிகரித்தது.

அமெரிக்காவில் ஏழு ஆண்டுகள் படித்து முடித்தபின், சோவியத் ரஷ்யாவில் முனைவர் படிப்பு படிக்க அவருக்கு

அழைப்பு வந்தது. ஆனால் அவரது அப்பாவி ஆழ்ந்த காரணமாக இந்தியா (1929) திரும்பிப் போனார்.

நாடு திரும்பிய ஜெயப்பிரகாஷுக்கு அவரது மனைவி பிரபாவதியின் மனமாற்றம் அதிர்ச்சி அளித்தது. அவர் காந்தி ஆசிரமத்திலேயே துறவு வாழ்க்கை வாழ விரும்பியதை ஏற்றுக்கொண்டு குடும்ப வாழ்விலிருந்து ஒதுங்கினார் ஜெயப் பிரகாஷ்.

அவரது உள்ளம் முழுவதும் சோஷலிசக் கொள்கைகள் தீவிரமாகி இருந்த சமயம் அது. ஆயினும் கம்யூனிஸ்ட்கள் காங்கிரஸ் கட்சியை எதிர்ப்பதை அவரால் ஏற்க முடியவில்லை.

அந்தக் காலகட்டத்தில் கம்யூனிச இயக்கத்தை இந்தியாவில் கட்டி எழுப்பிய எம்.என்.ராயின் பல ஆக்கங்களை படித்த அவர், தேசிய நீரோட்டத்துடன் இணைய முடியாமல் கம்யூனிஸ்ட்கள் ஒதுங்கி நிற்பதை விமர்சித்தார்.

விடுதலைப் போரில் முன்னிற்கும் காங்கிரஸ் கட்சியுடன் மோதும் கம்யூனிஸ்ட்களின் கொள்கைப் பற்றை அவர் கண்டித்தார். அதே சமயம் அலகாபாத்தில் இயங்கும் தொழிலாளர் ஆய்வு மையத்துக்கு தலைமை தாங்குமாறு தன்னை ஜவகர்லால் நேரு அழைத்ததையும் அவரால் ஏற்க முடியவில்லை.

வசதியான வாழ்விலோ, ஆடம்பரங்களிலோ அவருக்கு சிறிதும் நாட்டமில்லை. எளிய மக்களின் வாழ்க்கைக்கு உதவக் கூடியதாக தனது வாழ்க்கை அமைய வேண்டும் என்பதில் மட்டும் ஜெயப்பிரகாஷ் பிடிவாதமாக இருந்தார்.

விடுதலைப்போரில் அதிதீவிரம்

காங்கிரஸ் கட்சியில் இருந்தபடியே சம தர்ம சமுதாயம் குறித்தும் சிந்தித்துவந்த ஜெயப்பிரகாஷுக்கு கம்யூனிஸ்ட்கள்

விடுதலைப்போரில் காங்கிரஸ் கட்சியுடன் இணைந்து செயல்பட வேண்டும் என்பதே ஆசையாக இருந்தது.

ஆனால் காலம் அதற்கு முரணாக இருந்தது. இந்த இடைக்காலத்தில் காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் செயல்வேகம் மிகுந்த தலைவராக ஜெயப்பிரகாஷ் உருவெடுத்தார். 1932இல் தனது தலைமைப்பண்பை அவர் வெளிப்படுத்த அரிய வாய்ப்பு கிடைத்தது.

அந்த ஆண்டு காங்கிரஸ் அறிவித்த சட்ட மறுப்பு இயக்கம் அரசை சீண்டுவதாக இருந்தது. அதையடுத்து காந்தி, நேரு உள்ளிட்ட பெரும்பாலான காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள்.

அப்போது காங்கிரஸ் பொதுச்செயலாளர் என்ற பொறுப்பில் இருந்த ஜெயப்பிரகாஷ் தலைமறைவாக இருந்தபடி விடுதலை இயக்கத்தை வழிநடத்தினார்.

முக்கியத் தலைவர்கள் அனைவரும் கைதான நிலையிலும் சட்ட மறுப்பு இயக்கம் தொடர்வதன் காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்தது ஆங்கிலேய அரசு.

இறுதியில் 'காங்கிரஸ் போராட்டத்தின் முனை' ஜெயப்பிரகாஷ் என்று கண்டறிந்து, சென்னையில் இருந்த அவரை அதே ஆண்டு செப்டம்பரில் கைது செய்தது. அவர் நாசிக் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

நாசிக் சிறைவாசம்தான் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணனின் வாழ்க்கையில் பெரும் திருப்பம் ஏற்படுத்திய நிகழ்வாகும். அமெரிக்கா சென்று படித்தபோது இடது சாரி சிந்தனைக்கு ஆளானது போலவே, நாசிக் சிறையில் உட்கொண்ட தோழர்களுடனான விவாதம் காரணமாக இந்திய அரசியலில் ஒரு புதிய பாதையை உருவாக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. நாசிக் சிறையில் இருந்த ராம் மனோகர் லோகியா, அசோக் மேத்தா, மினு மசானி, அச்யுத் பத்வர்த்தன், யுகப் நேராய் போன்ற சக

சிறைவாசிகளுடன் வாத பிடித்து வாழ்வகாலில் கட்டிய ஜெயப்பிரகாஷுக்கு சோஷலிசம் மட்டுமே அனைத்து பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்வு காணும் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

சிறையிலிருந்து தோழர்கள் விடுதலை ஆனவுடன், ஒத்த சிந்தனையுள்ள தலைவர்கள் ஒருங்கிணைந்து (1934) காங்கிரஸ் சோஷலிச கட்சியை நிறுவினர். அதன் தலைவராக ஆச்சார்யா நரேந்திரதேவும், செயலாளராக ஜெயப்பிரகாஷும் தேர்வு செய்யப்பட்டனர்.

காங்கிரஸ் கட்சிக்குள்ளேயே சோஷலிசம் கொள்கையுடன் தனித்து இயங்கும் ஒரு குழுவாக அக்கட்சி செயல்பட்டது. எனினும் இக்கட்சி, தேர்தல் அரசியலுக்கு ஆரம்ப காலத்தில் காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் எதிர்ப்பு தெரிவித்து வந்தது.

சமதர்மக் கொள்கை கொண்ட கம்யூனிஸ்ட்களையும் தேசிய இயக்கமான காங்கிரசையும் இணைக்கும் முயற்சியில் தோல்வி கண்டாலும், இரு இயக்கங்களின் அடிப்படையான சமதர்ம சமுதாயம், விடுதலைப்போராட்டம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட கட்சியை அமைக்க ஜெயப்பிரகாஷால் இயன்றது.

புரட்சியாளராக மாற்றம்

இரண்டாம் உலகப்போர் வெடித்தபோது (1939) காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் கருத்து பேதங்கள் ஏற்பட்டன. போரில் ஈடுபடும் ஆங்கிலேயருக்கு ஆதரவாக இந்தியப் படைகள் செல்ல வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதில் மோதல் ஏற்பட்டது.

இந்த இக்கட்டான சமயத்தைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு ஆங்கிலேய அரசுக்கு எதிராகச் செயல்பட வேண்டும் என்பதே ஜெயப்பிரகாஷின் எண்ணம். காங்கிரஸ் சோஷலிச

அவரின் பொதுஜனநாயகம் என்ற முறையில், ஆங்கிய அரசின் காண்புலக்கு எதிராக வேலை நிறுத்தத்துக்கு அவர் அறை கூவல் விடுத்தார்.

போருக்கு ஆயத்தமாகும் ஆங்கிலேயப் படைக்கு இந்தியர்கள் உதவாது போனால் அவர்கள் வேறு வழியின்றி நம் நாட்டை விட்டு தாமாகவே வெளியேறும் நிலை ஏற்படும் என்பதே ஜெயப்பிரகாஷின் கருத்து. ஆனால் காந்தியின் கருத்து வேறாக இருந்தது. எனினும் காந்தி ஜெயப்பிரகாஷை மதித்தார்.

இந்நிலையில், ஆங்கிலேய அரசால் ஜெயப்பிரகாஷை கைது செய்யப்பட்டார். இந்த நேரத்தில்தான் காந்தி நேதாஜி மோதல் முற்றி நேதாஜி காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறி இருந்தார். 9 மாத சிறைவாசத்துக்குப் பின்னர், சிறையிலிருந்து மீண்ட ஜெயப்பிரகாஷை இவ்விருவரிடையே இணக்கம் ஏற்படுத்த முயன்றார். ஆனால், பலன் கிட்டவில்லை.

அதன்பிறகு (1942) வெள்ளையனே வெளியேறு போராட்டத்தை காந்தி துவக்கினார். நேதாஜி காங்கிரசிலிருந்து முற்றிலும் வெளியேறி தனி புரட்சிப்பாதை அமைத்தது தனி வரலாறு.

இதனிடையே ஜெயப்பிரகாஷை கைது செய்யப்பட்டு மும்பை, ஆர்தர் சாலை சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். பிறகு தில்லி சிறைக்கு மாற்றப்பட்டார். அங்கு ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு அறைகூவல் விடுக்கும் கடிதங்களுடன் அவர் கைது செய்யப்பட்டார்.

அவர் மீது ஆயுதப்போருக்கு மக்களைத் தூண்டுவதாக குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. இது குறித்து கருத்து தெரிவித்த மகாத்மா காந்தி, "ஆயுதப்போருக்கு இந்தியத் தலைவர் ஒருவர் ஆயத்தமாகிறார் என்றால், அதற்கு ஆங்கிலேய அரசின் கீழ்த் தரமான அடக்குமுறை ஆட்சியே காரணம்" என்றார்.

பிறகு காந்தி அறிவித்த 'வெள்ளையனே வெளியேறு' போராட்டத்தில் காங்கிரஸ் சோஷலிச கட்சி பெரும்பங்கு வகித்தது. ஹசாரிபாக் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட ஜெயப்பிரகாஷை நாராயணன், அங்கிருந்து தப்பினார். அது நாடு முழுவதும் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது.

பிறகு நேபாளம் சென்ற ஜெயப்பிரகாஷை, 'ஆசாத் தாஸ்தா' எனப்படும் விடுதலைப்படை யைத் திரட்ட முயன்றார். எனினும் ரயிலில் பஞ்சாப் செல்லும்போது 1943, செப்டம்பரில் மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டார்.

டிசம்பரில் இவர் அதி முக்கியமான அரசாங்கக் கைதி என்று அறிவிக்கப்பட்டார். லாகூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட ஜெயப்பிரகாஷை ஆங்கிலேய அரசு கடுமையான சித்ரவதைக்கு உட்படுத்தியது.

அவரை விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நாடு முழுவதும் வலுப்பெற்று வந்தது. இதன் விளைவாக 1945, ஜனவரியில் 16 மாதங்கள் கழிந்த நிலையில் ஜெயப்பிரகாஷை ஆக்ரா சிறைக்கு மாற்றப்பட்டார்.

விடுதலைப் போரின் இறுதி கட்டத்தில் நாடே கொந்தளித்திருந்த காலம் அது. அரசுடன் பேச்சு நடத்த வேண்டுமானால் சிறையிலுள்ள ராம் மனோகர் லோகியாவையும் ஜெயப்பிரகாஷையையும் அரசு உடனடியாக விடுவிக்க வேண்டும் என்று மகாத்மா நிபந்தனை வைத்தார். அதன்படி இருவரும் 1946, ஏப்ரலில் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். அவர்களது விடுதலையை நாடே கொண்டாடியது. 'இந்திய இளைஞர் இதயங்களின் மன்னன்' என்று ஜெயப்பிரகாஷை புகழப்பட்டார்.

கட்டமைப்புப் பணியில் ஈடுபாடு

அதன்பிறகு காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் இருந்த சுயநலமி களால் சோஷலிச கட்சியினர் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். தேசப்

பிரிவினை சர்வாய்வைது என்றே சோஷலிசக் கட்சியினர் கருதினர்.

இது போன்ற கருத்து வேற்றுமைகளால் காங்கிரஸ் தலைமையிலான விடுதலை போரட்ட மைய நீரோட்டத்திலிருந்து காங்கிரஸ் சோஷலிசக் கட்சியினர் விலகினர். பிற்பாடு தேசம் பிரிவினை செய்யப்பட்டபோது (1947) நிகழ்ந்த சோகங்கள் சோஷலிசக் கட்சியினரையே அதிரவைத்தன.

நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு, ஆட்சி அதிகாரத்தில் நாட்டமில்லாத சோஷலிஷ் கட்சியினர் தனியே எதிர்க் கட்சியாக இயங்கினர். அவர்கள் ஒருங்கிணைத்து 'பிரஜா சோஷலிஸ்ட்' கட்சியைத் துவக்கினர்.

காந்தியின் மறைவுக்குப்பின் நேரு முன்னெடுத்த தொழில் மயமாக்க அடிப்படையிலான சோஷலிசக் கனவினை ஜெயப் பிரகாஷால் ஏற்க முடியவில்லை. சுதந்திர இந்தியாவில் நேரு தலைமையிலான காங்கிரஸ் கட்சிக்குக் கடிவாளமாக சோஷலிஸ்ட்கள் செயல்பட்டனர்.

1954இல் ஆச்சார்யா வினோபா பாவே துவங்கிய சர்வோதய இயக்கத்துக்கும் பூதான இயக்கத்துக்கும் ஆதரவளிப்பதாக அறிவித்த ஜெயப்பிரகாஷர், ஹசாரிபாகில் அதற்கென ஓர் ஆசிரமத்தை நிறுவினார்.

கிராமங்களை முன்னேற்றுவதே தனது நோக்கம் என்று அவர் அறிவித்தார். இந்நிலையில், பிரஜா சோஷலிஸ்ட் கட்சியுடன் சித்தாந்தம் தொடர்பான கருத்து வேறுபாடுகளால் 1957இல் அக்கட்சியிலிருந்து ஜெயப்பிரகாஷ் விலகினார். அதன்பிறகு நேரடி அரசியலில் ஆர்வம் குறைந்த அவர் சர்வோதயப் பணிகளில் ஈடுபட்டார்.

1964இல் ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்துக்கு சுயாட்சி தொடர்பாக இவர் ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரை அரசியல் அரங்கில் புயலைக் கிளப்பியது.

இதற்கு கடும் எதிர்ப்பு கிளம்பியபோதும் தனது கருத்தை அவர் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை.

முழுப்புரட்சியும் நெருக்கடி நிலையும்

1970களில் பீகாரில் தீவிர அரசியலுக்கு ஜெயப்பிரகாஷ் மீண்டும் திரும்பினார். அம்மாநிலத்தில் நிலவிய ஊழலுக்கு எதிராகவும், மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைக் காக்கவும் தார்க்குண்டே உடன் இணைந்து முழுப் புரட்சி இயக்கத்தைத் துவக்கினார்.

இந்த இயக்கம் மாணவர்களின் போராட்டமாக உருவெடுத்து இந்திய அரசியலில் மாபெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இன்றுள்ள பிரதானமான அரசியல் தலைவர்கள் பலர் (முலாயம் சிங், லாலு, நரேந்திர மோடி உள்பட பலர்) அந்தக் காலத்தில் வார்க்கப் பட்டவர்களே.

முழுப்புரட்சி இயக்கத்துக்காக ஜனநாயகம் வேண்டும் குடிமக்கள் (1974), மக்கள் குடியரிமைகளுக்கான மக்கள் கூட்டமைப்பு (1976) என்ற அரசு சாரா அமைப்புகளை தோற்றுவித்தார். அதே காலகட்டத்தில், தனது பதவிக்கு வந்த ஆபத்திலிருந்து தற்காத்துக் கொள்ள நெருக்கடி நிலை அன்றைய பிரதமர் இந்திரா காந்தியால் நாட்டின் மீது ஏவப்பட்டது.

பெரும்பாலான எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் தள்ளப்பட்ட நிலையில், ஜெயப் பிரகாஷரும் கைதானார். சண்டிகார் சிறையில் தனிமைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட அவர் சிறுநீரக பாதிப்புக்கு ஆளானார். நாடு முழுவதும் கொந்தளித்த நிலையில், அதே ஆண்டு நவம்பரில் ஜெயப்பிரகாஷர் விடுதலை ஆனார்.

நாடு முழுவதும் ஒடுக்கப்பட்ட எதிர்க்கட்சிகளை ஒன்று திரட்டுவதில் ஜெயப்பிரகாஷரின் பங்கு அளப்பரியது. பல்வேறு சித்தாந்த வேறுபாடுகள் கொண்ட பிரஜா

ஜெயப்பிரகாஷர், ஜெயபதி, பழைய காங்கிரசம் சுதந்திரா, பாரதிய ஜனசங்கம் உள்ளிட்ட இடசாரிகள் அல்லாத கட்சிகள் இந்திரா காந்தியின் ஆட்சிக்கு எதிராக ஒன்றுபடுத்தினார் ஜெயப்பிரகாஷர். அதன் விளைவாக ஜனதா கட்சி மலர்ந்தது.

நெருக்கடி நிலைக்கு எதிரான மக்கள் போராட்டங்கள், உலக நாடுகளின் எதிர்ப்புகளால் மிரண்ட இந்திரா காந்தி தேர்தல் நடத்துவதாக அறிவித்தார். அந்தத் தேர்தல்தான் ஜனநாயகத்தை நாட்டுக்கு மீட்டுத் தந்த தேர்தல்.

நெருக்கடி நிலைக் காலத்திலேயே எதிர்க்கட்சிகளை ஒன்றுபடுத்திய ஜெயப்பிரகாஷர் இந்திராகாந்தியின் அடக்கு முறை அரசியலுக்கு சவாலானார். இந்தத் தேர்தலில் ஜெயப்பிரகாஷர் வகுத்த வியூகம் வென்றது. இந்திரா காந்தி தோல்வியுற்றார்; ஜனநாயகம் மீட்கப்பட்டது; ஜனதா கட்சியின் மொரார்ஜி தேசாய் பிரதமர் ஆனார்.

ஆட்சியை மாற்றியபோதும் பதவியை நாடாத அந்த உத்தமர், வாழ்நாள் முழுவதும் எளிய மக்களின் வாழ்க்கை முன்னேறுவது குறித்து சிந்தித்த அந்த தவயோகி, தனது ஒப்பற்ற தலைமையால் இந்திய ஜனநாயகத்தை மீட்ட அந்த மாவீரர், நாட்டு நலனை உயிர்மூச்செனக் கொண்ட அந்த லோக்நாயகர் உடல்நலக்குறைவால் 1979, அக்டோபர் 8ஆம் தேதி மண்ணுலகை விட்டு மறைந்தார்.

அவருக்கு பாரத நாட்டின் உயரிய விருதான 'பாரத ரத்னா' 1998இல் வழங்கப்பட்டது. ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் 'இந்திய மனங்களின் மனசாட்சி' என்று வர்ணிக்கப்படுகிறார்.

அவர் ஒருபோதும் அதிகார அரசியலை நாடவில்லை. 1977இல் அதிகார வர்க்கமே அவர் முன் மண்டியிட்டபோதும் அவர் ஒரு சித்தராக, தபஸ்வியாக வாழ்ந்து மறைந்தார்.

8. வ.உ.சிதம்பரனார்

கப்பலோட்டிய தமிழர் என்ற அளவுக்கு மட்டுமே, வ.உ.சிதம்பரனாரைப் பற்றிப் பெரும்பாலோருக்குத் தெரியும். நாட்டு விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு வித்திட்ட திலகரைத் தமிழ்நாட்டுக்கு அறிமுகப்படுத்தி, அவர் வழி நடந்த பெரும் தியாகி வ.உ.சிதம்பரனார்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒட்டப்பிடாரம் என்ற ஊரில் (தற்போது தூத்துக்குடி மாவட்டம்) 1872ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 5ஆம் தேதி உலகநாதர் பரமாயி தம்பதிக்கு மகனாகப் பிறந்தார். வ.உ.சியுடன் பிறந்தவர்கள் அறுவர். வ.உ.சியும், சகோதரர் மீனாட்சிசுந்தரமும் எஞ்சியவர்கள்.

ஒட்டப்பிடாரத்தில் தொடக்கப் பள்ளிப் படிப்பைத் தொடங்கிய சிதம்பரனார், திருச்சியில் சட்டம் பயின்று 1894 இல் வழக்குரைஞரானார். 1895ஆம் ஆண்டு வள்ளியம்மாள் என்பவரை திருமணம் புரிந்துகொண்டார். ஆனால், 1902இல் வள்ளியம்மாள் மறைந்தார். அக்கால வழக்கப்படி மீனாட்சி என்பவரை மறுமணம் புரிந்து கொண்டார்.

ஆன்மிகம், இலக்கியம், அறநெறி ஆகியவற்றை வளர்ப்ப தற்காகவே 'விவேகபானு' என்ற இதழை நண்பர்களின் முயற்சியுடன் தொடங்கினார். இலக்கிய, ஆன்மிக ஈடுபாட்டுடன் திலகரின் கொள்கையில் அவர் ஈர்க்கப்பட்டதால் நாட்டுப்பற்றுமிக்கவரானார்.

"திலக மகரிஷியின் கதைபாடும் போது சிதம்பரம் பிள்ளை வந்து சுதி போடும்' என்று நாமக்கல் கவிஞர்

எழுத்துப்பெயர் தலை மகாவிஷயைப் பற்றி அரிய நூலொன்றை சிதம்பரனார் இலங்கை வீர கேசரி இதழில் தொடர்ந்து எழுதினார்.

மகாகவி பாரதியின் எழுத்துகள் அவரைக் கவர்ந்தன. சென்னையில் பாரதியை முதன் முதலில் சந்தித்தார். அதன் பிறகு அவருக்குச் சுதந்திர வேட்கை அதிகமானது.

வெள்ளையர் ஆட்சியை முறியடிக்க, மேல்நாட்டுப் பொருள்கள் பகிஷ்காரம், அஹிம்சை வழி ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் ஈடுபடுதல் தவிர, பொருளாதார ரீதியில் பிரிட்டிஷ் கம்பெனியுடன் போட்டியிட்டு வெல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு உதித்தது. நாமே ஏன் கப்பல் கம்பெனி ஒன்று தொடங்கி கப்பல் விடக்கூடாது என்ற எண்ணம் சிதம்பரனாருக்கு உதயமானது.

வாடகைக் கப்பல் வாங்க, வ.உ.சி. பம்பாய் சென்றார். திலகரின் உதவியுடன் காலியோ, லாவோ என்ற பெயருடைய இரண்டு கப்பல்களை விலைக்கு வாங்கினார். 1906ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 16ஆம் தேதி கப்பல் கம்பெனி ஒன்று பதிவு செய்யப்பட்டுத் தொடங்கப்பட்டது.

தூத்துக்குடியில் "கோரல் மில்' என்ற நூற்பாலை 1888 ஆம் ஆண்டு உருவானது. கடுமையான வேலைப் பளுவாலும், குறைந்த ஊதியத்தாலும் தொழிலாளர்கள் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டனர். தொழிலாளர் நலச் சட்டம் இல்லாத காலம். விடுமுறை நாள்களில் சம்பளம் கிடையாது. குறிப்பிட்ட வேலை நேரம் கிடையாது. தவறு செய்யும் தொழிலாளர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை வழங்கப்பட்டது. தொழிலாளர்களால் கொடுமையைச் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. வெளியே சொல்லவும் முடியவில்லை. தொழிற்சங்கம் ஏற்படவில்லை.

இந்தச் சூழ்நிலையில் சுப்பிரமணிய சிவா தூத்துக்குடிக்கு வந்தார். அவர் சிறந்த பேச்சாளர், கனல் கக்கப் பேசுபவர்.

சிதம்பரனாரும் அவரும் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தால்தான், அவர்கள் பிரச்சனைகளும் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அவர்களுடைய அடிப்படை உரிமையை எடுத்துக் கூறி அவ்வப்போது கூட்டங்கள் நடத்தினர்.

இறுதியாக, "கோரல் மில்' தொழிலாளரிடையே சிவாவும், வ.உ.சி.யும் வேலை நிறுத்தம் செய்யுமாறு கனல்வீச்சு சொற்பொழிவாற்றினர். தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தனர். வேலை நிறுத்தம் போராட்டமாக மாறியது. வேலை நிறுத்தச் செய்தி இந்தியா எங்கும் பரவியது.

இந்த வாய்ப்பை, தேச விடுதலைப் போராட்டத்தோடு இணைத்தார் வ.உ.சி. தூத்துக்குடி நகரமே குலுங்கியது. நிலைமை மோசமாவதைக் கண்டு மில் முதலாளிகள் பணிந்தனர். தொழிலாளர்கள் மகிழ்ந்தனர். போராடினால் தான் வெற்றி பெறுவோம் என்ற வேலை நிறுத்த இயக்கம், மற்ற தொழிலாளர்களிடையே பரவாதிருக்க மற்ற முதலாளிகள் சிலரும் தொழிலாளர்கள் கோரிக்கையை ஏற்கத் தொடங்கினர். வ.உ.சி.யின் வாழ்க்கையில் தொழிலாளர் போராட்டம் பெரும் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியது.

விபின் சந்திரபாலரின் விடுதலையைக் கொண்டாடும் கூட்டத்தை நடத்தக்கூடாது என்றும், ஊர்வலம் நடத்தக் கூடாது என்றும் தூத்துக்குடி மாஜிதிரேட் தடை உத்தரவு பிறப்பித்தார். வ.உ.சி. உத்தரவை மதிக்கவில்லை. நேரே வந்து சந்திக்குமாறு கலெக்டர் கடிதம் அனுப்பினார்.

கலெக்டர் விஞ்சுவை வ.உ.சி. நேரே சந்தித்தார். அவருடன் பத்மநாப ஐயங்கார் என்பவரும் சென்றார். சந்திப்பில் விஞ்சு, சிதம்பரனாரை மிரட்டினார். விஞ்சு சிதம்பரனாரது இந்த சந்திப்பை பாரதியார் கவிதையாக எழுதினார்.

"சதையைத் துண்டு

துண்டாக்கினு மென் எண்ணம்

சாய்மோ ஜீவன் ஓய்மோ

இதயத்துள்ளே இலங்கு மகா சக்தி

யேசுமோ நெஞ்சம் வேசுமோ"

என்று கடைசியில் சிதம்பரனார் பதில் கூறுவதாக அமைந்த கவிதை வரிகள் அஞ்சா நெஞ்சினராய் சிதம்பரனார் கூறும் வரிகள் மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றன.

வ.உ.சி.கைது செய்யப்பட்ட நிகழ்ச்சி பாரத தேசமெங்கும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. பல ஊர்களிலும் கண்டனக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன.

சிதம்பரனாருக்கு மட்டும் ஜாமீன்தர தூத்துக்குடி வியாபாரிகள் சங்கத்தினர் முன்வந்தனர். "சிவா, பத்மநாப ஐயங்கார் ஆகிய இருவருக்கும் ஜாமீன் கொடுத்தால் தான் நான் வெளியே வருவேன்" என்று சிதம்பரனார் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட ஜாமீனை மறுத்தார். "சிதம்பரம் பிள்ளையின் பெருங் குணம்" என்று அன்றைய ஒரே தேசிய இதழான "சுதேசமித்திரன்" பாராட்டி எழுதியது.

சென்னை உயர் நீதிமன்றம் வ.உ.சி., சிவா, பத்மநாபன் மூவரையும் ஜாமீனில் வெளியேவிட உத்தரவிட்டது. ஆனால், வெளியே வந்த சிதம்பரனாரையும், சிவாவையும் சிறை வாயிலிலேயே அரசாங்கம் மீண்டும் கைது செய்தது. அவர்கள் மீது ராஜ நிந்தனைக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு நாற்பது ஆண்டுகள் சிறை தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

1908இல் இந்தத் தீர்ப்பு (இரட்டை தண்டனை) வெளியானதைக் கேட்ட அவர் சகோதரர் மீனாட்சிசுந்தரம் மன அதிர்ச்சிக்கு உள்ளானார். 1943இல் மரணம் அடையும் வரை அவர் மனநிலை சரியாகாமலேயே பித்தராக வாழ்ந்தார்.

வ.உ.சி. தன் வரலாற்றில் முதல் பகுதியைக் கோவைச் சிறையிலும் இரண்டாம் பகுதியை விடுதலைக்குப் பிறகு சென்னையிலும் எழுதினார்.

சிறைச்சாலையில் கொடூர தண்டனைக்கு ஆண்டுகள் நூல்களை எழுதினார், ஜேம்ஸ் ஆஸ்கின் "சுதேசமித்திரன்" முறையில் மொழிபெயர்த்தது வ.உ.சி.யின் சிறந்த சாதனை.

பொருளாதாரப் புரட்சியின் மூலம் பிரிட்டிஷ் அரசைப் பணியவைக்கும் நோக்குடன் கப்பல் கம்பெனியைத் தொடங்கியதால் "கப்பலோட்டிய தமிழர்" என்ற பெயர் அவருக்கு நிலைத்தது.

சிதம்பரனாருக்குத் திருக்குறளின் மீது பெருமதிப்பும், பக்தியும் உண்டு. மணக்குடவர் உரையின் அறத்துப்பாலை மிக எளிமைப்படுத்தி வெளியிட்டார். தொல்காப்பியத்தின் மீது அவருக்கு இருந்த ஈடுபாட்டால் எழுத்ததிகாரத்திற்கு உரை எழுதி வெளியிட்டார்.

மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞான போதம் எனும் நூல் பதினான்கு மெய்ப்பொருள் நூல்களுள் ஒன்றாகும். திருக்குறள், சிவஞான போதம், கைவல்ய நவநீதம் எனும் நூல்கள், நீதி நூல்களிலும் சிந்தாந்த நூல்களிலும் வேதாந்த நூல்களிலும் உயர்ந்தவை என்பது சிதம்பரனாரின் கருத்து.

"திருக்குறள், சிவஞானபோதம் இவற்றின் உரைகள் கடினமானவை. மக்கள் படிக்கவே அஞ்சினார்கள். எனவே, எளிய நடையில் அவற்றுக்கு உரைகள் எழுத எண்ணினேன்" என்று கூறுகிறார் சிதம்பரனார்.

"என்று தணியுமிந்த சுதந்திர தாகம்" என்ற பாரதியாரின் பாடலைக் கேட்ட வண்ணமே "வாராது வந்த மாமணியாம்" சிதம்பரனார் 1916ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 18ஆம் தேதி இரவு உயிர் நீத்தார்.

தேசபக்தராகவும், படைப்பிலக்கிய மேதையாகவும், ஒழுக்கக் குன்றாகவும், பாரதம், ராமாயணம் போல் பெருங் காப்பியம் எழுதும் அளவுக்கு காப்பியத் தலைவராகவும் திகழ்ந்த வ.உ.சிதம்பரனாரின் வாழ்வு இளைஞர்க்கு ஒரு சிறந்த பாடம்!

9. வீரத்துறவி சுப்ரமணிய சிவா

வீரத்துறவி சுப்ரமணிய சிவா மதுரை மாவட்டம் வத்தலகுண்டு கிராமத்தில் 04.10.1884இல் ராஜம் ஐயர், நாகலட்சுமி அம்மாள் தம்பதியருக்குப் பிறந்தார். வைத்தியநாத சர்மா என்கிற தம்பியும் தைலாம்பாள், ஞானாம்பாள் என்ற இரு சகோதரிகளும் உடன் பிறந்தவர்கள்.

பெற்றோர் இவருக்கு இட்ட பெயர் சுப்பராமன் என்பதுதான். பன்னிரண்டு வயதுவரை மதுரையிலும், பிறகு திருவனந்தபுரத்திலும் கோயம்புத்தூரிலும் மெட்ரிகுலேஷன் வரை கற்றார். அவருடைய பதினைந்தாவது வயதில் 1899 இல் மீனாட்சி என்ற பெண்ணை மணந்தார்.

1901இல் உறவினர் ஒருவரின் சிபாரிசில் சிவகாசி போலீஸ் சூப்பிரடெண்ட் அலுவலகத்தில் மாதம் பத்து ரூபாய் சம்பளத்தில் பணிக்குச் சேர்ந்தார். அங்கு ஒரே ஒரு நாள் பணியாற்றியவர் திரும்பவும் திருவனந்தபுரத்திற்கே சென்றுவிட்டார்.

1903ஆம் ஆண்டு திருவனந்தபுரத்தில் உள்ள கொட்டாரக் கரையில் சதானந்த சுவாமிகள் என்ற ராஜ யோகியைச் சந்தித்தார். அவரிடம் சில காலம் ராஜயோகம் பயின்றார். அதே ஆண்டில் திருவனந்தபுரத்தில் தர்ம பரிபாலன சமாஜம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கி அதன்மூலம் ஆன்மிக விஷயங்களைப் பரப்பினார்.

1906 ஏப்ரல் மாதம் திருவனந்தபுரத்தில் ஆரிய சமாஜத்தைச் சார்ந்த தாகூர்கானின் சொற்பொழிவினால்

சிவாவிற்கு நாட்டுப்பற்றும் கதந்தொடர் பற்றும் மேலும் பிற இளைஞர்கள் பால் பெரிதும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது. அவர் கூட்டங்கள் நடத்தி தேசிய உணர்வை வளர்க்கும் பணியில் உற்சாகத்தோடு ஈடுபட்டார். ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிராக இவர் செய்த பணிகளின் தீவிரம் காரணமாக திருவனந்தபுரத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். பிறகு கால்நடையாகவே ஒவ்வொரு ஊருக்கும் சென்று தேசியப்பிரச்சாரம் செய்தார்.

1907இல் விபின் சந்திரபால் மற்றும் லோகமான்ய திலகரின் சொற்பொழிவுகள் சிவாவை உற்சாகப் படுத்தி அவரை விழிப்படையச் செய்தது. முன்னிலும் தீவிரமாய் ஆங்கில ஆட்சிக்கு எதிராக ஊர் ஊராய் பிரசங்கங்கள் செய்யத் தொடங்கினார். தூத்துக்குடி வரும்போது பின்னாளில் கப்பலோட்டிய தமிழன் என்று போற்றப்பட்ட வ.உ.சி அவர்களையும் மகாகவி பாரதியாரையும் சந்தித்தார். சுப்ரமணிய சிவாவின் தந்தை ராஜம் ஐயர் காலமானார்.

1907 நவம்பர் சென்னை கடற்கரையில் பிரசிடென்ஸி கல்லூரிக்கு எதிரில் விபின் சந்திரபால் பிரசங்கம் நடத்திய இடத்திற்கு திலகர் கட்டம் என்ற பெயர் சூட்டினார் சிவா.

1907 டிசம்பர் சூரத் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் திலகரின் தலைமையிலான தீர்மானங்களை செயல்படுத்த வ.உ.சி, பாரதியார் மற்றும் பலருடன் சிவாவும் பெரிதும் பாடுபட்டார்.

1908ஆம் தொடக்கம் முதல் இருவரும் இணைந்து நெல்லைச்சீமை முழுவதும் தேசியத்தை வளர்த்தனர். சிவாவின் வீரம்மிக்க பேச்சால் அச்சமடைந்து ஆங்கிலேய அரசு அவரை 12.03.1908இல் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தது.

7.07.1908 அன்று ராஜதுரோகக் குற்றம் புரிந்தார் என்று நான்காண்டுகள் சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டது. 1912இல்

சிறையிலிருந்து விடுதலையடைந்த சிவா சென்னையில் குடியேறி எழுத்துத் தொழிலில் ஈடுபடத் தொடங்கினார்.

1913ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் ஞானபானு என்ற பத்திரிகையைத் தொடங்கினார். ஆன்மிகக் கட்டுரைகளே அதிகமாக அதில் வெளியிடப்பட்டன.

15.05.1915 அன்று சிவாவின் மனைவி மீனாட்சி மறைந்தார். மனைவியின் மறைவை அடுத்து தன்னை முழுவதுமாக நாட்டுப்பணிக்கே அர்ப்பணித்துக்கொண்டார். ஞானபானு இதழ் நின்றபிறகு, பிரபஞ்ச மித்திரன் என்ற வார இதழைத் தொடங்கி அதில் நாரதர் என்ற புனைபெயரில் கட்டுரைகள் எழுதினார். பிரபஞ்சமித்திரன் இதழும் சில காலமே வெளி வந்தது.

1916ஆம் ஆண்டு முதல் சிவா தன்னுடைய முழுக்கவனத்தையும் எழுத்து உலகில் செலுத்தினார். இருபதிற்கும் மேற்பட்ட பல அரிய நூல்களையும் எழுதினார். பல மகான்களின் நூல்களை மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டார்.

சீர்கெடத் துவங்கி யிருந்த உடல்நிலையையும் பொருட்படுத்தாமல் தொழிலாளர் நலனில் மிகுந்த அக்கறை கொண்ட சிவா, அவர்களுக்காக 1920ஆம் ஆண்டு முதல் போராடத் துவங்கினார்.

கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்கு பிரதிநிதியாக சென்று வந்த அவர் சந்நியாசியைப் போல காவி உடை தரித்துக்கொண்டு ஸ்வதந்திரானந்தர் என்று பெயரையும் 1921ஆம் ஆண்டு சூட்டிக்கொண்டார். பாரத மாதாவிடம் கோயில் ஒன்றும் கட்டி முடிக்கத் திட்டமும் வகுத்தார்.

17.11.1921 அன்று இரண்டாவது முறையாக ராஜத்துரோக குற்றத்திற்காக சிவாவின்மீது ஆங்கிலேய அரசு வழக்குத்

தொடுத்து, இரண்டரை வருட அழிவுகாலம் அடைவதை விதித்தது.

12.01.1922 திருச்சி சிறையில் நோய் வாய்ப்பாட்டு, அவதிப்பட்டார். படுத்த படுக்கையாகி விட்ட நிலையில் விடுதலையானார். விடுதலையான சிவா திரும்பவும் சென்னை வந்து, சில நாட்கள் தங்கினார்.

1922 நவம்பரில் உடல்நிலை சற்று சீரானதும் திரும்பவும் அரசியல் நிகழ்வுகளில் சிவா பங்கு கொள்ள முற்பட்டார். இதனால், ஓராண்டு கால நன்னடத்தை ஜாமீன் கேட்டு அரசு வழக்குத் தொடுத்தது. 1923ஆம் ஆண்டு ஆரம்பம் முதல் கோவை, தர்மபுரி, பாப்பாரப்பட்டி முதலான ஊர்களில் சிவா விரிவான சுற்றுப்பயணத்தை மேற்கொண்டார்.

பாப்பாரப்பட்டியில் பாரதமாதா கோயிலுக்கான இடத்தை தேர்ந் தெடுத்தார். அவ்வூரில் இடம் வாங்கி அதற்கு பாரதபுரம் என்ற திருப்பெயரைச் சூட்டினார். கோயிலுக்கான அடிக்கல் நாட்டுவிழாவை சித்திரஞ்சன் தாலை அழைத்து நடத்தினார்.

புதுச்சேரியில் தனது நண்பர் பாரதியும், அவரது நண்பர்களும் சேர்ந்து வடிவமைத்த பாரத மாதா சிலையை அமைக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு, அந்தச்சிலையை பாப்பாராப்பட்டிக்கு கொண்டு வந்தார். இந்த சிலையை ஆலயத்தில் மேற்கு நோக்கி வைக்க வேண்டும் என்றும், மாதாவுடைய பார்வையிலேயே மேற்கு நாடுகள் பூட்டிய அடிமை விலங்குகள் நொறுங்கிப் போகும் என்றும் நினைத்தார் சுப்பிரமணிய சிவா.

இதே ஆண்டில் காசியில் வசித்து வந்த சிவாவின் தாயார் காலமானார். அவருக்கிருந்த நோயைக் காரணம் காட்டி இரயில் பயணம் செய்யக்கூடாது என்று ஆங்கில அரசு ஜனவரியில் தடைவிதித்து அந்த உத்தரவை

சிவாவிரி மே . அளித்தனர். இருப்பினும் கால்நடையாகவும், காண் வண்டியிலும் ஊர், ஊராக பயணம் செய்து சொற்பொழிவாற்றி பாரத மாதா கோயில் கட்ட நிதி திரட்டினார்.

1924 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் சிவா தங்கியிருந்தபோது கடற்கரையில் ஆற்றிய உரைகளுக்காக அரசின் அடக்குமுறைக்கு ஆளானார். செப்டம்பர் 11ஆம் தேதி திருவல்லிக்கேணியில் தான் தங்கியிருந்த இருசப்ப கிராமணி தெருவிற்கு அருகிலிருந்த விளையாட்டு மைதானத்தில் பாரதியாரின் நினைவு நாளை வெகுசிறப்பாகக் கொண்டாடினார்.

1925ஆம் ஆண்டு பாரதமாதா கோயில் திருப்பணிக்காக நிதி சேகரிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட நிலையில் உடல் நிலை மிக மோசமடைந்ததால் மதுரையிலிருந்து பாப் பாரப்பட்டியை 22.07.1925 இல் வந்து சேர்ந்தார்.

23.07.1925 வியாழன் அன்று அதி காலை ஐந்துமணிக்கு தன்னுடைய நாற்பத்தியோராவது வயதில் சிவா மறைந்தார். பாரத மாதாவுக்கு ஆலயம் கட்ட வேண்டும் என்ற கனவு, அவரது ரத்தத்திலும், சதையிலும், உயிரிலும் கலந்திருந்தது. ஆனால், இதுவரை கனவாகவே இருந்து வருகிறது. சமீபத்தில் அவரது நினைவிடம் இருந்த இடத்தில் மணிமண்டபம் அமைத்து, பெருமைப் படுத்தியது தமிழக அரசு.

சுப்ரமணிய சிவாவின் எழுத்துக்கள் சாகாவரம் பெற்றவை. பெரும்பாலும் ஆன்மிகக் கட்டுரைகள் எழுதினாலும் தமிழின் நிலைபற்றி, உடலை பேணிக்காக்க வேண்டி, தேசத்தைப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டிய கடமையை நினைவுறுத்துவதாகவே அவருடைய கட்டுரைகள் அமைந்தன.

10. பெரியார்

ஈரோட்டில் வாழ்ந்த வெங்கட்டப்பர் சின்னத்தாய் தம்பதியருக்கு இரண்டாவது மகனாய் 1879ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 17ஆம் தேதி ஈ.வெ.இராமசாமி பிறந்தார். நகரிலுள்ள முக்கிய செல்வந்தர்களில் ஒருவர் வெங்கட்டப்பர்.

மைந்தர்கள் இருவரும் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டனர். இராமசாமி தாழ்த்தப்பட்டோர் வீடுகளில் கொடுக்கும் பண்டங்களையும் சாப்பிடுவார். அண்ணன் கிருஷ்ணசாமி தம்பியின் செயல்பாடுகளைப் பெற்றோரிடம் கூறினார். இராமசாமி பள்ளிக்குச் சென்றால் தங்கள் ஆச்சாரமும் அனுஷ்டானமும் கெட்டுவிடும் என்றார்.

தந்தை வெங்கட்டப்பர் தன் மகனை விசாரித்தபோது அது உண்மை என்று தெரிந்ததும் உடனே பள்ளிக்கு அனுப்பு வதை நிறுத்திவிட்டார். அப்போது ஈ.வெ.ராவுக்கு வயது பத்து.

வெங்கட்டப்பர் தன் மகனை வியாபாரத்தில் ஈடுபடுத்தினார். இராமசாமி தன் அறிவுத் திறமையை சரக்குகளை ஏலம் போட்டு விற்பதில் காட்டினார்.

இராமசாமி விவாதம் புரிவதிலும் வல்லவராக விளங்கினார். இராமசாமிக்கு இளம் வயதிலேயே கடவுள், புராணம், சாதி, மதம் பற்றிச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. தன் வீட்டிற்கு வந்த அறிஞர்களிடம் மனதில் தோன்றியவற்றைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்பார். இராமசாமியின் கேள்விகளுக்குப் பலர் பலவிதமான பதில்களைக் கூறுவர். சிலர் பதில் கூற

முடியாமல் விழிப்பார். சிலர் இவர் விதண்டாவாதி, வம்புக்காரர் என்றனர். சிலர் இவரைப் பற்றி தந்தையிடம் புகார் கூறினர். வெங்கட்டப்பர் மகனின் அறிவுத்திறனை எண்ணி மகிழ்ந்தார். ஆனால், சில வேளைகளில் கண்டித்தார்.

இராமசாமியின் அண்ணன் கிருஷ்ணசாமி தந்தையார் ஏற்படுத்திய மருத்துவமனையை நடத்தச் சித்த மருத்துவம் பயின்றார். சிறந்த தேர்ச்சியும் பெற்றார். நோயாளிகளுக்குச் சேவை செய்து மனநிறைவடைந்தார்.

இராமசாமியின் பகுத்தறிவு வாதம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தது. பத்தொன்பது வயதை பெரியார் அடைந்தபோது 1888ஆம் ஆண்டு திருமணம் நடந்தது. அப்போது நாகம்மைக்கு வயது பதிமூன்று. திருமணத்திற்குப் பிறகும் தனது பகுத்தறிவுக் கொள்கையிலும் நடவடிக்கைகளிலும் தீவிரமாக இருந்தார்.

நாகம்மைக்கு கணவரின் செயல்பாடுகள் பற்றி முன்பே தெரிந்திருந்திருந்தால் அதிகம் கவலைப்படவில்லை. வெங்கட்டப்பர் தன் இளையமகன் இராமசாமியைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டார்.

தன் பெயரில் இருந்த கடையை இராமசாமி பெயருக்கு மாற்றினார். தான் கவனித்து வந்த தர்மகாரியங்களையும் அவரிடம் ஒப்படைத்தார்.

நாகம்மைக்கும் இராமசாமிக்கும் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. ஆனால் அக்குழந்தை (சில நாட்களிலேயே) இறந்து விட்டது.

நாகம்மை தன் வீட்டிற்கு வருவோரை இன்முகத்துடன் வரவேற்பார். அன்பான வார்த்தைகளைக் கூறுவார். சிரித்த முகத்துடன் பரிமாறுவார். நாகம்மையாரின் விருந்தோம்பல் சிறப்பைத் திரு.வி.க.வே பாராட்டியுள்ளார்.

வளமான வாழ்க்கை வாழ்க்கை அழகம் மட்டுமல்லாமல் ஒரு மனக் குறை இருபத்தைந்தாவது வயதில் ஏற்பட்டது ஆனால் இயல்பான குணம் மாறவில்லை.

தந்தை, மகனிடம் தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டினார். கடுமையாகக் கண்டித்தார். இதனால் இராமசாமி வேதனையுற்றார். வாழ்வில் வெறுப்பு ஏற்பட்டது. இல்லறத்தைத் துறந்து காசிக்குச் செல்ல முடிவெடுத்தார்; சென்றார்.

அங்கு அவர் கண்ட காட்சிகளும் நிகழ்வுகளும் மனதில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திவிட்டன. காசியை விட்டுப் புறப்பட முடிவு செய்து ஒரு நண்பர் மூலமாக கடிதம் எழுதி தந்தை வந்தார். அவர் ஈரோடு அழைத்துப் போனார்.

ஈரோட்டிற்கு திரும்பிவந்தபிறகு தன்னலமற்ற சேவையை மேற்கொண்டார். சிறிது காலத்தில் ஈ.வெ.ரா வாழ்க்கையில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பதவிகள் அவரைத் தேடி வந்தன.

ஈரோடு நகர சபைத்தலைவராக ஈ.வே.ரா தேர்வு செய்யப்பட்டார். காவிரியிலிருந்து ஈரோட்டிற்கு குடிநீர் கொண்டு வந்தார். தந்தை வெங்கட்டப்பர் 1911ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

ஒருநாள் வரதராஜலு நாயுடு, ஈ.வெ.ராவை காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் இணைய அழைப்பு விடுத்தார். இக்கருத்தை இராஜாஜியும் வரவேற்றார். இருவருடைய அழைப்பையும் ஏற்று காங்கிரசில் சேர்ந்ததும் ஈ.வெ.ரா ஊர் ஊராகச் சென்று சுதந்திரத்தைப் பற்றிப் பிரச்சாரம் செய்து வந்தார்.

அப்போது பஞ்சாப் படுகொலை நடைபெற்றது. அதனைக் கண்டித்து ஈ.வெ.ரா நகரசபைத் தலைவர் பதவியைத் தூக்கியெறிந்தார். இதையறிந்த இராஜாஜி ஈ.வெ.ரா பெயரை இராவ்பகதூர் பட்டத்திற்குப் பரிந்துரை செய்துள்ளதால் பதவி விலகலைத் திரும்பப்பெறுமாறு

கூறினார். ஆனால் அதனை ஈ.வெ.ரா ஏற்கவில்லை. இதனையறிந்த இராஜாஜியும் சேலம் நகர சபைத் தலைவர் பதவியிலிருந்து விலகினார்.

காந்தியடிகள் மதுவிலக்கு, தீண்டாமை ஒழிப்பு ஆகியவற்றை காங்கிரசில் கொண்டு வந்தார். 1920இல் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைத் துவக்கினார். இந்தப் போராட்டங்கள் ஈ.வெ.ராவை மிகவும் கவர்ந்தன. இதனால் தாம் வகித்து வந்து பதவிகளை விட்டு விலகி முழு நேரமும் காங்கிரசில் உழைக்க முடிவு செய்தார்.

ஈ.வெ.ராவால் ஈரோடு நகரில் காங்கிரசில் இயக்கம் தீவிரம் அடைந்தது. தமிழ்நாடு முழுவதும் சுற்றுப்பயணம் செய்தார். ஒத்துழையாமை இயக்கம் வெற்றி பெறப் பாடுபட்டார்.

காந்தியடிகளின் கட்டளையைப் பரப்பினார். கதராடையே அணிந்தார்; விற்பனை செய்தார். தன் குடும்பத்தினர் அனைவரையும் கதராடை அணியும்படி செய்தார்.

தீண்டாமைக் கொடுமையை எதிர்த்து ஊர்கள் தோறும் ஈ.வெ.ரா உரையாற்றினார். காங்கிரசு இயக்கத்தை தமிழ்நாட்டில் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் பரப்பினார். இதன்மூலம் இவர் ஈ.வெ.ரா என்று எங்கும் பிரபலமானார்.

ஈ.வெ.ரா மதுவிலக்குப் பிரச்சாரம் செய்தார். இதற்காய் தன் சொந்த நிலத்திலிருந்து ஐந்நூறு தென்னை மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தினார்.

இப்போராட்டத்தில் ஈ.வெ.ராவின் குடும்பம் முழுவதும் ஈடுபட்டதைக் காங்கிரசுக்காரர்கள் அறிந்ததும் தமிழ்நாட்டில் கள்ளுக்கடை மறியல் தீவிரமடைந்தது. போராட்டம் வெற்றிப் பாதையை நோக்கிச் சென்றது. கள்ளுக்கடை மறியல் போராட்டம் தமிழ்நாட்டில் நடக்க வேண்டும் என்பதற்காகக்

காந்தியடிகள் வந்த போது ஈரோடு நகரில் வயல்களில் இல்லத்தில் தங்கினார். அங்குதான் மது விலக்குப் போராட்டத்திற்குத் திட்டம் தீட்டப்பட்டது.

அதனால் அப்போராட்டம் பற்றிக் காந்தியடிகள், “கள்ளுக்கடைப் போராட்டம் ஈரோட்டிலுள்ள இரு பெண்களிடம் (நாகம்மை, கண்ணம்மை) இருக்கிறது. அவர்கள் அதன் வெற்றியை நிர்ணயிக்கும் பணியில் தமிழ்நாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்” என்று கூறினார்.

கேரளமாநிலம் வைக்கத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் உயர்சாதியினரால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டனர். ஈதனை எதிர்த்து கேரளாவிலுள்ள காங்கிரசுத் தலைவர்கள் சத்தியா கிரகப் போராட்டம் நடத்தினர்.

திருவிதாங்கூர் அரசரால் காங்கிரசுத் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப் பட்டனர். தொடர்ந்து வைக்கத்தில் போராட்டத்தை வழிநடத்த ஈ.வெ.ரா சென்றார். போராட்டத்தை நடத்தினார். அரசரின் ஆணைப்படி ஈ.வெ.ராவும் தொண்டர்களும் ஒரு மாதம் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். இதை நாகம்மை கேள்விப்பட்டு கணவர் நடத்திய போராட்டத்தைத் தொடர வைக்கம் விரைந்தார். இறுதியில் வைக்கத்தில் நடந்த ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம் வெற்றி பெற்றது.

தீண்டாமை என்னும் சாதிக் கொடுமைக்கு இந்தியாவிலேயே முதன் முதலில் சாவுமணி அடித்த இடம் வைக்கம்தான். இப்போராட்டம் வெற்றி கண்டதால் ஈ.வெ.ராவை “வைக்கம் வீரர்” என்று அனைவரும் அழைத்தனர்.

இதனை முன்மாதிரியாக வைத்து வட இந்தியாவில் டாக்டர் அம்பேத்கர் உட்பட பல தலைவர்கள் ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம் நடத்தினர். அதில் அவர்கள்

வெற்றியும் கண்டனர். ஈ.வெ.ரா விடுதலையாகி ஈரோட்டுக்கு வந்தார்.

தமிழ்நாட்டில் அப்போது நீதிக்கட்சி ஆட்சி நடைபெற்றது. அதன் செல்வாக்கு ஈ.வெ.ராவின் தீவிரப் பிரச்சாரத்தால் குறைந்து, காங்கிரசின் செல்வாக்கு அதிகமானது. தன் கருத்துகளை மக்கள் அறிந்து கொள்ள 1935ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 2ஆம் தேதி 'குடியரசு' என்ற வார இதழை ஈரோட்டிலிருந்து வெளியிட்டார்.

காங்கிரஸ் தலைவராக இருந்த ஈ.வெ.ரா வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத் தீர்மானத்தை 1920இல் திருநெல்வேலி மாநாட்டில் கொண்டுவந்து தீர்மானம் வெற்றி பெற்றும் தலைமை நிராகரித்து விட்டது.

அதன்பின்னர் நடைபெற்ற மாநாடுகளிலும் தீர்மானம் நிறைவேற்றவில்லை. இதனால் மனவேதனை அடைந்தார். காங்கிரசை விட்டு வெளியேறினார். ஈ.வெ.ரா காங்கிரசில் இருந்தவரை உண்மையான உறுதியான தொண்டராக இருந்தார்.

தான் வளர்த்த காங்கிரசிலிருந்து தமிழர்களின் நலனுக்காக விலகினார். நீதிக்கட்சியினர் தங்கள் இயக்கத்தில் சேருமாறு அழைப்பு விடுத்தனர். தமிழர்களுக்காகப் பாடுபடும் உறுதி கொண்ட நீதிக்கட்சியில் ஈ.வெ.ரா சேர்ந்தார். நீதிக்கட்சி மீண்டும் வளர்ச்சி பெற்றது.

1926ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 25,26 இருநாட்கள் பார்ப்பனரல்லாதோர் மாநாடு நடத்தினார். இதில் காங்கிரசில் இருந்த தமிழர்களும் கலந்துகொண்டனர். வ.உ.சிதம்பரனார், ஜார்ஜ் ஜோசப் ஆகிய தலைவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இம்மாநாட்டில் கதராதையே உடுத்த வேண்டும் என்ற தீர்மானம் நிறைவேறியது. டாக்டர் சுப்பராயன் தலைமையிலிருந்த அமைச்சரவைக்கு 1927ஆம் ஆண்டு நெருக்கடி ஏற்பட்டது.

இந்த நெருக்கடியைத் தீர்க்க நீதிக்கட்சியும் காமலியரையும் இயக்கமும் உதவியது. இந்த அமைச்சரவையில் முடிந்த முத்தையா முதலியாரின் முயற்சியால் ஈ.வெ.ரா பலகாலம் பாடுபட்டு வந்த வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் சட்டமாக்கப்பட்டது.

ஈ.வெ.ரா சாதியை ஒழிக்கக் கலப்புத் திருமணம்தான் ஒரேவழி என்று கூறினார். அப்போது அந்த இயக்கத்தில் சேர்ந்த முக்கியத் தொண்டர்களும் தலைவர்களும் கலப்புத் திருமணம் செய்துகொண்டனர்.

தமிழ்நாட்டில் ஈ.வெ.ரா முயற்சியால் சாதியை ஒழிக்கக் கலப்புத் திருமணம் நடைபெற்று வருவதை காந்தியடிகளும், அம்பேத்கர் போன்றவர்களும் அறிந்தனர். இந்த முறையை அவர்கள் வடஇந்தியாவிலும் பரவச் செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். தங்கள் குடும்பங்களிலும் கலப்புத் திருமணம் செய்து மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டினர்.

கேரளாவில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இந்த இயக்கத்தை ஆதரித்தனர். சுய மரியாதைக்கொள்கை நாளுக்குநாள் வளர்ந்து கொண்டு வந்தது. 1930ஆம் ஆண்டில் திருநெல்வேலியில் நடைபெற்ற சுயமரியாதை மாநாட்டில் ஈ.வெ.ராவின் படம் திறந்து வைக்கப்பட்டது.

அவர் புகழ் வெளிநாடுகளிலும் பரவியது. 15.12.1929இல் மலேசியாவின் ஈபோவில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் நாகம்மை மற்றும் சில நண்பர்களுடன் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினார்.

அங்கிருந்து சிங்கப்பூர் சென்றார். அங்கு நடைபெற்ற மாநாட்டிலும் பேசினார். சுயமரியாதைக் கருத்துக்களை கூறினார். மலேசியச்சுற்றுப் பயணம் முடிந்து 1930 ஜனவரி மாதம் ஈ.வெ.ரா சென்னை திரும்பினார். அதே ஆண்டு மே மாதம் 10,11 தேதிகளில் ஈரோட்டில் நடந்த சுய மரியாதை மாநாட்டில் பெண்கள் மாநாடு, இளைஞர் மாநாடு, சமூக மாநாடு ஆகியவை நடைபெற்றன.

அனைவருக்கும் உணவு சமைத்தல் முதல் பரிமாறுதல் வரை அனைத்து வேலைகளையும் அரிஜனத் தொண்டர்கள் செய்தனர். இதுவே இந்தியாவில் முதன்முதலில் நடந்த புரட்சிகரமான சிறப்பு நிகழ்ச்சி.

1930 செப்டம்பரில் நடைபெற்ற சட்ட சபைத் தேர்தலில் நீதிக்கட்சி பெரும் வெற்றி பெற்றது. இந்த வெற்றிக்கு முழு முதற்காரணம் ஈ.வெ.ராவே. இதன் பின் தமிழ்நாட்டில் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் வளர்ச்சி பெருகியது.

விருதுநகரில் 1931ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மூன்றாவது மாநாட்டில் “இந்த இயக்கம் தீண்டாமை, மூடநம்பிக்கை, மதம் ஆகியவற்றை மட்டும் கண்டித்துக் கொண்டிருக்காது. இந்த நாட்டில் ஏழை பணக்காரன் என்ற ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கும்வரையிலும் தொழிலாளி முதலாளி என்ற பேதமுள்ள வரையிலும் இந்த இயக்கம் சமத்துவ சமுதாயம் அமையப் போராடிக் கொண்டே இருக்கும்” என்று முழங்கினார்.

1931ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 31ஆம் தேதி, ஜெர்மனி, ஸ்பெயின், ரஷ்யா சென்றார். அங்கு சில கூட்டங்கள் வாயிலாக தன் கொள்கைகளை விளக்கினார்.

ஈ.வெ.ரா ரஷ்யப்பயணம் முடிந்து இங்கிலாந்து சென்றார். அங்குள்ள தொழிலாளர் நிலைபற்றி அறிந்தார். அங்கிருந்து திரும்பும் வழியில் இலங்கைக்கு வந்தார். இலங்கையில் பல கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டு சுயமரியாதைப் பிரச்சாரம் செய்தார்.

1932 நவம்பரில் சுற்றுப்பயணம் முடிந்து தமிழகம் வந்தார். மேலை நாடுகளில் ஈ.வெ.ரா, தாம் கண்ட அனுபவங்களையும், சமூகநலத் திட்டங்களையும் தம் இயக்கத்தில் செயல்படுத்த விரும்பினார். சுற்றுப்பயணம் செய்து தன் கொள்கையை நிலைநாட்டினார். மக்கள் ஆதரவு பெருகியது.

ஈ.வெ.ராவின் இலாபியாப் பயணத்திற்குப் பிறகு பெருந்துணையாக இருந்த அவரது துணைவியார் மறைவுக்குப் பின் சுயமரியாதைப் பிரச்சாரத்தில் தீவிரமானார்.

நீதிக்கட்சி 1934இல் நடந்த தேர்தலில் படுதோல்வி அடைந்தது. ஆனால் ஈ.வெ.ரா மனம் தளரவில்லை. 1935ஆம் ஆண்டு சுயமரியாதை இயக்கத்தை அரசு தடை செய்ய முயன்றது.

1937இல் ஜனவரி மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலிலும் நீதிக்கட்சி தோற்றது. ஈ.வெ.ரா மட்டும் மனம் சோர்வடையாமல் பிரச்சாரம் செய்து வந்தார். பத்திரிகை மூலம் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்தி வந்தார்.

இராஜாஜி முதலமைச்சராக இருந்த போது பள்ளியில் இந்தி கட்டாயம் என்று திட்டம் கொண்டு வந்தார். இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து நாடெங்கும் பொதுக் கூட்டங்களில் ஈ.வெ.ரா முழங்கினார்.

1937இல் காஞ்சியில் இந்தி ஏதிர்ப்பு மாநாடு நடந்தது. கடற்கரையில் நடைபெற்ற பிரமாண்டப் பொதுக்கூட்டத்தில் ஈ.வெ.ரா “தமிழ்நாடு தமிழருக்கே” என முழங்கினார்.

1938ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 3இல் சென்னையில் மறைமலை அடிகளின் மகள் நீலாம்பிகை தலைமையில் கூடிய பெண்கள் மாநாட்டில் ஈ.வெ.ரா ஆற்றிய உரை பெண்களை வீறுகொண்டு எழச் செய்தது. அந்த உரைக்காக ஈ.வெ.ரா கைது செய்யப்பட்டார்.

இம்மாநாட்டில் ஈ.வெ.ராவின் பெயரில் பெரியார் என்று சேர்க்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அன்று முதல் மக்கள் ஈ.வெ.ராவைப் “பெரியார்” என்று அழைக்கத் தொடங்கினர். பெரியார்மீது இரு குற்றங்களைச் சுமத்தி 1938ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் நீதிமன்றம் தனித் தனியாக ஓராண்டு கடுங்காவல் தண்டனை விதித்தது.

பெரியார் சிறையிலிருந்தபோது சென்னையில் நீதிக்கட்சியின் 14வது மாநாடு நடந்தது. அதில் கட்சியின் தலைவராக பெரியார் ஒருமனதாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டார்.

அரசு 1939 மே 22இல் பெரியாரை விடுதலை செய்தது. இந்தித் திணிப்பால் இராஜாஜி மீது தமிழக மக்களின் எதிர்ப்பு வலுவானது.

1939ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில் இராஜாஜியின் அரசு பதவி விலகியது. சென்னை மாகாண ஆளுநர் நீதிக்கட்சியை அமைச்சரவை அமைக்க அழைப்பு விடுத்தார். நீதிக்கட்சி அமைச்சர் பதவி ஏற்காது. நான் முதல்வர் பதவி ஏற்கப் போவதில்லை என்று பெரியார் அறிவித்தார்.

'திராவிட நாடு திராவிடருக்கே' என்ற முதல் முழுக்கத்தை 17.12.1939இல் வெளி வந்த 'குடியரசு' இதழில் வெளியிட்டார்.

டாக்டர் அம்பேத்கரின் அழைப்பை ஏற்று 06.01.1940இல் பெரியார் மும்பைக்கு சென்றார். அங்கு நடந்த வரவேற்புக் கூட்டத்தில் ஜின்னா, அம்பேத்கர் போன்ற தலைவர்கள் பெரியாரை பாராட்டிப் பேசினர்.

21.02.1940இல் அரசு, 'இந்தி கட்டாயப் பாடமில்லை. மாணவர்கள் விரும்பினால் படிக்கலாம்' என்று அறிவித்தது. தமிழர் இயக்கமும் நீதிக் கட்சியும், "இது இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்திற்கும் பெரியாருக்கும் கிடைத்த வெற்றி" என்று பாராட்டி மகிழ்ந்தன.

சென்னை மாகாண ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்குமாறு பெரியாரை ஆளுநரும் வைசிராயும் கேட்டுக்கொண்டனர். ஆனால் பெரியார் மறுத்துவிட்டார்.

தமிழக முதல்வராகும் வாய்ப்பு இருமுறை வந்தும் பெரியார் ஏற்கவில்லை. நீதிக் கட்சியில் இருந்தாலும்

பெரியாரின் கவனம் சுயமரியாதை இயக்கத்தில்தான் இருந்தது.

1943ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் திராவிடர் கழக முதல் மாநாடு கோவையில் நடைபெற்றது. பெரியாரிடம் சமுதாய நோக்கு மட்டுமல்லாது எதையும் ஆராய்ந்து கூறும் அறிவியல் நோக்கும் இருந்தது. பதவிக்கோ பணத்திற்கோ அடிமை ஆகாதவர். தொலைநோக்குப் பார்வை கொண்டவர். பெரியாரின் கருத்துக்கள் கலைத்துறையினரையும் கவர்ந்தன.

பெரியார் 1944இல் வட இந்தியாவில் சுற்றுப்பயணம் செய்து பகுத்தறிவுப் பிரச்சாரம் செய்தார். திரும்பியதும் 'கருஞ் சட்டைப்'படையை அமைத்து 22.12.1945இல் மதுரையில் கருஞ் சட்டைப்படை மாநாட்டை நடத்தினார்.

15.08.1947இல் இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தது. அந்த நாளை பெரியார் 'துக்க நாள்' என்று அறிவித்தார். காந்தி கொல்லப்பட்டபின் கருஞ்சட்டைப்படை தடை செய்யப் பட்டது.

09.06.1949இல் பெரியார் மணியம்மையைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். இதைக் காரணம் காட்டி எதிர்ப்பாளர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி 1949ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 17ஆம் நாள் 'திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்' என்ற கட்சியைத் தொடங்கினர்.

1952இல் இராஜாஜி குலக்கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். இதனை எதிர்த்துப் பெரியார் கடுமையாகப் போராடினார். அத்திட்டம் கைவிடப்பட்டது.

மத்திய அரசு இந்தியை ஆட்சி மொழியாக்க முயல்வதைக் கடுமையாக பெரியார் எதிர்த்தார். அதற்காகப் போராட்டத்தை அறிவித்தார். இறுதியில் நேரு அளித்த உறுதிமொழியால் போராட்டம் நிறுத்தப்பட்டது.

தமிழ்நாட்டில் தமிழே ஆட்சிமொழியாக வேண்டும் என்று பெரியார் மேடைதோறும் முழங்கி வந்தார். கோவில்களில் தமிழில் அர்ச்சனை செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்.

அவரது விருப்பப்படி 1956ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 27ஆம் நாள் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக்கும் சட்டம் சட்டசபையில் நிறைவேறியது.

பெரியார் ஏழை மாணவர்களுக்கு இலவசக் கல்வி அளிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். அப்போது தமிழக முதல்வராக இருந்த காமராசர் 1958ஆம் வருடம் “பத்தாம் வகுப்பு வரை இலவசக் கல்வி மாணவர்களுக்கு அளிக்கப்படும்” என்று அறிவித்தார். இலவச மதிய உணவுத் திட்டத்தையும் கொண்டு வந்தார்.

காமராசர் ஆட்சியைப் பெரியார் வரவேற்றார். தமிழர் நலம் காப்பவர் என்று பாராட்டினார்.

1967இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் காங்கிரஸ் தோல்வி அடைந்தது. தி.மு.க ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது. அது வரை 'மெட்ராஸ் ஸ்டேட்' என்பதை மாற்றித் 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர் சூட்டப்பட்டது. ஏற்கனவே பெரியார் சொன்ன தமிழ் நாடு என்ற சொல் சட்டபூர்வமாக்கப்பட்டது.

பெரியாரின் சுய மரியாதைத் திருமணங்கள் சட்டப்படி செல்லும் என்று குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல் கிடைத்தது.

அவரது கனவுகள் தன் வாழ்நாளில் நனவாவது கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தார். பெரியாரின் தொண்டு தமிழகத்தில் தமிழர் ஆட்சியில் பயனளிக்கத் தொடங்கியது. மீண்டும் பெரியார் சுய மரியாதைப் பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கினார்.

பெரியாரின் உடல்நிலை பாதிக்கத் தொடங்கியது. அப்போது அவரது வயது தொண்ணூற்று ஐந்து. 21.12.1973

இல் பெரியார் சிங்கைசைக்காக (வேலூர்) 21.12.1973 மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டார்.

தீவிர சிகிச்சை அளித்தும் முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை. 24.12.1973இல் பகுத்தறிவுப் பகலவன் தந்தை பெரியாரின் உயிர் உடலைவிட்டுப் பிரிந்தது.

தன் வாழ்நாள் முழுவதும் அறியாமை, மூடநம்பிக்கை ஆகியவற்றிலிருந்து தமிழ் மக்கள் விடுபட ஓய்வின்றி அயராது பாடுபட்டு பகுத்தறிவு ஒளி பாய்ச்சிய சமூக சீர்திருத்தச் செம்மல் தந்தை பெரியாரின் புகழ் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும்.

பெரியாருடைய ஒப்பரிய கருத்துப்பிரச்சார முழக்கங்கள் நம் செவிகளில் பாய்ந்து தன்மான உணர்வைத் தட்டி எழுப்பிக் கொண்டே இருக்கும்.

11. ராஜாஜி

சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் இந்திய கவர்னர் ஜெனரல் பதவி வகித்த தமிழர்; வங்காளத்தில் நடந்த மதக் கலவரத்துக்குப் பின் மேற்கு வங்க மாநில கவர்னர் பதவி வகிக்க பலரும் தயங்கிய நேரத்தில் துணிந்து அங்கே கவர்னராகப் போன தீரர்;

வடக்கே மகாத்மா காந்தி தண்டி யாத்திரை சென்றதை அடுத்து தென்னகத்தில் வேதாரண்யம் உப்பு சத்தியாக் கிரகத்தை வெற்றிகரமாக நடத்திய சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்; தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் பிற்படுத்தப் பட்டவர்களுக்கும் ஆலயங்களில் நுழைய அனுமதி மறுக்கப்பட்டிருந்த நிலையில், ஆலயக் கதவுகளை அவர்களுக்குத் திறந்துவிட்ட சீர்திருத்தச் செம்மல்;

தன் வாதத் திறமையாலும் நிர்வாகத் திறமையாலும் ஆளும் கட்சியைக் காட்டிலும் எதிர்கட்சியினர் எண்ணிக்கையில் அதிகம் இருந்தபோதும் சிறப்பாக அரசை வழிநடத்திச் சென்ற ராஜ தந்திரி;

இசையிலும், இலக்கியங்களிலும் ஆர்வமும் புலமையும் பெற்று, குறையொன்றுமில்லை என்று இன்று திரும்பிய பக்கமெல்லாம் ஒலிக்கும் பாடலை எழுதி திருமதி எம்.எஸ்.அவர்களை பாட வைத்தவர்;

இராமாயண மகாபாரத இதிகாசங்களைச் சாதாரண மக்களும் படித்துப் பயன்பெறும் வண்ணம் “சக்கரவர்த்தித் திருமகன்” என்று ராமாயணத்தையும் “வியாசர் விருந்து” என்ற பெயரில் மகாபாரதத்தையும் அழியாத இலக்கியச்

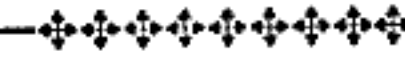
செல்வமாகப் படைத்தவர் இய்யு இத்தனைச் சிறப்புகளை உடையவர் சக்கரவர்த்தி ராஜ கோபாலாச்சாரியார் அவரது ராஜாஜி அவர்கள்.

தற்போதய தருமபுரி மாவட்டம் ஓசூர் அருகிலுள்ள தொரப்பள்ளி எனும் சின்னஞ்சிறு கிராமம். தென் பண்ணை ஆற்றின் கரையில் அமைந்த சிற்றுார். அவ்வூரில் கிராம முன்சீப்பாக இருந்தவர் சக்கரவர்த்தி ஐயங்கார் என்பவர். சமஸ்கிருதத்தில் பெரும் புலமை வாய்ந்தவர். அவருடைய மனைவி பெயர் சிங்காரம் அம்மாள். நற்குணங்களும், சிறந்த பண்புகளும் நிரம்பப் பெற்றவர். இவர்களுக்கு மூன்று மக்கள். முதலாமவர் நரசிம்மன், இரண்டாமவர் சீனிவாசன், மூன்றாவது பிள்ளைதான் ராஜாஜி.

பள்ளிப்படிப்பைத் தொடங்கி தனது பன்னிரண்டாம் வயதில் மெட்ரிகுலேஷன் தேறினார். பிறகு பெங்களூர் இந்து கல்லூரியில் படித்து பி.ஏ. தேறினார். சென்னை சட்டக் கல்லூரியில் சட்டம் படித்தார். அந்த காலகட்டத்தில்தான் சுவாமி விவேகானந்தர் சென்னை வந்தார். அவரை தரிசிக்கவும், அவர் இருந்த ரதத்தை இழுத்துச் செல்லவும், அவரிடம் கண்ணன் நிறம் ஏன் நீல நிறம் என்பது பற்றி பதில் சொல்லவும் வாய்ப்புப் பெற்றார்.

மகாத்மா காந்தி படித்தவர்களை சுதந்திரப் போரில் ஈடுபட அழைப்பு விடுத்தபோது அதனை ஏற்று முழுநேர அரசியல்வாதியாக ராஜாஜி மாறினார். சேலம் நகர சபைத் தலைவர் பதவியில் இருந்து பல நல்ல பணிகளைச் செய்தார்.

1921இல் காந்திஜி அறிவித்த சத்தியாக் கிரக போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு வேலூர் சிறையில் அடைபட்டார். இவருக்குத் தண்டனை அளித்த வெள்ளைக்கார மாஜிஸ்ட்ரேட் இவருக்குத் தண்டனை கொடுத்த மறுகணம் “உங்களைப் போன்ற உத்தமரைத் தண்டிப்பது எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆயினும் கீதை சொன்ன நெறிப்படி

என் கடமையை நான் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது” என்று நெஞ்சருகக் கூறினார். பிறகு ராஜாஜி திருச்சி சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

இங்கிலாந்து அரசாங்கம் இந்தியாவில் விடுதலைப் போராட்டம் உச்ச கட்டத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தபோது, காங்கிரசுடன் சமாதானம் பேச சர் ஸ்டாஃபோர்டு கிரிப்ஸ் என்பவரை தூது அனுப்பியது.

அந்த கிரிப்ஸ் கொண்டு வந்த திட்டத்தில் முதல் அம்சம் உலக யுத்தம் முடிந்த கையோடு இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் அளிப்பது; இரண்டாவது இந்திய முஸ்லீம்கள் தங்களுக்குத் தனி நாடு கோரி பிரிந்து போக விரும்பினால் நாட்டைப் பிரிப்பது. இதை காந்தி ஏற்கவில்லை. ஆனால் ராஜாஜி நாட்டின் அமைதி கருதியும் மக்கள்

ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொள்வதைத் தவிர்க்கவும் வேண்டுமானால் முஸ்லீம்களுக்குத் தனிநாடு பிரித்துக் கொடுப்பதுதான் சரி என்று கருதினார். ஒன்றுபட்டிருந்த காந்திராஜாஜி உறவில் விரிசல் விழுந்தது. ராஜாஜி தனது கருத்தைப் பிரச்சாரம் செய்ய நாடு முழுதும் சுற்றுப்பயணம் செய்தார். ஆனால் அவர் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் காங்கிரசார் கலாட்டா செய்தனர். எதிர்த்தனர். எனினும் ராஜாஜி தன் கொள்கையினின்றும் சிறிதும் இறங்கி வரவில்லை. தன்னந்தனியாக காங்கிரசை விட்டு வெளியேறி போராடி வந்தார்.

ஆகாகான் மாளிகையில் சிறையிலிருந்த மகாத்மா காந்தி 1942இல் உண்ணாவிரதம் தொடங்கினார். அவர் உயிருக்கு ஆபத்து என்ற நிலையில் ராஜாஜி அவரைச் சென்று பார்த்தார். பிரிந்த இருவரும் பாசத்தால் இணைந்தனர். காந்தி கேட்டார், உங்கள் நிலைதான் என்ன என்று. ராஜாஜி உடனே தனது திட்டத்தை ஓர் காகிதத்தில் எழுதிக் காட்டினார். இதனைக் கண்ட காந்தி, இவ்வளவுதானா, இது எனக்குப் புரிந்திருந்தால் முன்பே ஒப்புக்கொண்டிருப்பேனே என்றார்.

இப்படி மகாத்மாவே ராஜாஜியின் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

1944இல் எல்லா காங்கிரஸ்காரர்களும் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர். அப்போதைய காங்கிரஸ் தலைவர் அபுல் கலாம் ஆசாத், ராஜாஜியை மீண்டும் காங்கிரசில் இணையும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அதன்படி அவர் திருச்செங்கோடு தாலுகா காங்கிரஸ் கமிட்டி உறுப்பினராகச் சேர்ந்தார்.

திருச்செங்கோட்டில் ராஜாஜி காந்தி ஆசிரமம் ஒன்று ஏற்படுத்தி பல தொண்டர்களை ஒருங்கிணைத்து நன்கு செயல்பட்டு வந்தார். பேராசிரியர் கல்கி அவர்களும் திருச்செங்கோடு ஆசிரமத்தில் இருந்து, மதுவிலக்குக்காக நடத்தப்பட்ட “விமோசனம்” எனும் பத்திரிகையில் ஆசிரியராக இருந்தார்.

ராஜாஜி திருச்செங்கோடு தாலுகா காங்கிரசில் உறுப்பினராகச் சேர்ந்தும், மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டி மதுரையில் கூடி அவரை காங்கிரசில் அனுமதிக்க மாட்டோம் என்று தீர்மானம் போட்டனர். இந்த முடிவுக்கு காமராஜ் அவர்களின் பங்களிப்பு இருந்தது.

என்றாலும்கூட மத்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி ராஜாஜியின் பணியை முழுமையாகப் பயன்படுத்தி வந்தது. தமிழ்நாட்டின் நஷ்டம் அகில இந்தியாவுக்கும் அதிர்ஷ்டமாக அமைந்தது. அப்போது ஜவஹர்லால் நேரு தலைமையில் மத்தியில் இடைக்கால அரசு ஒன்று உருவாகியது. அதில் ராஜாஜி தொழில் துறை அமைச்சராகச் சேர்ந்தார்.

இந்த காலகட்டத்தில் இந்தியப் பிரிவினையின் விளைவாக மேற்கு வங்கத்தில் மதக்கலவரம் பரவியபோது அங்கு கவர்னராகச் செல்ல ஒருவரும் முன்வராதபோது நேரு அவர்கள் ராஜாஜியை அங்கே கவர்னராக நியமிக்க ஏற்பாடு செய்தார். இவர் அங்கே சென்று கல்கத்தாவில் காலடி எடுத்து

வைத்தபோது இவருக்கு எதிராக கருப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடந்தது. இவர் காங்கிரசில் சுபாஷ்சந்திர போசுக்கு எதிராக நிலைப்பாடு கொண்டிருந்ததனால், அவரது சகோதரர் சரத் சந்திரபோஸ் தலைமையில் பெரும் கருப்புக் கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடந்தது.

இத்தனை எதிர்ப்புமிக்க சூழலில் கல்கத்தாவில் காலடி வைத்த ராஜாஜி நாளைடவில் அம்மாநில மக்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமானார்.

இந்திய சுதந்திரம் 1947ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15இல் கிடைத்த பிறகு சிலகாலம் லார்டு மவுண்ட் பேட்டன் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தார்.

பிறகு இந்தியர் ஒருவர் அந்த பதவிக்கு வரவேண்டும் என்ற நிலையில் அனைவரும் யோசித்து அந்த பதவிக்கு ராஜாஜியே தகுதியானவர் என்று முடிவு செய்தனர். அதன் படி ராஜாஜி இந்தியாவின் முதல் இந்திய கவர்னர் ஜெனரலாகப் பதவி ஏற்றார்.

1952இல் பொதுத் தேர்தல் நடந்து நாட்டுக்கு ஜனாதிபதி தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வரை ராஜாஜி பதவியில் இருந்தார். பின் ஓய்வு பெற்று சென்னைக்குத் திரும்பினார். அப்போது நடந்து முடிந்திருந்த சென்னை மாகாண சட்டசபைத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் தோல்வி அடைந்திருந்தது. எதிர்கட்சி வரிசையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பெரும் தலைகள் அனைவரும் இருந்தனர்.

காங்கிரசால் மந்திரி சபை அமைக்க முடியவில்லை. மேலிட உத்தரவின் பேரில் தமிழக காங்கிரசார் ராஜாஜி அவர்களை அணுகி அவரைப் பதவி ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டினர். ராஜாஜியும் பெரும்பதவிகளில் இருந்தபின் மாநில முதலமைச்சர் பதவியா என்று தயங்காமல் சில நிபந்தனைகளுடன் சம்மதித்தார். அப்படிப்பட்ட ஒரு

நிபந்தனை கட்சிக்காரர்கள் தலைமையாக மாறாமல் தான் செயல்பாட்டில் தலையிடக் கூடாது என்பதுதான்.

அமைச்சரவை அமைக்க காங்கிரசுக்கு போதிய உறுப்பினர்கள் இல்லை. சில எதிர்கட்சி உறுப்பினர்களைக் காங்கிரசில் சேர்த்துக் கொண்டார்.

1952இல் சென்னை மாகாணத்தில் அமைந்த ஆட்சியில் ராஜாஜி பல நல்ல திட்டங்களைக் கொண்டு வந்தார். உணவுப் பொருட்களுக்கு இருந்த ரேஷனை நீக்கினார். மதுவிலக்கு தீவிரமாக அமல் செய்யப்பட்டது. விற்பனை வரி மூலம் வருவாய் இழப்பை ஈடுகட்டினார்.

தஞ்சையில் நிலவிய நிலவுடைமையாளர் விவசாயிகளுக்கிடைய பகை முற்றி போராட்டம் நடந்த நிலையில் “பண்ணையாள் சட்டம்” கொண்டு வந்து உழைக்கும் விவசாயிகளின் வயிற்றில் பால் வார்த்தார். பழைய ஆங்கில முறை கல்வியில் மாற்றம் கொண்டுவரவும், ஏராளமானவர் பள்ளிகளில் சேர்ந்து படிக்கவும் ஓர் புதிய திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார்.

அதனை 'குலக்கல்வித் திட்டம்' என்று சொல்லி திராவிட இயக்கங்களும், அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு காங்கிரசில் காமராஜ் உட்பட அனைவரும் எதிர்த்து போராட்டம் நடத்தவே, ராஜாஜி தன் பதவியை ராஜினாமா செய்தார்.

மத்தியில் நடந்த ஆட்சி லைசன்ஸ் அண்டு பர்மிட் ராஜ் என்று சொல்லி நேருவின் சோசலிசத்தை எதிர்க்கும் வகையில், இங்கிலாந்தின் கன்சர்வேட்டிவ் கட்சி போன்ற அமைப்பில் “சுதந்திரக் கட்சி”யைத் தொடங்கினார்.

'சுயராஜ்யா' எனும் பத்திரிகை மூலம் தன் கருத்தை வலியுறுத்தினார். காசா சுப்பா ராவ் சுயராஜ்யாவின் ஆசிரியர். பெரும்முதலாளிகளும், ஆலைச் சொந்தக்

காரர்களும் மட்டுமல்லாமல், சாதாரண மக்களும் சுதந்திராக் கட்சியில் சேர்ந்தனர். கட்சி நன்கு வளர்ந்தாலும் பின்னர் அது இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது.

அணுகுண்டு உலகை பேரழிவில் கொண்டு சேர்க்கும் என்று கருதி அதனை ஒழிக்க அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜான் கென்னடியிடம் தூது போனார்.

திராவிடக் கட்சிகள் மதுவிலக்கை நீக்கிக் கள்ளுக் கடைகளை மறுபடியும் திறந்த போது அன்றைய முதல்வர் வீடு தேடிச் சென்று 'வேண்டாம் கள்ளுக் கடை' என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

தன் கடைசி நாட்களை பகவத் கீதை, ராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இலக்கியங்களைத் தமிழில் படைக்கத் தன் நேரத்தைச் செலவிட்டபின் 1972இல் டிசம்பர் 25ஆம் தேதி மரணமடைந்தார்.

12. பெருந்தலைவர் காமராசர்

தன்னலமற்ற தலைவர்; கர்மவீரர்; கல்விக்கண் திறந்த முதல்வர்; ஏழைப்பங்காளர் என்னும் புகழுரைகளுக்கெல்லாம் உரியவர் காமராசர்.

விருதுநகரில் குமாரசாமி, சிவகாமி தம்பதியர்க்கு மகனாய் 1903ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 15ஆம் நாளன்று பிறந்தார் காமராசர்.

இளமைப்பருவம்

காமராசர், திண்ணைப் பள்ளியில் தமிழ் எழுத்துகளைக் கற்று, அதன்பிறகு ஓர் ஆண்டு தமிழ்ப்பாடம் கற்றார்.

காமராசர் தனது ஏழுவயதில் சுவரொட்டியில் வந்தே மாதரம் என்று எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். அந்த வார்த்தை அவரது மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. பன்னிரண்டு வயதிலேயே பள்ளிப்படிப்பில் நாட்டமில்லாமல் போயிற்று.

அரசியலில் ஈடுபாடு

காமராசர், பள்ளி செல்ல இயலாதபோதும் நாள் தோறும் செய்தித்தாள்களைப் படித்தும், அரசியல் கூட்டங்களில் தலைவர்களின் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்கும், தம்முடைய அரசியல் அறிவை வளர்த்துக் கொண்டார்;

மெய்கண்டான் புத்தகசாலை என்ற நூல் நிலையத்திற்குச் சென்று லெனின், கரிபால்டி, நெப்போலியன்

ஆகியோரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் படித்துத் திறமையாகப் பேசவும் வாதம் செய்யவும் தொடங்கினார்.

இளமையில் தேசிய இயக்கமான காங்கிரசில் சேர்ந்து, அதன் தொண்டராகத் தம் அரசியல் வாழ்வினைத் தொடங்கினார்.

சைமன் குழு எதிர்ப்பு, உப்புச் சத்தியாகிரகம், வெள்ளையனே வெளியேறு ஆகிய போராட்டங்களில் பங்குகொண்டார்.

தலைவர் சத்தியமூர்த்தி, காமராசரைக் கட்சியின் செயலாளராக நியமித்தார். சத்தியமூர்த்தியைக் காமராசர், தம் அரசியல் குருவாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

1937 இல் சட்டமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

தலைவர்களை உருவாக்குபவர்

1939ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் அப்பதவியில் இருந்தார்; செல்வாக்குமிக்க தலைவராகத் திகழ்ந்தார்.

1945இல் பிரகாசம் தலைமையில் அமைச்சரவையும், 1947இல் ஓமந்தூர் இராமசாமி அமைச்சரவையும், 1949இல் குமாரசாமி அமைச்சரவையும் பதவியேற்க இவர் காரணமாக இருந்தார்.

முதலமைச்சர் காமராசர்

1954இல் இராஜாஜி முதலமைச்சர் பதவியிலிருந்து விலகியதும் காமராசர் அப்பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார்.

1963இல் தாமாகப் பதவி விலகும்வரை அப்பதவியில் திறம்படச் செயல்பட்டார். அவரது அமைச்சரவை நிறியதாக இருந்தபோதிலும் செயல்திறன் மிக்கதாக விளங்கியது.

காமராசர் ஆட்சிக் காலத்தில் முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் ஆர்.வெங்கட்ராமன் தொழிலமைச்சராகவும், சி. சுப்பிரமணியம் கல்வியமைச்சராகவும் இருந்து அவருக்கு உறுதுணையாகப் பணியாற்றினார்.

தொழில் முன்னேற்றம்

காமராசர் முதலமைச்சராக இருந்த காலத்தில் இரண்டாவது மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

அப்போது தமிழகத்தில் பல பொருளியல் தொழில் துறைத் திட்டங்கள் தொடங்கப்பட்டன. மின் திட்டங்கள் மிகுந்தன; சாலைகள் போடப்பட்டன; கிண்டி, அம்பத்தூர், இராணிப்பேட்டை முதலிய இடங்களில் பெரிய தொழிற் பேட்டைகளும் மாவட்டந்தோறும் சிறிய தொழிற் பேட்டைகளும் அமைக்கப்பெற்றன;

வேளாண்மைக்கெனப் பாசனவசதிகள் செய்யப்பட்டன; அணைகள் கட்டப்பட்டன. இவர் காலத்தில் கூட்டுறவு இயக்கம் வேரூன்றியது.

அதனால், தமிழகத்தில் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் இல்லாத சிற்றூர்களே இல்லை என்னும் நிலை உருவானது. இவர், நெசவுத்தொழில் வளர்ச்சிக்காகப் பல திட்டங்களைத் தீட்டினார்.

நெய்வேலி, நிலக்கரிச் சுரங்கத் தொழிற்சாலை, இந்துஸ்தான் போட்டோ பிலிம் தொழிற்சாலை, கிண்டி அறுவை சிகிச்சைக் கருவித் தொழிற்சாலை, சர்க்கரை ஆலை,

சோடா உப்புத் தொழிற்சாலை, சிமெண்ட் தொழிற்சாலை, ஆவடி இரயில்வே வாகனத் தொழிற்சாலை, மேட்டூர்க் காகிதத் தொழிற்சாலை முதலியன இவரது ஆட்சியில் தொடங்கப்பெற்றன.

கல்விப் புரட்சி

காமராசர் காலத்தில் கட்டாயக் கல்வி நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது. தெருதோறும் தொடக்கப்பள்ளி, ஊர் தோறும் உயர்நிலைப்பள்ளி என்பதே அவரது நோக்கமாக அமைந்தது.

பள்ளி வேலைநாள்களை நூற்றெண்பதிலிருந்து இருநூறாக உயர்த்தினார் காமராசர். தொடக்கப் பள்ளிகளில் மதிய உணவுத் திட்டம் இவரால் தொடங்கப்பட்டது.

பள்ளிச் சீரமைப்பு மாநாடுகள் நடத்தப்பட்டுப் பள்ளிகளுக்கான அடிப்படைப்பொருள்களும் கருவிகளும் பெறப்பட்டன.

ஈராண்டுகளில் நூற்று முப்பத்து மூன்று மாநாடுகள் இவ்வாறு கூட்டப்பட்டுப் பல கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள நன்கொடைகள் அவற்றால் கிடைத்தன. உயர்நிலைப் பள்ளி வரை இலவசக் கல்வி கொண்டுவரப்பட்டது.

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் தொழில் நுட்பக் கல்லூரி தொடங்கப்பட்டது. மேலும், உடற்பயிற்சிக் கல்லூரிகளும் ஆசிரியர் பயிற்சிப்பள்ளிகளும் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளும் திறக்கப்பட்டன. மருத்துவக் கல்லூரி முதலான தொழிற்கல்லூரியில் பயிலும் ஏழை மாணவர்களுக்கு வட்டியில்லாக் கடனளிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

சமூக முன்னேற்றத் திட்டங்கள்

தஞ்சாவூர்ப் பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தி, சாகுபடி செய்யும் தொழிலாளிக்கு அறுபது

விழுக்காடு பங்கு கிடைக்க வழிவகை செய்தார். நிலச்சீர் திருத்தம் இவரால் கொண்டுவரப்பட்டது; நில உச்சவரம்பு முப்பது ஏக்கர் எனக் குறைக்கப்பட்டது.

நில முதலாளிகளிடமிருந்து உபரிநிலங்கள் பெறப்பட்டு நிலமில்லாதோருக்கு அவை பிரித்தளிக்கப்பட்டன.

மீனவர், கருப்பட்டி காய்ச்சுபவர், கைத்தறியாளர், குயவர் முதலிய சிறுதொழிலாளர் நலத்திட்டங்கள் மேற் கொள்ளப்பட்டன. மக்கள் நலத்திட்டங்களில் ஓய்வூதியம் குறிப்பிடத்தக்கது.

காமராசர் திட்டம்

1962ஆம் ஆண்டு சீனப் படையெடுப்புக்குப் பின், காங்கிரஸ் கட்சியின் செல்வாக்குச் சரியத் தொடங்கியது. இடைத்தேர்தல்கள் சிலவற்றில் காங்கிரசுக் கட்சி தோல்வியடைந்தது.

எனவே, கட்சியை வலுப்படுத்த மூத்த தலைவர்கள் அமைச்சர் பதவியிலிருந்து விலகிக் கட்சிப்பணியில் ஈடுபட வேண்டும் எனக் காமராசர் திட்டம் ஒன்று கொண்டுவந்தார். அத்திட்டத்தைக் காமராசர் திட்டம் என அழைத்தனர்.

பிரதமர் நேரு, இத்திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். முதலில் காமராசர் தாமே முதலமைச்சர் பதவியைவிட்டு விலகிக் கட்சிப்பணிக்குத் திரும்பினார்.

மொரார்ஜி தேசாய், லால்பகதூர் சாஸ்திரி முதலியோரும் அமைச்சர் பதவியிலிருந்து விலகிக் கட்சிப் பணிகளில் ஈடுபட்டனர்.

அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைவர்

புவனேஸ்வர் நகரில் 1963ஆம் ஆண்டு கூடிய காங்கிரஸ் மாநாட்டில் காமராசர் அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைவராகப் பதவியேற்றார்.

இந்தியப் பிரதமர் நேரு 1964ஆம் ஆண்டில் காலமானார். புதிய பிரதமரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் சிக்கல் எழுந்தது. அபபதவிக்குக் காங்கிரசுக் கட்சியினுள் போட்டி ஏற்படும் சூழ்நிலை தோன்றியது.

போட்டி ஏற்பட்டால் கட்சியில் பிளவு ஏற்படலாம் என்ற அச்சமும் நிலவியது. இவ்வேளையில் காமராசர் நாடாளுமன்றக் காங்கிரசுக் கட்சி உறுப்பினர்களின் கருத்தைத் தனித்தனியே கேட்டறிந்து, லால்பகதூர் சாஸ்திரியைப் போட்டியின்றிப் பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்க வழிவகை செய்தார்.

சாஸ்திரி எதிர்பாராத வகையில் 1966ஆம் ஆண்டு தாஸ்கண்டில் உயிரிழந்தார். மீண்டும் பிரதமரைத் தேர்வுசெய்வதில் சிக்கல் எழுந்தது.

அப்போது காமராசர், நேருவின் மகள் இந்திராகாந்தி பிரதமர் பதவிக்குப் பொருத்தமானவர் எனக் கருதி, அவருக்கு ஏற்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கினார். அதனாலேயே இந்திராகாந்தி பிரதமரானார். இவ்வாறு, தம் தலைமையையும் செல்வாக்கையும் பயன்படுத்தி, இருமுறை பிரதமர்களை உருவாக்கினார்.

காமராசர் பெயர் சொல்லும் நினைவுகள்

காமராசருக்கு நடுவணரசு பாரதரத்னா விருது அளித்துச் சிறப்பித்தது. நாடாளுமன்றத்தில் இவருக்கு ஆளுயர வெண்கலச்சிலையை நிறுவியது.

தமிழக அரசு, இவரின் கல்விப்பணியைச் சிறப்பிக்கும் வகையில் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் எனப்பெயர் சூட்டியது;

கன்னியாகுமரியில் காமராசர் மணிமண்டபம் கட்டியது;

சென்னை மொனா கடற்கரைச் சாலையில் சிலையமைத்துச் சிறப்பித்தது. காமராசர் வாழ்ந்த சென்னை இல்லம் நினைவு இல்லமாக ஆக்கப்பட்டது.

விருதுநகரிவிருந்த காமராசரின் இல்லமும் அரசுடைமையாக்கி நினைவு இல்லமாக்கப்பட்டது. தேனாம் பேட்டையில் காமராசர் அரங்கம் நிறுவப்பட்டது.

தமிழக அரசு, காமராசர் பிறந்த நாளான சூலை 15ஆம் நாளை ஆண்டுதோறும் கல்வி வளர்ச்சி நாளாக அறிவித்துள்ளது. இவரைக் கல்விக் கண் திறந்தவர் எனத் தமிழுலகம் போற்றுகிறது.

மறைவு

காந்தியடிகள் மீது அளவற்ற அன்பு கொண்ட காமராசர், 1975ஆம் ஆண்டு காந்தியடிகளின் பிறந்தநாளான அக்டோபர் இரண்டாம் நாள் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

அவர் மறைந்தாலும் இன்றைய தலைவர்களுக்கு முன்னோடியாக நின்று பெருந்தலைவர் என்னும் பொருத்தமான புகழுரையால் நிலைத்து வாழ்கிறார்.

13. ப.ஜீவானந்தம்

“ஜீவா” என்று அனைவராலும் அன்போடு அழைக்கப் பட்ட ப. ஜீவானந்தம் கம்யூனிச இயக்கத்தில் மிகவும் பிரபலமானவராகவும் அக்கட்சியின் அதிகார பூர்வ ஏடான “ஜனசக்தி” இதழ் ஆசிரியராகவும் இருந்தவர். இவர் காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் தீவிரமாக இறங்கி பாடுபட்டு, மகாத்மா காந்தியால் பாராட்டப்பட்டவர்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பூதப்பாண்டி எனும் சின்னஞ்சிறு கிராமத்தில் 21.8.1907இல் பட்டன் பிள்ளை உமையம்மை தம்பதியரின் மகனாகப் பிறந்தார் ஜீவா. இந்தச் சிறுவனுக்கு சொரிமுத்து என்றும் மூக்காண்டி என்றும் பெயர். இவரே தனது பெயரை ஜீவானந்தம் என்று மாற்றி வைத்துக் கொண்டார்.

இளம் வயதில் மகாத்மா காந்தியின்பால் ஈர்க்கப்பட்டு காந்திய வழியில் அரசியல் சமூகப் பணிகளில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். இராமநாதபுரம் மாவட்டம் சிராவயல் எனும் கிராமத்தில் 1927இல் “காந்தி ஆசிரமம்” ஒன்றை இவர் நிறுவினார்.

1927இல் சென்னையில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாடு தான் ஜீவா கலந்து கொண்ட காங்கிரஸ் மாநாடு. அரசியலில் காந்தியையும் சமூகப் பிரச்சினைகளில் பெரியார் ஈ.வே.ராமசாமி அவர்களையும் பின்பற்றத் தொடங்கினார்.

அரசியல், சமூக மாற்றம் இவற்றோடு இலக்கியத் தாக்கமும் அவரிடம் இயற்கையாக வந்து சேர்ந்து கொண்டது.

மகாகவி பாரதியின் மீது மிக்க ஈடுபாடு கொண்டு அவர் எழுதியுள்ள நூல்களும், கட்டுரைகளும் ஏராளம்.

கவி ரவீந்திரநாத் தாகூரின் கவிதைகளில் மனம் ஈடுபட்டு அவற்றை அழகிய தமிழில் இவர் மொழிபெயர்த்துப் பாடுவதை நாள் முழுவதும் கூட கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். குறிப்பாக தாகூரின் “கீதாஞ்சலி”யை இவர் தமிழாக்கம் செய்திருப்பதைப் போல வேறு யாரும் செய்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

சிராவயலில் தான் நடத்தி வந்த ஆசிரமத்துக்கு காந்திஜி வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க காந்திஜி வருகை புரிந்தார். அங்கு வந்து ஆசிரமத்தைச் சுற்றிப் பார்த்த காந்திஜி ஜீவாவிடம், உங்களுக்கு எவ்வளவு சொத்து இருக்கிறது என்று கேட்டாராம். அதற்கு ஜீவா இந்த தேசம்தான் எனது சொத்து என்று பதில் கூறினாராம். இந்தப் பதிலைக் கேட்டு வியந்துபோன காந்திஜி இல்லையில்லை நீங்கள்தான் இந்த நாட்டின் சொத்து என்றாராம். இந்த நிகழ்வு பலராலும் பிரபலமாகப் பேசப்பட்டு வந்த செய்தி.

மகாத்மா காந்தி விதவைகளின் மறுமணம் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்தை மகாகவி பாரதியும் கண்டித்திருக்கிறார். காந்திஜி இன்னமும் இந்த விஷயத்தில் பிற்போக்கானவர் என்பது அவர் கருத்து. அதுபோலவே ஜீவாவும் சமூக சீர்திருத்தங்களில் காந்திஜி சற்று பிற்போக்கானவர், ஆனால் தேச சுதந்திரம், சுதர்த் தொழில் ஆகியவை அவர் கொண்ட உயரிய சேவைகள் என்று கருதினார்.

1928இல் சைமன் கமிஷன் எதிர்ப்பு இயக்கத்திலும் அதனையொட்டி அந்தப் போரில் போலீசார் தாக்குதலில் உயிரிழந்த பஞ்சாப் சிங்கம் லாலா லஜபதி ராயின் மறைவினால் மனம் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் ஜீவா பல ஊர்களுக்கும் சென்று பொதுமக்களிடம் ஆங்கில

ஏகாதிபத்தியத்தின் அக்கிரமங்களை விளக்கிப் பொதுக் கூட்டங்களில் பேசினார். 1928இல் பெரியகுளத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டில் சிறிது நேரம் பேசினார். இந்த காலகட்டத்தில் கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளையோடும் ஜீவாவுக்குப் பழக்கம் ஏற்பட்டது.

இந்திய சுதந்திரப் போர் ஒரு பக்கம் நாளுக்கு நாள் வலுவடைந்து கொண்டிருந்தது. மகாத்மா காந்தி போலவே நாட்டிலுள்ள அனைவரும் அமைதி, அகிம்சை, சத்தியாக்கிரகம் என்று இருப்பார்கள் என்று எண்ணியதோ என்னவோ பிரிட்டிஷ் அரசு.

ஆனால் அவர்களது எண்ணங்களுக்கு மாறாக பல மாகாணங்களில் தொழிலாளர் இயக்கங்கள் உருவாகி, வளர்ந்து, பலம்பெறத் தொடங்கியது. தொழிலாளர் நலன் மட்டுமல்ல, நாட்டு நலனும் முக்கியம் என்று இவர்களது செயல்பாடு இருந்தது கண்டு வெள்ளையர் ஆட்சிக்குக் கிலி பிடித்தது.

தொழிலாளர் தலைவர்களையெல்லாம் பிடித்துச் சிறையில் தள்ளி இவர்கள் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்துக்கு எதிராகச் சதி செய்தார்கள் என்று குற்றம் சாட்டிச் சிறையில் தள்ளிவிட எண்ணியது.

அதற்காக வட மாநிலங்கள் மேற்கு வங்கம், பம்பாய், பஞ்சாப், ஐக்கியமாகாணம் போன்ற பகுதிகளில் இருந்த விவசாய, தொழிலாளர் இயக்கங்களைச் சேர்ந்த தலைவர்களைப் பிடித்து அவர்கள் மீது சதிவழக்கொன்றை பொய்யாகப் போட்டு விசாரணை என்ற பெயரில் ஒரு நாடகம் நடத்தினர். இதற்கு "மீரத் சதிவழக்கு" என்று பெயர்.

கம்யூனிச இயக்கத்தின் மூத்த பிதாமகர் எஸ்.ஏ.டாங்கே போன்ற முன்னணித் தலைவர்கள் குற்றவாளிகளாக நீதிமன்றத்தில் நின்றார்கள். நான்கு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நடந்த இந்த வழக்கின் தீர்ப்பு 1933இல் வெளிவந்தது.

குற்றவாளிகள் என கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டவர்கள் அனைவரும் மிக விளக்கமாக அறிக்கைகளை வெளியிட்டார்கள். இதையெல்லாம் படித்த ஜீவாவுக்கு வர்க்க உணர்வு ஏற்பட்டுத் தனது எதிர்கால அரசியலை நிச்சயம் செய்து கொண்டார்.

ஜீவாவின் அனல் கக்கும் பேச்சைக் கண்டு பிரிட்டிஷ் அரசு, இவர் இனி எந்தக் கூட்டத்திலும் பேசக்கூடாது என்று தடை விதித்தனர். ஆனால் அந்தத் தடையை மீறி ஜீவா கோட்டையூரில் பேசினார்.

அதனால் கைது செய்யப்பட்டு கடலூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அங்கிருந்து பிறகு திருச்சி சிறைக்கு மாற்றப்பட்டார். அவரது சிறைவாசமும், சிறையில் பகத் சிங்கின் கூட்டாளிகளோடு ஏற்பட்ட பரிச்சயமும், மார்க்சீய நூல்களைப் படித்ததன் பலனும் சேர்ந்து இவரை ஒரு முழு கம்யூனிஸ்ட்டாக மாற்றியது.

கம்யூனிசம் ஒரு புறம், சமூக சீர்திருத்தம் மறுபுறம் என்று இவர் இருமுனை வாளாகச் செயல்பட்டார். பகத் சிங்கின் நூலொன்றை இவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்தமைக்காகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் கைது செய்யப்பட்டார் ஜீவா.

அப்படிக் கைது செய்யப்பட்ட இவரை மிகவும் கொடிய பயங்கரவாதியாகச் சித்தரித்து கைவிலங்கிட்டு ஊர் ஊராக அழைத்துச் சென்று சிறையிலடைத்தனர். சிறையிலிருந்து வெளியே வந்த பிறகும் இவரது செயல்பாடு இன்னும் வேகமாக வளரத் தொடங்கியது.

காங்கிரஸ் கட்சியில் இருந்த இடதுசாரி கொள்கை யுடையவர்கள் அனைவரும் காங்கிரஸ் சோஷலிஸ்ட் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களது முதல் மகாநாடு சேலத்தில் நடந்தது. இதில் ஜீவா பொதுச் செயலாளராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அதோடு தொழிற்சங்க காங்கிரசின் தலைவராகவும் தேர்வானார் ஜீவா.

1938இல் வத்தலகுண்டில் நடந்த தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் மாநாட்டிலிருந்து அகில இந்திய காங்கிரசுக்குப் பிரதிநிதிகள் தேர்வாயினர். அவர்களில் ராஜாஜி, சத்தியமூர்த்தி, காமராஜ் ஆகியோரோடு இவர்களைக் காட்டிலும் அதிக வாக்கு பெற்று வெற்றி பெற்றார் ஜீவா. அப்போதுதான் ராஜாஜிக்கு யார் இந்த ஜீவா என்ற கேள்வி பிறந்தது.

இவர் பல தொழிற்சங்கங்களுக்குத் தலைமை ஏற்றுப் பல போராட்டங்களை நடத்தினார். இவரது வளர்ச்சியைக் கண்டோ, அல்லது இவருக்குத் தொழிலாளர் மத்தியில் இருந்த செல்வாக்கு காரணமாகவோ, அல்லது இவரது போக்கு காங்கிரசுக்கு பாதகமாக இருக்குமென்றோ தெரியவில்லை காங்கிரஸ் கட்சி இவரை 1939 ஆகஸ்ட்டில் கட்சியை விட்டு நீக்கியது. உடனே ஜீவா தனது அகில இந்திய காங்கிரஸ் உறுப்பினர் பதவியையும் தூக்கி எறிந்தார்.

அதன் பிறகு காங்கிரசிலோ, அல்லது காங்கிரஸ் சோஷலிஸ்ட் குழுவினரோ அங்கம் வகிக்காமல் ஜீவா முழுநேர கம்யூனிஸ்ட்டாகவே இருந்தார். 1940இல் இவரை சென்னை நகரை விட்டு வெளியேறும்படி வெள்ளையர் அரசாங்கம் உத்தரவிட்டது. அதனால் இவர் பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தில் இருந்த காரைக்கால் பகுதிக்குச் சென்றார். அந்த அரசும் இவரை அங்கு தங்க சம்மதிக்கவில்லை.

அங்கிருந்து பம்பாய் சென்ற ஜீவாவை அந்த மாகாண அரசு பாதுகாப்புச் சட்டப்படி கைது செய்து சிறையில் அடைத்து, பின்னர் வேலூர் சிறைக்கு மாற்றியது. 1942இல் விடுதலையான ஜீவா திருவாங்கூருக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

அந்த சமஸ்தான அரசு இவரை சொந்த ஊரான பூதப் பாண்டியை விட்டு வெளியேறக்கூடாது என்று உத்தரவு பிறப்பித்தது. இவரால் சும்மாயிருக்க முடியுமா? தடையை மீறினார். கைது செய்யப்பட்டு சிறைவாசமும் ரூ.500 அபராதமும் கிடைத்தது.

அதிலிருந்து தொடர்ந்து ஜீவா தொழிலாளர் போராட்டங்களிலும், அரசியல் போராட்டங்களிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். இந்திய சுதந்திரத்துக்கு முன்பாக 1946இல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடை செய்யப்பட்டது. அதனால் அது முதல் இந்திய சுதந்திரம் வரை தலைமறைவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டார்.

1952 சட்டமன்ற தேர்தலில் வெற்றி பெற்று சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஆனார். அப்போது சென்னை மாகாணத்தில் அமைந்த அரசுக்கு ராஜாஜி முதலமைச்சர் ஆனார்.

அப்போது ஆளும்கட்சி வரிசையில் ராஜாஜியும், எதிர்வரிசையில் பெரும் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களும் இருந்து வாதிட்டார்கள். அப்போது ராஜாஜி கம்யூனிஸ்ட்டுகள்தான் எனது முதல் எதிரி என்று சொன்னார் .

ஜீவாவின் அரசியல், சமூக சீர்திருத்தக் கொள்கை, தொழிற்சங்க பணிகள் இவற்றோடு இலக்கியத் துறையிலும் இவர் சிறந்து விளங்கினார்.

தனது அந்திம காலத்தில் சென்னை தாம்பரத்தில் ஒரு குடிசையில் அவரும் அவரது மனைவியும் வாழ்ந்த காலத்தில், காமராஜ் முதலமைச்சராக ஒரு நிகழ்ச்சியில் பங்குபெற தாம்பரம் வந்தார்.

இங்குதான் ஜீவா இருக்கிறாராமே அவர் வீட்டுக்கு விடு என்று காரோட்டியைக் கேட்டுக் கொண்டார் காமராஜ். கார் ஒரு குடிசை வாயிலில் நின்றது. இறங்கி உள்ளே போனார் காமராஜ்.

அங்கு ஒரு கிழிந்த பாயில் படுத்திருந்தார் நாடறிந்த தலைவர் ஜீவா. காமராஜ் மனம் கலங்கியது. சரி நான் போகும் நிகழ்ச்சிக்கு நீங்களும் வாருங்கள் போகலாம் என்றார். சிறிது நேரம் ஆகுமே பரவாயில்லையா என்றார் ஜீவா. காமராஜ் காத்திருந்தார்.

நேரம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஜீவா வரக்கானோம். என்னவென்று பார்த்தால் அவருக்கென்று இருந்த ஒரே வேட்டியை துவைத்து காயவைத்துக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் அந்த நிகழ்ச்சிக்கு இருவரும் சென்றார்கள்.

ஜீவா வசிக்க ஒரு அரசாங்க வீட்டை ஒதுக்க காமராஜ் ஜீவாவிடம் அனுமதி கேட்டார். அதை மறுத்துவிட்ட ஜீவா சொன்னார், இந்த நாட்டில் வீடு இல்லாத ஏழைகளுக்கு என்று இருக்க வீடு கிடைக்கிறதோ என்று எனக்குக் கொடுத்தால் போதுமென்றார்.

அதன் பிறகு அவர் அதிக நாள் உயிரோடு இல்லை. 1963 ஜனவரி 18ஆம் தேதியன்று இறக்கும் தருவாயில் ஜீவா சொன்ன செய்தி, காமராஜுக்குத் தகவல் சொல்லிவிடு என்பதுதான்.

தமிழக அரசு ஜீவானந்தம் நினைவைப் போற்றும் வகையில் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் நாகர்கோயிலில் பொதுவுடைமை வீரர் ஜீவானந்தம் மணிமண்டபம் அமைத்துள்ளது. இங்கு ஜீவானந்தம் மார்பளவு சிலை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவரது வாழ்க்கை வரலாறு தொடர்பான புகைப்படங்கள் கண்காட்சியாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஜீவானந்தம் பெயரால் புதுச்சேரியில் ஜீவானந்தம் அரசு மேனிலைப் பள்ளி செயல்பட்டுவருகிறது.

14. கக்கன்

மனிதர்களாகப் பிறந்த அனைவருமே வரலாற்றில் இடம் பெறுபவரல்லர். ஒருவரின் வரவால் இச்சமுதாயம் அடைந்த பயன்கள், கண்ட புதுமைகள், நிகழ்ந்த மாறுதல்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மட்டுமே ஒருவரின் பெயர் வரலாற்றுப்பட்டியலில் இடம் பெறுகிறது. மேலும் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்த சான்றோர்களின் வாழ்க்கையே வரலாறாகின்றது.

மனிதன் பிறக்கின்றான்; மறைகின்றான். இது வாழ்க்கையில் சாதாரணமாக நடக்கின்ற ஒன்று. ஆனால் மனிதனின் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடையே அவன் எப்படி வாழ்ந்தான், என்னென்ன சாதித்தான் என்பதைத்தான் உலகம் அளவிட்டுப் பார்க்கிறது.

தமிழகத்தில் மதுரை மாவட்டத்தில் ஒரு சிறிய கிராமத்தில், சாதாரண தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தில் கோவில் பூசாரியாகப் பணியாற்றிய, பூசாரி கக்கனுக்கும், குப்பி அம்மாளுக்கும் 1909ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 18ஆம் நாள் கக்கன் பிறந்தார்.

அக்காலத்தில் கல்வி என்பது சமுதாயத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட இன மக்களுக்கு எட்டாக்கனியாக இருந்தாலும், தனது தந்தையின் உந்துதலாலும் தனது ஆர்வத்தாலும் கக்கன் பத்தாம் வகுப்புவரை படித்தார். கக்கன் பள்ளியில் படிக்கும் காலத்திலேயே நாட்டின் விடுதலைக்காகவும், சமுதாயத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைக்காகவும் பாடுபட்ட தலைவர்களான

வைத்தியநாதய்யர், எம்.என். சுப்பராமன் போன்றோருடன் பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்றார்.

சமூக சீர்திருத்த சிந்தனை கொண்ட அந்த தலைவர்களின் ஆதரவோடு தீண்டாமை ஒழிப்பு, ஆலய நுழைவு போன்ற போராட்டங்களில் முன்னின்று போராடி வெற்றி கண்டார்.

கல்வியின் மீது அதிக ஈடுபாடு கொண்ட கக்கன் பல இரவுப் பள்ளிகளையும், கல்வி இல்லங்களையும் அரிசன சேவா சங்கத்தின் உதவியுடன் நடத்திக் கல்வி அறிவைப் புகுத்தி அறியாமையை அகற்றப் பாடுபட்டார்.

கக்கன் தம்மைப் போன்றே சமுதாய அக்கறை கொண்ட சொர்ணம் பார்வதி என்பவரை 1932ஆம் ஆண்டு சீர்திருத்த முறையில் திருமணம் செய்துகொண்டார். இத்திருமணம் தமிழ்நாட்டில் சிறந்த பேச்சாளர்களில் ஒருவர் என்ற பெருமையுடையவரும், அந்நாளிலேயே சீர்திருத்தமுறையில் திருமணம் செய்து கொண்டவரும் பொதுவுடைமைச் சிந்தனையாளருமாகிய தோழர் ப.ஜீவானந்தம் தலைமையில் நடைபெற்றது.

கக்கன் தாம் மேற்கொண்ட சமுதாயப் பணிகளில் சிறப்பாகச் செயல்பட்டார். இதற்காக 1934ஆம் ஆண்டு மதுரைக்கு வந்த மகாத்மா காந்தியடிகளின் பாராட்டுதலைப் பெற்றார். பின் இந்திய விடுதலைக்காகப் போராடிய காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் மீது ஏற்பட்ட பற்றினால், 1939ஆம் ஆண்டு வைத்தியநாதய்யர் முன்னிலையில் தம்மை காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் இணைத்துக் கொண்டார்.

அப்போது நடைபெற்ற இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் முக்கியமானதாகவும் இறுதிக்கட்டமானதாகவும் கருதப்பட்ட 'தனிநபர் சத்தியாகிரகம், வெள்ளையனே வெளியேறு' போன்ற போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டார். இதற்காக, கக்கன்

கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் பல கொடுமைக்கு உள்ளானபோதும் கூட தம்முடன் விடுதலைப் போரில் ஈடுபட்ட மற்ற தலைவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்காததால், இந்திய தேசிய தலைவர்களுடன் உயரிய நிலையில் வைத்து மதிக்கப்பட்டார்.

பின்னர் கக்கனின் உண்மையான ஆளுமைத்திறனை உணர்ந்த காங்கிரஸ் கட்சி அவருக்கு வட்டச் செயலாளர், மாவட்டப் பொருளாளர், மாவட்டக் கழக உறுப்பினர் போன்ற பொறுப்புகளை வழங்கிச் சிறப்பித்தது. மேலும் அமைச்சரவைத் தூதுக்குழுவின் பரிந்துரைப்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபை உறுப்பினராகவும் கக்கன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இந்தியா விடுதலை பெற்றபின் 1952ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற முதல் பொதுத் தேர்தலில், மதுரை நாடாளுமன்ற மத்தியத் தொகுதியில் தாழ்த்தப்பட்ட இனமக்களின் சார்பாக கக்கன் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார்.

கக்கன் இந்திய விடுதலைப் போராட்டக் காலத்தில் கைது செய்யப்பட்டு ஆந்திர மாநிலம் அலிபுரம் சிறையில் இருந்த காலத்தில் கற்றுக்கொண்ட இந்திமொழி அறிவையும், அரசியல் அமைப்புச் சட்டசபை உறுப்பினராக இருந்தபோது பெற்ற பட்டறிவையும் வைத்துக்கொண்டு, சிறந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினராக 1952ஆம் ஆண்டு முதல் 1957ஆம் ஆண்டு வரை செயல்பட்டார்.

1954ஆம் ஆண்டு காமராசர் அவர்கள் தமிழக முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றபின், அவர் வகித்து வந்த தமிழகக் காங்கிரஸ் கட்சித்தலைவர் பொறுப்பை கக்கன் ஏற்றார். இவர் இப்பதவியை ஏற்றபின் தமிழக காங்கிரஸ் கட்சியில் பல நவீன திட்டங்களைச் செயல்படுத்தி, இதன் வளர்ச்சியில் முக்கியப் பங்கு வகித்தார்.

1955ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர்கள், கட்சியின் எழுபதாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவைக் கொண்டாடும் விதமாக தமிழ்நாட்டில் ஆவடியில் ஒரு மாநாட்டைக் கூட்ட முடிவு செய்தனர்.

இவ்விழாவை ஏற்பாடு செய்யும் பொறுப்பு தமிழகக் காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவர் கக்கனிடம் வழங்கப்பட்டது. கொடுத்த பொறுப்பை சிறப்பாகச் செய்தமைக்காக பிரதமர் நேரு, முதல்வர் காமராசர் உள்பட அனைத்துத் தலைவர்களின் பாராட்டுதலையும் கக்கன் பெற்றார்.

1957ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தமிழக சட்டமன்றத் தேர்தலில் மதுரை மாவட்டம், சமயநல்லூர் தனித்தொகுதிக்கு சட்டப்பேரவை உறுப்பினராக கக்கன் தேர்வு செய்யப்பட்டார். இரண்டாவது முறையாக ஆட்சி அமைத்த காமராசர் அவர்களின் அமைச்சரவையிலும் பொதுப்பணி, அரிசன நலம் போன்ற துறைகளின் பொறுப்பை கக்கன் ஏற்றார்.

இக்காலத்தில் விவசாய நிலங்களுக்குப் பாசன வசதி கிடைக்கும் விதத்தில் பல அணைகள் ஏற்படுத்த இவர் முக்கியக் காரணமாக விளங்கினார். மேலும் அரிசன மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக அவர்களுக்கு இலவச வீட்டுமனை, வீடு கட்ட உதவித்தொகை போன்ற திட்டங்களைக் கொண்டு வந்தார். மேலும் அரிசன மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு அதிக அளவில் பள்ளிகளையும் விடுதிகளையும் தொடங்குவதற்குக் கக்கன் முக்கியக் காரணமாக விளங்கினார்.

கக்கன் தாம் ஏற்றுக்கொண்ட துறைகளில் சிறப்பாகப் பணியாற்றியதால், 1962ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மூன்றாவது பொதுத்தேர்தலில் போட்டியிட்டு மதுரை மாவட்டம் மேலூர் தனித்தொகுதியின் சட்டமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இம்முறையும் காமராசரின் அமைச்சரவையில் கக்கன் வேளாண்மை, உணவு, சிறுபாசனம்,

மதுவிலக்கு, கால்நடைக் காப்பு, அரிசன நலம் போன்ற துறைகளின் பொறுப்புகளை ஏற்று, செம்மையாகப் பணியாற்றினார்.

காங்கிரஸ் கட்சியின் வளர்ச்சிக்காக 1963ஆம் ஆண்டு கட்சியின் மூத்த உறுப்பினர்கள் கட்சிப்பணி ஆற்றவேண்டும் என்ற காமராசர் திட்டப்படி காமராசர் தமது முதல்வர் பதவியிலிருந்து விலகினார். இதைத் தொடர்ந்து கக்கனின் ஒத்துழைப்போடு கட்சியின் மூத்த உறுப்பினர் எம். பக்தவச்சலம் அவர்கள் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றார்.

இவர் கக்கனின் நல்லுள்ளத்தைப் பாராட்டி தமது அமைச்சரவையில் உள்துறை, கல்வி, நிதி, சிறை, தொழிலாளர் நலம், அறநிலையத்துறை, அரிசன நலம் போன்ற முக்கியத் துறைகளின் பொறுப்புகளையும் வழங்கினார்.

கக்கனுக்கு இத்தகைய பெரிய துறைகளின் பொறுப்புகள் கொடுக்கப்பட்ட காலகட்டத்தில் தமிழகத்தில் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம், உணவுப் பொருள் தட்டுப்பாடு, விலைவாசி உயர்வு போன்ற பிரச்சனைகள் உச்ச கட்டத்தை அடைந்திருந்தன. அப்படி இருந்தபோதும் கூட தமது சிறந்த நிர்வாகத் திறமையால் அதைச் சமாளித்துச் சரிசெய்தார்.

இருப்பினும் தமிழக மக்களின் மனநிலை நாட்டில் ஆட்சி மாற்றத்தை எதிர்பார்த்ததால் 1967ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் காமராசர், கக்கன் உள்ளிட்ட காங்கிரஸின் முக்கிய பல மூத்த தலைவர்கள் அனைவரும் தோல்வியடைந்தனர். அதனால் தமிழகத்தில் இருபதாண்டு கால காங்கிரஸ் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது.

1975ஆம் ஆண்டு பெருந்தலைவர் காமராசரின் மறைவிற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட உடல் நலக்குறைவு காரணமாக கக்கன் அரசியலை விட்டு விலகினார். பின்னர் உடல்நிலை மோசமானதைத் தொடர்ந்து சிகிச்சைக்காக அரசு மருத்துவமனையில் கக்கன் அனுமதிக்கப்பட்டார். ஆனால்

அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட சிகிச்சை பலனின்றிப் போனதால் 1981ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 23ஆம் நாள் இவ்வுலகை விட்டு மறைந்தார்.

பெரும்பதவிகள் பல வகித்தபோதும், பின்னர் அப்பதவிகளை இழந்து வறுமையில் வாடியபோதும் தனது வாழ்க்கைப் பாதையில் தடம் புரளாமல் பொருள் ஈர்ப்பின்மீது கவனம் கொள்ளாமல் வாழ்ந்து காட்டிய பெருமை தியாகி கக்கன் அவர்களுக்கே உண்டு.

நேர்மையாகவும் எளிமையாகவும் வாழ்ந்த கக்கன் அமைச்சராக இருந்தபோது, அமெரிக்க நாட்டின் கறுப்பின மக்களின் மாபெரும் தலைவர் மார்ட்டின் லூதர் கிங் அவர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது தமிழகத்தில் காண வேண்டும் என்று விரும்பிய தலைவர்களுள் கக்கன் மிக முக்கியமானவர்.

இவ்வாறு தன்னலமற்ற சமுதாயத் தொண்டும், களங்கமற்ற அரசியல் பணியையும் மேற்கொண்ட தியாகசீலர் கக்கன் அவர்கள் தமது வாழ்வில் கடைப்பிடித்துப் பின்பற்றிய நேர்மையையும் எளிமையையும் மற்றவர்களும் தங்கள் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்தால் நாடும் நாட்டுமக்களின் நிலையும் உயர்வு பெறும் என்பது உறுதியாகும்.

15. அயோத்திதாசப் பண்டிதர்

ஏறக்குறைய நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் தமிழகத்தில் பிறந்து, மாபெரும் மாற்றங்கள் நிகழ்வதற்கு வித்திட்டவரே காத்தவராயன் என்னும் அயோத்திதாசப் பண்டிதர்.

இவரை மக்கள் எல்லாரும், தென்னிந்திய சமூகச் சீர்திருத்தத்தின் தந்தை என்றே போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர். இவரது நற்கருத்துகள் தமிழகம், மைசூர், ஆந்திரம், திருவிதாங்கூர், பர்மா, மலேசியா, ஆஸ்திரேலியா, தென்னாப்பிரிக்கா, இலங்கை முதலிய நாடுகளில் பசுமரத்தாணியாய்ப் பதிந்துள்ளன.

தோற்றம்

சென்னை ஆயிரம் விளக்கில் உள்ள, மக்கிமா நகரில், 1845ஆம் ஆண்டு மே திங்கள், கந்தசாமி இணையருக்குப் பண்டிதர் பிறந்தார். இவரின் பெற்றோர் இவருக்குக் காத்தவராயன் என்று பெயரிட்டு அன்புடன் வளர்த்து வந்தனர்.

குருவைப் போற்றிய குருமணி

அயோத்திதாசப்பண்டிதர் என்பாரிடம் காத்தவராயன் கல்வி கற்றார்; சித்த மருத்துவமும் பயின்றார். இவர், குருவிடம் பற்றும் பாசமும் கொண்டிருந்தார்.

தம்முடைய குரு எழுதிய பாடலை, உயர்பிரிவைச் சார்ந்த ஒருவர் குற்றம் என்று சுட்டிக்காட்ட, அதனைக் கேட்டுக் கொதித்தெழுந்தார்.

சென்னைப் புரசைவாக்கத்தில், தம் ஆசானுக்கும் குற்றம் கூறியவருக்கும் நேரடிக் கருத்துமோதலுக்கு ஏற்பாடாகியது. அவர் படைத்த கவிதையைப் பிற்காலத்தில், தாம் தொடங்கிய ஒரு பைசாத் தமிழன் இதழில் வெளியிட்டார்.

தம்முடைய காத்தவராயன் என்ற இயற்பெயரை விடுத்து, ஆசிரியர் பெயரையே தம் பெயராகச் சூட்டிக்கொண்டு அயோத்திதாசப் பண்டிதர் ஆனார்.

திருமணம்

சமூகச்சீர்திருத்தக் கருத்துகளை விதைத்துப் பயிராக்கி மகிழ்ந்தவர் பண்டிதர். இவர், நீலகிரி மலைப்பகுதியில் வாழும் தோடர் இனப்பிரிவில் கலப்புத்திருமணம் செய்துகொண்டு பத்து ஆண்டுகள் இரங்கூன் சென்று வாழ்ந்தார்.

அக்காலக் கட்டத்தில் தேயிலை பறிப்போர், விவசாயக் கூலிவேலை செய்வோர், மரம் அறுப்போர் ஆகியோர்களின் முன்னேற்றத்திற்காக அரும்பாடுபட்டார்.

புத்தநெறி

அயோத்திதாசர் இந்தமதக் கருத்துகளை ஆழ்ந்து கற்றவர்; புத்தநெறியால் கவரப் பெற்றார். அதனால், புத்தமதக் கருத்துகளை எல்லாருக்கும் எடுத்துரைத்தார்.

தமக்குப் பிறந்த மகன்களுக்குப் பட்டாபிராமன், மாதவராம், சானகிராமன், இராசாராம் என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தார். புத்தரை விரும்பிச் சார்ந்த இவர், தம் மகன்களுக்கு அம்பிகாதேவி என்றும், மாயாதேவி என்றும் பெயரினைச் சூட்டினார்.

சமூகப்பணி

இவர் மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையற்ற சாதி மதப் பிரச்சினைகள் தீர, மக்கள் அடிப்படை உரிமைகள் பெற

உழைத்தார். சித்த மருத்துவத்தில் கைதேர்ந்ததால், மருத்துவர் என்றும் பண்டிதர் என்றும் அழைக்கப் பெற்றார்.

“எவரையும் சாதிப்பெயரைச் சொல்லி அழைப்பது தவறு” என்றார். மேலும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குக் கல்வி வசதியோடு கல்வி உதவித்தொகை அளிக்கவும் கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்றவருக்கு அரசவேலையும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் வாய்ப்பும் பொது இடங்களில் நுழைய உரிமையும், கிராம அலுவலராய்ப் பணியமர்த்த ஆணைகளும் வேண்டுமென்று துணிவோடு வலியுறுத்தி வெற்றி கண்டார்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குக் கல்வி கற்க அனுமதி மறுக்கப்பட்ட சூழலில் பிரம்ம ஞானசபை ஆல்காட் (1832 - 1907) தொடர்பால் சென்னையில் முக்கியமான ஐந்து இடங்களில் ஆல்காட் பஞ்சமர் பள்ளிகள் எனத் தலித்துகளுக்கு இலவசப் பள்ளிகளை நிறுவினார்.

இதழ்ப்பணி

அன்றைய காலணா விலையில் ஒரு பைசாத் தமிழன் என்ற இதழை வெளியிட்டார். அது, 19.06.1907 முதல் சென்னை இராயப்பேட்டையில் இருந்து புதன்தோறும் நான்கு பக்கங்களுடன் வெளிவந்தது.

புதிய தீபாவளி

தீபங்களின் வரிசை தீபாவளி. கண்ணன் நரகாசுரனைக் கொன்று வெற்றி பெற்ற நாளே இத்திருநாள் என்றும், மகாவீரர் முக்தி அடைந்த நாளே தீபாவளி என்றும் இன்றுவரை பேசப்படுகிறது.

ஆனால், பௌத்த சமயத்தில் ஆழங்கால்பட்டவரான அயோத்திதாசப் பண்டிதர், தமது மருத்துவ ஆராய்ச்சியின்படி, எள்செடியின் விதையிலிருந்து நெய் கண்டுபிடித்த திருநாளே தீபாவளி என்று புதியதோர் விளக்கம்

தந்தார். அதற்கு ஆதாரமாக ஜப்பான் நாட்டில் இன்றும் நுகர்பொருள் கண்டுபிடிப்புத் திருநாளாகத்தான் தீபாவளியைக் கொண்டாடுகிறார்கள் என்று சான்று காட்டினார்.

இயற்றிய நூல்கள்

தொன்மைத் தமிழாளியாம் புத்தரது ஆதிவேதம் என்னும் நூலை இருபத்தெட்டுக் கதைகள் கொண்ட பெருநூலாக எழுதினார்.

இதற்குச் சான்றாகப் பெருங்குறவஞ்சி, வீரசோழியம், நன்னூல் விளக்கம், நாயனார் திருகுறள், சித்தர் பாடல்கள், வைராக்கிய சதகம், மச்சமுனிவர் ஞானம் முதலிய நூல்களைத் துணை நூல்களாகக் கொண்டார்.

ஆதிவேதத்தைப் பாலி, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளின் துணையுடன் எழுதியுள்ளார். இவரது இந்திரதேச சரித்திரம் என்னும் நூலும் பாராட்டத்தக்கது. இவை தவிர, இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட சிறு நூல்களை வெளியிட்டார்.

வீரமாமுனிவரைப்போல் எழுத்துச் சீர்திருத்தமும் செய்துள்ளார். இவர், திருவாசகத்திற்கும் உரை எழுதியுள்ளார்.

"நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியது ஒன்றே. அதாவது, உங்களுடைய தருமமும் கருமமுமே உங்களைக் காக்கும்" என்றார்.

இத்தனை சிறப்பு மிக்க அயோத்திதாச பண்டிதர் 1914 மே மாதம் 5ஆம் நாள் மறைந்தார்.

16. பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர்

பிறப்பும் வளர்ப்பும்

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் பசும்பொன் என்னும் ஊரில் 1908ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 30ஆம் நாள் பிறந்தவர் முத்துராமலிங்கத் தேவர். இவருடைய தந்தையார் உக்கிரபாண்டித் தேவர், தாயார் இந்திராணி அம்மையார். இவர் அன்னையை இளம் வயதில் இழந்தார்.

எனினும் முத்துராமலிங்கத் தேவருக்கு இசுலாமியப் பெண்மணி ஒருவர் தாயாகிப் பாலூட்டி வளர்த்தார். பாட்டியாரின் அன்பணைப்பில் வளர்ந்தார். பாட்டியின் வீட்டில் வளர்ந்த நாட்களில் இவருக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர் குறைவற வாசித்தான் பிள்ளை ஆவார்.

பள்ளிக் கல்வி

முத்துராமலிங்கத் தேவர் தம் தொடக்கக் கல்வியைக் கமுதியிலுள்ள தொடக்கப்பள்ளியில் கிறித்துவப் பாதுரியார் களிடம் பெற்றார். பசுமலை உயர்நிலைப்பள்ளியில் சில ஆண்டுகள் பயின்றார். பின்னர், ஐக்கியக் கிறித்துவப் பள்ளியில் படித்தார். இராமநாதபுரம் அரசு உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அந்நகரில் பிளேக் நோய் பரவியது. இவருடைய கல்வியும் நின்றது.

பல்துறை அறிவு

தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழிகளிலும் வல்லமை பெற்றார். அம்மொழிகளில் சொற்பொழிவாற்றும் திறம் பெற்றார். சிலம்பம், குதிரை ஏற்றம், துப்பாக்கிச் சுடுதல்,

சோதிடம், மருத்துவம் ஆகியனவற்றைக் கற்றறிந்தார். இளமையிலேயே அரசியலில் ஆர்வங்கொண்டார்.

பொதுத்தொண்டில் நாட்டம்

முத்துராமலிங்கத் தேவர், 32 சிற்றூர்களில் தமக்குச் சொந்தமாக இருந்த நிலங்களை உழுபவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தார். அவற்றைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு அளித்து மகிழ்ந்தார்.

இவர்நிலக்கிழார் ஒழிப்பிலும், ஆலய நுழைவுப் போராட்டத்திலும் முன்னின்ற வீரர் ஆவார். சமபந்தி முறைக்கும் ஊக்கமளித்த பெருமகனாவார்.

இவர் காலத்தில் ஆங்கில அரசு, மக்களுள் சிலரைக் குற்றப்பரம்பரை என ஒதுக்கி வைத்திருந்தது. அவ்வினத்தில் துயர்களைய அரும்பாடுபட்டார். குற்றப்பரம்பரைச் சட்டத்திலிருந்து அவர்களை விடுதலைபெறச் செய்தார்.

“சாதியையும் நிறத்தையும் பார்த்து மனிதனை மனிதன் தாழ்வுபடுத்துவது பெருங்கொடுமை; ஆண்டவன் மனித குலத்தைத்தான் படைத்தானே தவிரச் சாதியையும் நிறத்தையும் அல்ல; சாதியும் நிறமும் அரசியலுக்குமில்லை; ஆன்மிகத்திற்கும் இல்லை” எனச் சாதியைப்பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

நாட்டுப் பற்று

வங்கச் சிங்கமான நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் அவர்களைத் தம் அரசியல் வழிகாட்டியாகக் கொண்டார்; தமிழகத்தின் சிங்கமானார்.

விடுதலைப்போர் கடுமையாக இருந்த நாள்களில் ஆங்கில அரசு, வட இந்தியாவில் திலகருக்கும் தென்னிந்தியாவில் முத்துராமலிங்கத் தேவருக்கும் வாய்ப்பூட்டுச் சட்டம் போட்டது.

மக்களிடையே விடுதலை வேட்கையினை ஊட்டியவர் இவர், தேசியம் காத்த செம்மல் என்று திரு.வி.க. அவர்கள் இவரைப் பாராட்டியுள்ளார்.

“தண்ணீர்விட்டோ வளர்த்தோம், கண்ணீரால் காத்தோம்” என்பது பாரதி வாக்கு. இதனை மெய்ப்பிக்குமாறு, இவர் பல இன்னல்களை ஏற்று விடுதலைக்கு உழைத்தார்.

விடுதலைப் போராட்டப் பணிகளுக்கு இல்லறவாழ்வு இடையூறாகுமெனக் கருதினார். எனவே, திருமண வாழ்வினைத் தவிர்த்தார்.

அரசியல் வாழ்க்கை

தேர்தலில் போட்டியிட்ட ஐந்து முறைகளிலும் வெற்றிவாகையினையே சூடினார். 1937, 1946, 1952, 1957, 1962 ஆகிய ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற தேர்தல்களின் முடிவுகள் இவர் பெற்றிருந்த மக்கள் செல்வாக்கைக் காட்டின.

பலரும் போற்றும் பண்பாளர்

தெய்வீகம், தேசியம் ஆகிய இரண்டையும் இரு கண்களாகப் போற்றிவர் புகம்பொன்னார். இவர் வீரமில்லாத வாழ்வும் விவேகமில்லாத வீரமும் வீணாகுமென எடுத்துரைத்தவர். வேதாந்த பாஸ்கர், பிரணவ கேசரி, சன்மார்க்க சண்டாருதம், இந்து புத்த சமய மேதை எனப் பலவாறாகப் பாராட்டப்பெற்றவர்.

விவேகானந்தரின் தூதராக, நேதாஜியின் தளபதியாக, சத்திய சீலராக, முருக பக்தராக, ஆன்மிகப் புத்திரராக, தமிழ் பாடும் சித்தராக, தென்பாண்டிச் சீமையின் முடிசூடா மன்னராக, நீதி வழுவா நேர்மையாளராக, புலமையில் கபிலராக, வலிமையில் கரிகாலனாக, கொடையில் கர்ணனாக, பக்தியில் பரமஹம்சராக, இந்தியத் தாயின் நன்மகனாக வாழ்ந்தவர் முத்துராமலிங்கத் தேவர்.

“பனை மரத்திலிருந்து விழுந்து பிழைத்தவனும் உண்டு. வயல் வரப்பில் வழக்கி விழுந்து இறந்தவனும் உண்டு” என்பது அவருடைய கருத்துகளில் ஒன்று. மனிதனின் மனநிலையை இருள், மருள், தெருள், அருள் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

மறைவு

55 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து மக்கள் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபட்ட இப்பெருமகனார் 1963 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 30 ஆம் நாளில் இயற்கை எய்தினார். தாம் பிறந்த நாளை அனைவர் நினைவிலும் நிற்கும் நாளாக்கினார்.

நினைவுச்சின்னம்

தமிழ்நாடு அரசு இப்பெருமகனாரைப் போற்றும் வகையில் சென்னை மாநகரில் இவருடைய உருவச் சிலையினை நிறுவியுள்ளது. அச்சிலை நிறுவப்பட்டுள்ள சாலைக்கு இவர் பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது.

பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத்தேவரின் வாழ்க்கை வரலாறு, நாட்டுப்பற்றினையும் மத நல்லிணக்கத்தினையும் மனித நேயத்தினையும் உணர்த்துவதாய் விளங்குகிறது.

சிறப்புக் குறிப்புகள்

முத்துராமலிங்கத் தேவரின் விருப்பத்திற்கிணங்க 6.9.1939இல் மதுரைக்கு நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ் வருகை தந்தார். நடுவண் அரசு 1995இல் முத்துராமலிங்கத் தேவருடைய அஞ்சல்தலையை வெளியிட்டுச் சிறப்பித்தது.

முத்துராமலிங்கத் தேவர் தம் சொத்துக்கள் முழுவதையும் 17 பாகங்களாகப் பிரித்து, ஒரு பாகத்தை மட்டும் தனக்கு வைத்துக்கொண்டு மீதி 16 பாகங்களையும் 16 பேர்களுக்கு இனாம் சாசனமாக எழுதி வைத்தார்.

17. கொடி காத்த குமரன்

சுதந்திரப்போராட்டத்தின் போது திருப்பூரில் வெள்ளைக்கார காவல்துறையினரின் தாக்குதலில் பலத்த காயமடைந்து, உயிருக்குப் போராடியபோதும் கையில் பிடித்திருந்த கொடியைக் கீழே விழாமல், 'பாரத மாதாகி ஜே', 'மகாத்மா காந்திக்கு ஜே' என்று முழங்கிய அந்தத் தியாகியைப் போல எத்தனையே வீரர்களின் ரத்தம், சதை, எலும்பு இவற்றை விலையாகக் கொடுத்துப் பெற்றதுதான் இந்தியத்திருநாட்டின் சுதந்திரம்!

"கொடிகாத்த குமரன்" என்று பெருமையோடு தமிழகம் குறிப்பிடும் திருப்பூர் குமரனின் இயற்பெயர் குமாரசாமி. இவரது சொந்த ஊர் ஈரோட்டை அடுத்த சென்னிமலை. இது கைத்தறித் துணிகளுக்கு பெயர் பெற்றது.

தறியில் துணி நெய்யும் ஏழை நெசவாளியான நாச்சிமுத்து முதலியார் கருப்பாயி அம்மாள் தம்பதியருக்கு மூன்றாவது மகனாக அக்டோபர் 4ஆம் தேதி 1904ஆம் ஆண்டு பிறந்தார்.

தனது சொந்த ஊரில் ஆரம்பக்கல்வி பெற்றார். தொடர்ந்து படிக்க வசதியில்லாததால் பள்ளிப் பாலையத்திலிருந்த தன் தாய்மாமன் வீட்டிற்குச் சென்றார். அங்கும் கைத்தறி நெசவு செய்தார்.

ஈரோட்டிலிருந்து நூல் வாங்கி வந்து அதைக் கொண்டு துணி நெய்து அத்துணியை ஈரோட்டிலேயே விற்றுவந்தார். இப்போதுபோல் போக்குவரத்து வசதிகளில்லாத

அந்நாட்களில் மாட்டுவண்டிகளில், சில சமயம் துணியை தலைச்சமையாக சுமந்து கொண்டு கால்நடையாகவே ஈரோட்டிற்குச் செல்வார். இதில் அலைச்சல் அதிகம். மேலும் போதிய வருமானம் இல்லையென்பதால் குடும்பத்தோடு திருப்பூரில் குடியேறினார்.

திருப்பூரில் தனது குலத்தொழிலான நெசவுத் தொழில் செய்யாமல் தரகு மண்டிகளில் கணக்கு எழுதும் பணியில் சேர்ந்தார். பொதுவாகவே தரகுமண்டிகளில் கொடுக்கல் வாங்கல் வேலைகளுக்கு நேர்மையாக நடந்து கொள்பவர்களைத்தான் கணக்குப்பிள்ளைகாக நியமிப்பார்கள்.

குமாரசாமியிடம் நேர்மைக்கு பஞ்சமில்லை. பஞ்சு எடை போட்டு வாங்குவது, விற்பது அதற்கான கணக்குகளை எழுதி வைப்பதும் அவருடைய அன்றாட பணிகள். அவை முடிந்ததும் நாட்டுச்சேவைகளிலும் பிறருக்கு உதவுவதிலும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார் குமாரசாமி.

அப்போது திருப்பூரில் இயங்கி வந்த தேசபந்து வாலிபர் சங்கத்தில் தன்னை உறுப்பினராக இணைத்துக்கொண்டார். கடவுள் பக்தியும் நாட்டுப்பக்தியும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற குமாரசாமி நாடகம், பஜனைகள் நடத்தினார். தேசப்பற்றாளர் கூடுகிற இடங்களில் தன் பேச்சாற்றலை வெளிப்படுத்தினார்.

தனது பத்தொன்பதாவது வயதில் அப்போது பதினான்கு வயது நிரம்பிய ராமாயியை கரம்பிடித்தார். ஆறாண்டு ஆனந்தமாய் நிகழ்ந்தது இல்லற வாழ்வு. குமாரசாமி ராமாயி தம்பதிகளுக்கு குழந்தைகளில்லை.

திருப்பூருக்கு மகாத்மா காந்தி அப்போது வரை ஐந்து முறை வந்திருந்தார். கதர் இயக்கம் திருப்பூரில் சிறப்பாக நடந்து வந்திருக்கிறது. குமாரசாமி கதர் இயக்கத்திலும் பங்கேற்று தலையில் கதர்க்குல்லாய், கதராடை அணிந்து அப்போதைய காங்கிரஸ் தொண்டர்களின் உண்மைத் தோற்றத்தில் பவனிவந்தார்.

1932இல் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தால் காங்கிரஸ் இயக்கம் தடை செய்யப்பட்டது. காந்தியடிகள் கைது செய்யப்பட்டார். பொதுக்கூட்டங்கள், ஊர்வலங்கள் நடத்த தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

அப்போது நடைபெற்று வந்த சட்டமறுப்பு இயக்கம், அதைச்சார்ந்த அறப்போராட்டங்கள் அனைத்திற்கும் கடுமையான அடக்குமுறைதான் பரிசாக கிடைத்தது. ஆங்கில அரசின் அடக்குமுறை தீவிரமானது; அதன் காரணமாகவே அடக்குமுறையை எதிர்த்து மக்கள் போராட்டமும் மேலும் மேலும் வலுவடைந்தது.

இந்தியா முழுவதிலும் காங்கிரஸ் அலுவலகங்கள் ஆங்கில அரசால் மூடப்பட்டன. இப்படி தடைக்குமேல் தடை வர, இவற்றை எதிர்த்து திருப்பூரில் 10.1.1932 அன்று ஓர் ஊர்வலம் நடத்துவது முடிவானது. இதற்கான பணிகளை முன்னின்று தேசபந்து வாலிபர் சங்க உறுப்பினர்கள் ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். ஊர்வலத்திற்கு முதல் நாள் நகரிலிருந்த முக்கிய தேச பக்தர்கள் பலர் கைது செய்யப்பட்டனர்.

தியாகி பி.எஸ்.சுந்தரம் ஊர்வலத்துக்கு தலைமை தாங்கினார். குமாரசாமி, இராமன் நாயர், விசுவநாத ஐயர், நாச்சிமுத்துக்கவுண்டர், சுப்பராயன், நாச்சிமுத்து செட்டியார், பொங்காளி முதலியார், மாணவரான அப்புக்குட்டி, நாராயணன் ஆகியோர் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டனர்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தை தீவிரப்படுத்தும் விதமான அழுத்தமான அதிர்வினை உண்டாக்கிய அந்த சிறப்புமிக்க ஊர்வலம் திருப்பூரின் வீதிகளில் தேசபக்த முழக்கங்களோடு சென்று கொண்டிருந்தது. இரண்டிரண்டு பேராக ஒரு கதர் ராணுவப்படை போல் காந்தியின் பக்தர்கள் வந்தனர்.

அவர்களை அடக்குவதற்காக தடிகளோடு ஆங்கில அரசின் காவலர்கள் என்னும் போர்வையில் வந்த அரசுக்கர்கள் தேசபக்தர்களை அடிக்கப் பாய்ந்தனர். ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டவர்களை விட அதிகமான காவலர்கள் மனிதர்கள் என்றும் பார்க்காமல் சகட்டு மேனிக்கு அடித்து விளாசினர்.

காவலர்கள் கைகள் சோர்ந்து பின்பும் அடித்தார்கள். மண்டைகள் உடைந்தன. தொண்டர்கள் ரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தனர். அப்போதும் காந்தியைப்போற்றியும் தேசத்தைப் போற்றியும் அவர்கள் முழக்கமிட்டுக் கொண்டே இருந்தனர்.

குமாரசாமியின் தலையில் பலத்த அடி விழுந்தது. இரத்தம் பெருகி மண் நனைத்தபோதும் கொடியை மண்ணில் படவிடவில்லை குமாரசாமி. அந்தக் காட்சியைக் கண்ட காவலர்களுக்கு ஆத்திரம் கூடியது. கொடியை விட்டு விட்டால் அடிப்பதை நிறுத்திவிடுவதாக காவலர்கள் கூறினர்.

முன்னைவிட தீவிரமாய் முழக்கங்களை எழுப்பினார். தேச கொடி தாங்கிய அந்த கம்பை இன்னும் இறுக்கமாய் பற்றினார். அதற்காய் மீண்டும் காவலர்களால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டார். கடைசி வரை அவர் கரங்கள் அந்தக் கொடியை கீழே விடவேயில்லை. மயங்கிச் சரிந்த நிலையிலும் கையில் பிடித்திருந்த கொடிமட்டும் சரியவேயில்லை.

நினைவு இழந்தவரை விடாமல் தங்களது பூட்ஸ் கால்களால் உதைத்தனர். குமாரசாமியும், ராமன் நாயரும் ரத்தமும் சதையுமாக மண்ணோடு மண்ணாக விழுந்து கிடந்தனர்.

ஊர்வலத்திற்கு தலைமையேற்ற தியாகி பி.எஸ். சுந்தரத்திற்கும் தலையில் பலத்த காயம். காட்டு மிராண்டிகள் அடித்த அடியில் அவர் கேட்கும் திறனை இழந்திருந்தார். அவர் உடலில் பதினான்கு இடங்களில் எலும்புகள் முறிந்தன.

இந்த நிகழ்ச்சியின் விளைவாக அவர் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் செவிப்புலன் இழந்தவராக, ஊனமுற்றவராக இருக்க நேர்ந்த கொடுமையும் நடந்தது.

குமாரசாமி என்ற அந்த தியாகசீலர் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டு சிகிச்சை பலனளிக்காமல் உயிர் பிரிந்தது. நினைவு தப்பிய நிலையிலும் தாய் மண்ணை போற்றும் முழக்கங்களை முணுமுணுத்துக்கொண்டேதான் அவர் ஆவி மறைந்தது.

சென்னிமலை பெற்ற செல்வம், திருப்பூரில் கொடி காத்து தன் தேசப்பற்றை நிலையிறுத்திய குமாரசாமி என்கிற திருப்பூர் குமரனுக்கு நினைவகம் அமைக்கப்பட்டது. அவர் நினைவைப் போற்ற தபால் தலை வெளியிடப்பட்டது.

விடுதலை பெற்ற இந்தியாவில் சிறகடித்து வாழும் நாம் அந்த மாபெரும் வீரனை நினைப்போம். பெற்ற சுதந்திரத்தைப் பேணிக்காப்போம்.

மனமுவந்து உயிர் கொடுத்த
மானமுள்ள வீரர்கள்
மட்டிலாத துன்பமுற்று
நட்டுவைத்த கொடியிது!

தனமிழந்து கனமிழந்து
தாழ்ந்து போக நேரினும்
தாயின் மானம் ஆன இந்த
கொடியை என்றும் தாங்குவோம்!!

18. வீர வாஞ்சி

அன்றைய திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்துக்குட்பட்ட செங்கோட்டையில் கோயில் மணியமாக இருந்த ரகுபதி ஐயர் என்பவரின் மகன் வாஞ்சிநாதன். இவருக்கு நான்கு சகோதரிகள், இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளில் இவர் இளையவர். இவர் செங் கோட்டையில் ஆரம்பக் கல்வி பயின்றார். திருவனந்தபுரம் மூலம் திருநாள் மகாராஜா கல்லூரியில் பி.ஏ.படித்தார்.

தனது 23 ஆம் வயதில் முன்னீர்ப்பள்ளம் சீதாராமையரின் மகள் பொன்னம்மாளைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். அங்கிருந்து பரோடா சமஸ்தானத்துக்குச் சென்று மரவேலை செய்யும் தொழில்துறைப் படிப்பைப் படித்துத் தேறினார். பிறகு புனலூரில் காட்டிலாகாவில் பாரஸ்ட் கார்டாக வேலைக்குச் சேர்ந்தார்.

அந்த காலகட்டத்தில் தென் தமிழ்நாட்டில் பாரதமாதா சங்கம் என்றொரு இயக்கம் வேகமாக வளர்ந்து வந்தது. இதனை நிறுவியவர் எருக்கூர் நீலகண்ட பிரம்மச்சாரி என்பார். நீலகண்டனுக்கு ஏற்கனவே புதுச்சேரியில் வந்து தங்கியிருந்த வ.வெ.சு.ஐயரின் தொடர்பு இருந்தது.

வாஞ்சிநாதன் நீலகண்ட பிரம்மச்சாரியோடு நேர்ந்த ஏதோ மனவருத்தத்தால் அவரை ஒதுக்கிவிட்டு புதுச்சேரி யிலிருந்த வ.வெ.சு.ஐயரைத் தன் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டார். செங்கோட்டையிலிருந்து புதுச்சேரி சென்று அங்கு ஐயரைச் சந்தித்தார். அப்போது ஐயர் சிலருக்குத் துப்பாக்கிச் சுடும் பயிற்சியை அளித்து வந்தார். அதில் வாஞ்சிநாதனும் சேர்ந்து கொண்டு துப்பாக்கிச் சுடும் பயிற்சியைப் பெற்றார்.

தூத்துக்குடியில் 1906இல் வ.உ.சிதம்பரம் தொடங்கிய சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியை அழித்து ஒழிப்பதற்கு இடைவிடாமல் பாடுபட்டவன் அப்போது தூத்துக்குடியில் சப் கலெக்டராக இருந்த ஆஷ். நாடு போற்றும் சிதம்பரம் பிள்ளையை அவமதித்தான். அவர் மீது பொய் வழக்குகளைப் போட்டான். இவரை ஒழிப்பதுதான் தனது வாழ்க்கை லட்சியம் என்பது போல நடந்து கொண்டான்.

குற்றாலம் நீர்வீழ்ச்சியில் வெள்ளைக்காரர்கள் குளிப்பதற்காக அங்கு இந்தியர்கள் யாரும் நீராடக்கூடாது என்று உத்தரவு போட்டான் ஆஷ். வ.உ.சிதம்பரம் இரண்டு தீவாந்தர தண்டனை பெறக் காரணமாக இருந்தவனும், உத்தமத் தலைவராக இருந்த சுப்பிரமணிய சிவாவை அவரது தகுதியறியாமல் அவமானப் படுத்திய இந்த அன்னியனை இனியும் உலாவ விடக்கூடாது என்று முடிவெடுத்தார் வாஞ்சி.

1911ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 17 ஆம் தேதி காலை 10.40 மணிக்கு மணியாச்சி சந்திப்பில் அந்த சம்பவம் நடந்தது.

17.6.1911 அன்று கலெக்டர் ஆஷ் அவனது மனைவி ஆகியோர் கொடைக்கானலில் படிக்கும் தங்களது பிள்ளை களைப் பார்ப்பதற்காகக் கிளம்பினார்கள். அவர்கள் பயணம் செய்த ரயில் மணியாச்சியில் நின்றது. அங்கு தூத்துக் குடியிலிருந்து சென்னை செல்லும் விரைவு ரயிலுக்காக இருவரும் முதல் வகுப்புப் பெட்டியில் காத்திருந்தார்கள். அந்த நேரத்தில் அந்த ரயிலில் இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியில் பயணம் செய்து கொண்டு வந்த வாஞ்சிநாதன், வண்டியை விட்டு இறங்கி ஆஷ் இருந்த முதல் வகுப்புப் பெட்டிக்குள் ஏறினார். வாஞ்சியைப் பார்த்த ஆஷ் பதறினான். யார் நீ என்று கத்தினான். உடனே தன் கைத் துப்பாக்கியால் ஆஷை நோக்கிச் சுட்டார். குண்டு அவன் மார்பில் பாய்ந்தது. அந்த நிலையிலும் ஆஷ் தன்னைச் சுட்டவனைப் பிடிக்க முயன்றான். அவன் மனைவி அதைத் தடுத்துவிட்டாள்.

ஆஷைச் சுட்டுவிட்டு பெட்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கிய வாஞ்சிநாதனைப் பிடிக்க சிலர் முயன்றனர். அவர்களை உதறித் தள்ளிவிட்டு அருகிலிருந்த கழிப்பறைக்குள் சென்று விட்டார் வாஞ்சி. உள்ளே நுழைய பயந்துகொண்டு ஒரு மணி நேரம் நின்றவர்கள் கழிப்பறையிலிருந்து குண்டு வெடித்த சப்தம் கேட்டு உள்ளே போய் பார்த்தார்கள். அங்கே வாஞ்சி தனது கைத் துப்பாக்கியைத் தன் வாயினுள் சுட்டுக்கொண்டு இறந்து வீழ்ந்து கிடந்தார். குண்டடிபட்டுக் காயமடைந்த ஆஷ் திருநெல்வேலிக்குக் கொண்டு செல்லும் வழியில் கங்கைகொண்டான் எனுமிடத்தில் இறந்து போனார்.

இந்தக் கொலை நாடு முழுவதும் பரபரப்பை ஊட்டியது. 23 வயதே ஆன வாஞ்சிநாதனின் இளம் மனைவி பொன்னம்மாள் விதவையானாள்.

ஒருவேளை வாஞ்சி உயிரை விடாமல் இருந்திருந்தால் அவருக்கு பிரிட்டிஷ் அரசு தூக்குத் தண்டனை விதித்திருக்கும். இவர்கள் கையால் மாண்டு போவதைவிட தன்னைத் தானே மாய்த்துக் கொள்வதையே அந்த மாவீரன் விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டான்.

மணியாச்சியில் வாஞ்சிநாதன் செய்த கொலையாகப் பார்ப்பதைவிட ஒரு தேசபக்தன் நாட்டுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையாகக் கொள்வதுதான் சரியாக இருக்கும். காரணம், அதற்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் பானர்மன் எனும் ஆங்கில தளபதி வீர பாண்டிய கட்டபொம்மனைக் கயத்தாற்றில் தூக்கிலிட்டான். நூறு ஆண்டுகள் கழித்து அதே நெல்லை மண்ணில் வீரவாஞ்சி அதற்குப் பழிவாங்கிவிட்டான் என்பதே சரி.

வாஞ்சிநாதன் இந்தச் செயலைச் செய்த மணியாச்சி ரயில் நிலையத்துக்கு அவன் பெயரை வைக்க வேண்டுமென்று நாடாளுமன்றத்திலும், வெளியிலும் காங்கிரஸ் உறுப்பினர் குமரி அனந்தன் பாடுபட்டு, இறுதியில் மணியாச்சி என்ற பெயரோடு வாஞ்சியின் பெயரையும் சேர்த்தார்.

19. அறிஞர் அண்ணா

அறிஞர் அண்ணா தமிழ்நாட்டின் வட எல்லையாக அமைந்திருக்கும் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தின் தலைநகரமாக விளங்கும் காஞ்சிபுரத்தில் 1909 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் 15ஆம் நாள் பிறந்தார்.

இவருடைய தந்தையார் பெயர் நடராசனார்; தாயார் பெயர் பங்காரு அம்மாள். அண்ணா என்று உலகத் தமிழர்களால் அன்போடு அழைக்கப்படும் இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் அண்ணாதுரை என்பதாகும். இப்பெயரே பின்னர் சுருங்கி 'அண்ணா' என்று அழைக்கப்படலாயிற்று.

அண்ணாவின் தொடக்கக் கல்வி காஞ்சிபுரத்திலேயே அமைந்தது. உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்வியையும் அண்ணா காஞ்சிபுரத்தில் இருக்கும் பச்சையப்பன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பயின்றார்.

கல்லூரிக் கல்வி பெறுவதற்காக அண்ணா சென்னைக்கு வந்தார். சென்னையில் இருக்கும் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் இடைநிலைக்கல்வி முடித்து, அதன் பின்பு பி.ஏ. பொருளியல் பாடத்தில் சேர்ந்து ஆர்வத்துடனும், திறம்படவும் கற்றுத் தேர்ந்தார். அப்படிப்பை, வெற்றிகரமாக முடித்ததே அவரது வாழ்வில் திருப்புமுனையாக அமைந்தது.

அறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கு 1930 இல் திருமணம் நடைபெற்றது. அவர் இராணி அம்மையாரைத் தம் வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

பெரியார் உடனான தொடர்புகள்

பெரியாரின் கொள்கைகளால் ஈர்க்கப்பட்டு, நீதிக் கட்சியில் சேர்ந்தார். பின்னர் பெரியாருடன் திராவிடக் கழகத்தில் இணைந்து, மூட நம்பிக்கைகளுக்கு எதிரான பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களையும், சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களையும் பரப்புவதில் முன்னின்று ஈடுபட்டார்.

பெரியாரின் தனித்திராவிடநாடுக் கொள்கையின் காரணமாகவும், தன்னைவிட வயதில் இளையவரான மணியம்மையாரை பெரியார் மணம் புரிந்து கொண்டமையினால் கருத்துவேறுபாடு கொண்டு, திராவிடக் கழகத்தின் முக்கிய உறுப்பினர் பலருடன், 1949இல், பெரியாரை விட்டு விலகி, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற புதிய இயக்கமொன்றை நிறுவினார்.

தனிக்கட்சி துவங்கினாலும் தன்கட்சி கொள்கைகள் தாய்க்கட்சியான திராவிடக்கட்சியை ஒத்தே செயல்பட்டது. இந்தியாவின் தேசிய அரசியலில் பங்குகொள்ளும் விதமாக இந்தியக் குடியரசானதிற்குப் பின் இந்திய சீனப் போருக்குப் பின் 1963இல் தனது தனித்திராவிட நாடுக் கொள்கையை கைவிட்டார்.

அண்ணாவின் பணிகள்

அண்ணா இடைநிலைக் கல்வி முடித்ததும் சிறிது காலம் காஞ்சிபுரத்தில் இருக்கும் கோவிந்தப்ப நாயக்கர் பள்ளியிலும், பின்னர் காஞ்சிபுரம் நகராட்சி அலுவலகத்திலும் பணி புரிந்தார்.

'திராவிட நாடு', 'காஞ்சி' முதலிய வார இதழ்களைத் தொடங்கி உரைநடைத் தமிழுக்கு உரமூட்டினார். 1949 இல் திராவிடர் கழகத்திலிருந்து பிரிந்த அண்ணா, உற்ற நண்பர்கள் சிலரோடு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற அரசியல் கட்சியைத் தொடங்கினார்.

1967இல் நடைபெற்ற சட்டமன்றத் தேர்தலில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வெற்றி பெற்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது.

அறிஞர் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் முதல் முதலமைச்சராக 1967 இல் பொறுப்பேற்றார். அவர் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று, உடல் நலம் குன்றி 03.02.1969 இல் இயற்கை எய்தும் வரை இரண்டாண்டுகள் தமிழ்நாட்டின் தகைசான்ற முதல் அமைச்சராக வீற்றிருந்தார்.

அவரது ஆட்சிக்காலத்தில்தான் 'சென்னை மாகாணம்' தமிழ்நாடு எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டது. இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு சென்னையில் 1968 இல் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அம்மாநாட்டின் விளைவாக உருப் பெற்றதுதான் சென்னை தரமணியில் இருக்கும் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்.

அண்ணா அவர்கள் அமெரிக்கா சென்றிருந்தபோது, யேல் பல்கலைக்கழகம் அவருக்குக் கௌரவ டாக்டர் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தது.

அண்ணா சிறந்த பேச்சாளர்; எழுத்தாளர்; நாடக ஆசிரியர்; திரைப்பட வசனங்களைத் தீட்டியவர். அவருடைய 'ஓர் இரவு', 'வேலைக்காரி', 'நீதிதேவன் மயக்கம்', 'சந்திரமோகன்', 'சிவாஜி கண்ட இந்து சாம்ராஜ்யம்' ஆகிய நாடகங்கள் திரைவடிவம் பெற்றன.

இதழ்களைத் தவிர அவரது தலைசிறந்த பேச்சுக்களும் நூல்வடிவம் பெற்றன. 'ஏ தாழ்ந்த தமிழகமே', 'நாடும் ஏடும்', 'தீ பரவட்டும்' முதலியன இவ்வாறு வந்தவை. நூல்களாக வெளிவந்தவை 'கம்பரசம்', 'ரோமாபுரி ராணிகள்' முதலியன.

தத்துவம்

"ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்"

"கடவுள் ஒன்று, மனித நேயமும் ஒன்று தான்" கடமை கண்ணியம் கட்டுப்பாடு

தமிழ்நாடு பெயர் மாற்றம்

1967இல் நடைபெற்றத் தேர்தலில் பங்கு பெற்ற திமுகு கழகம் வெற்றி பெற்று முதன் முறையாக திராவிட ஆட்சியை தமிழகத்தில் அமைத்தது. அவரது தலைமையில் அமைந்த அமைச்சரவை இளைஞர்களை கொண்ட அமைச்சரவையாக விளங்கியது.

ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்றதும் சுயமரியாதைத் திருமணங்களை சட்டபூர்வமாக்கி தனது திராவிடப் பற்றை உறுதிப்படுத்தினார்.

இரு மொழி சட்டங்களை (தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலம்) உருவாக்கி முந்தைய அரசின் மும்மொழித்திட்டத்தினை (தமிழ், இந்தி, ஆங்கிலம்) முடக்கினார், மேலும் மதராஸ் மாநிலம் என்றிருந்த சென்னை மாகாணத்தை தமிழ்நாடு என்று பெயர் மாற்றி தமிழக வரலாற்றில் நீங்கா இடம் பெற்றார்.

இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டம்

1938இல் தமிழகத்தை காங்கிரசு அரசு ராஜாஜி தலைமையில் ஆட்சி நடத்தி வந்தது. தமிழகத்தில் இந்தி பயன் பாட்டை ராஜாஜி முன்மொழிந்து, பள்ளிகளில் இந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக அறிவித்தார்.

முதலாம் இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டமும் வெடித்தது. இப் போராட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்த நூற்றுக்கணக்கானோரை ராஜாஜி அரசு கைது செய்தது;

தமிழ் காக்க புறப்பட்டு சிறை சென்றோரில் ஒருத்தர் நடராசன். இளைஞர்; தாழ்த்தப்பட்டச் சமூகத்தவர். எதிர்ப்பைக் கைவிடாது 1939 ஆம் ஆண்டு, சனவரி 15 ஆம்

நாள் தன் உயிரை நீத்தார். தமிழுக்காக உயிரை சகம் செய்தவர் நடராசனின் இறப்பு இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்குப் புத்துணர்ச்சியை ஊட்டியது. அண்ணாதுரை, மாமலிதாசன் உட்பட பல தமிழறிஞர்கள் இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கங்களான நடத்தத் தொடங்கினர்.

காஞ்சிபுரத்தில் 27 பெப்ரவரி, 1938 இல் நடைபெற்ற முதல் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டில் அண்ணாதுரை கலந்து கொண்டார். இதற்கிடையில், பெப்ரவரி 13 இல் நடந்த போராட்டத்தில் கைதான தாளமுத்து என்ற இன்னொரு தமிழர், மார்ச் 11 இல் காலமானார்.

நடராசன், தாளமுத்து ஆகிய இருவரின் தியாகங்கள் இந்தி திணிப்பிற்கு எதிராக தமிழர்களின் சக்தியை ஒன்று திரட்டியது. காங்கிரஸ் அரசை அவ்வாண்டு இறுதிக்குள் பதவி விலகவும் செய்தது. பின்னர், பெப்ரவரி 1940 இல், மதராசு மாகாண ஆளுநர் எர்ஸ்கின் பிரபு கட்டாய இந்திக் கல்வியை விலக்கினார்.

1965 மதராஸ் இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டம்

இந்தியா 1950இல் அரசியலமைப்பு சட்டம் இயற்றப் பட்டபின், இந்தியா ஒரு குடியரசு நாடு என அறிவிக்கப் பட்டதற்கு பின்னர் இந்திக்கு இந்திய அரசியலமைப்பில் தனி அங்கீகாரம் கிடைத்தது.

இந்தியாவின் அலுவலக, ஆட்சி மொழியாக 15 ஆண்டிற்குப் பின் 1965இல் அறிவிக்கப்பட்டது. இந்த அறிவிப்பு தமிழக மாணவர்களிடையே கவலையை ஏற்படுத்தியது.

திமுக கட்டாய இந்தி திணிப்பை எதிர்த்து 1960 இல் ஆகஸ்டில் சென்னை, கோடம்பாக்கத்தில் இந்தி திணிப்பு எதிர்ப்பு மாநாடு அண்ணாதுரை தலைமையில் நடத்தப் பட்டது.

இந்த திருத்த சட்டம் கொண்டு வரப்படாவிட்டால் இந்தியாவின் 15 வது குடியரசு தினத்தை 26 ஜனவரி, 1965 துக்க தினமாக அறிவிக்கபோவதாக அண்ணாதுரை அறிவித்தார்.

இந்த அறிவிப்பை அன்றைய மதராஸ் மாநில முதலமைச்சரான பக்தவச்சலம் அண்ணாதுரைக்கு கடும் கண்டனத்தையும் தெரிவித்திருந்தார். இதன் காரணமாக கருப்புதின அறிவிப்பை 24 ஜனவரி அன்று மாற்றியமைத்தார். இதற்கான அறைகூவலாக அண்ணாதுரை முழங்கியவை இந்தியை ஒழித்து, இந்தியக் குடியரசு நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ்க.

மொழிப்புலமை

ஒரு தடவை சில இங்கிலாந்து மாணவர்கள் அண்ணாவை பரிசீலிப்பதற்காக அவரிடம் ஏனென்றால் என்ற வார்த்தை மூன்று தடவை தொடர்ந்து வருகிற மாதிரி வாக்கியம் கூற முடியுமா என்று கேட்டனர். அதற்கு அவர்,

"No sentence can begin with because because, because is a conjunction."

"எந்த வாக்கியமும் ஏனென்றால் வார்த்தையை கொண்டு துவங்காது ஏனென்றால், ஏனென்றால் என்பது ஓர் இணைப்புச் சொல்" என்று உடனே பதிலளித்தார்.

நினைவுச் சின்னங்கள்

தமிழ்நாடு அரசு அண்ணாவின் நினைவாக இவர் வாழ்ந்த காஞ்சிபுரம் இல்லத்தை பேரறிஞர் அண்ணா நினைவு இல்லம் என்கிற பெயரில் நினைவுச் சின்னமாக மாற்றி அமைத்துள்ளது. இங்கு அண்ணா அமர்ந்த நிலையிலான சிலை வைக்கப்பட்டுள்ளது. அண்ணாவின் வாழ்க்கை வரலாறு தொடர்பான புகைப்படங்கள் கண்காட்சியாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

சென்னை மெரினா கடற்கரையில் இவர் உடல் புதைக்கப்பட்ட இடத்தை பேரறிஞர் அண்ணா நினைவிடம் எனும் பெயரில் நினைவிடமாக ஆக்கியுள்ளது. இங்கு அண்ணாவின் மார்பளவு சிலை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நூலகமும் செயல்பட்டு வருகின்றது. இங்குள்ள பேரறிஞர் அண்ணா அருங்காட்சியகத்தில் இவரது வாழ்க்கை வரலாற்றுப் புகைப்படங்கள் இவர் பாயன்படுத்திய பொருட்கள் கண்காட்சியாக வைக்கப்பட்டுள்ளன.

எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் திமுகவிலிருந்து பிரிந்து தனிகட்சி தொடங்கியபோது அதற்கு அண்ணா திமுக என்று பெயர் வைத்தார்.

சென்னையில் உள்ள திமுக தலைமைச்செயலக கட்டிடத்துக்கு "அண்ணா அறிவாலயம்" என்றும், தமிழ் நாட்டின் முதன்மையான தொழில்நுட்ப பலகலைக் கழகத்திற்கு அண்ணா பல்கலைக்கழகம் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது.

சென்னையின் முக்கிய சாலையான மவுண்ட் ரோடு அண்ணா சாலை என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. சென்னை, மதுரை போன்ற நகரங்களின் முக்கிய குடியிருப்பு பகுதிகள் அண்ணா நகர் என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளன.

வேலூரில் உள்ள அரசு திரையரங்கம் அண்ணா கலையரங்கம் என பெயர் சூட்டப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது.

2009ஆம் ஆண்டு மத்திய அரசு அண்ணா நினைவாக அவர் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட ஐந்து ரூபாய் நாணயத்தை வெளியிட்டது.

2010ஆம் ஆண்டு அண்ணா நூற்றாண்டு நிறைவை நினைவு கூறும் வண்ணம் தமிழ்நாடு அரசு அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகத்தை உருவாக்கியது.

20. பாரதரத்னா எம்.ஜி.ஆர்.

பாரதரத்னா எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் இலங்கையிலுள்ள கண்டியில் 1917ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் பதினேழாம் நாள் பிறந்தார். இவர், கோபாலமேனன் சத்யபாமாவுக்கு ஐந்தாவது மகனாவார். இவரது இரண்டாவது அகவையில் தந்தை காலமானார்.

வறுமையில் வாடிய இராமச்சந்திரனுடைய குடும்பம் பிழைப்பிற்காகத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள கும்பகோணம் நகருக்குக் குடிபெயர்ந்தது.

அன்னை சத்யபாமா, அங்குள்ள ஆனையடிப் பள்ளியில் தம்மக்கள் சக்கரபாணியையும் இராமச்சந்திரனையும் சேர்த்தார். வறுமையினால் இருவரும் பள்ளிப் படிப்பைத் தொடரவில்லை.

இந்நிலையில், எதிர்பாராதவிதமாக இருவருக்கும் நாடகத்துறையில் நடிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. தமது இளமைப்பருவத்தில், மேடை நாடகங்களில் நடித்துக் கொண்டிருந்த இராமச்சந்திரன், திரைப்படத்துறையில் ஈடுபட்டுச் சிறுசிறு பாத்திரங்களில் நடித்துக் கதாநாயகனாக உயர்ந்தார்.

இவரது சுறுசுறுப்பும் உழைப்பும் படிப்படியாக அவரை உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவர உதவின. எம்.ஜி.ஆர் என்ற பெயரில் புகழ் பெற்ற, மருதூர் கோபாலமேனன் இராமச்சந்திரன், தமிழ்த் திரைப்பட நடிகராகவும் 1977 முதல் இறக்கும் வரை தமிழ்நாட்டின் தொடர்ந்து மூன்று முறை முதலமைச்சராகவும் இருந்தவர்.

அரசியல் வாழ்க்கை

எம்.ஜி.ஆர் ஒரு முன்னணித் தமிழ்த் தேசிய வாதியாகவும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் முக்கிய உறுப்பினராகவும் திகழ்ந்தார். அக்கட்சியின் பொருளாளராகவும் நீண்ட காலம் பணியாற்றினார். கருணாநிதியுடன் நட்பாக இருந்தார்.

சி. என். அண்ணாத்துரையின் மறைவுக்குப் பின், மு. கருணாநிதி முதலமைச்சரானதைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற சம்பவங்களால் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகள் எம்.ஜி.ஆர் கட்சியை விட்டு வெளியேறினார்.

1972இல் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற பெயரில் புதிய கட்சியொன்றை அவர் ஆரம்பித்தார். பின்பு அக்கட்சி அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழமாக மாறியது. முதன் முதலாக போட்டியிட்ட திண்டுக்கல் பகுதியில் பெரும் வெற்றி பெற்றது.

திரைப்படங்களின் மூலம் அவரடைந்த புகழும், அவருடைய வசீகரமான தோற்றமும், சமூகத் தொண்டனாகவும், ஏழைகள் தோழனாகவும், கொடையாளியாகவும், வீரனாகவும் நடித்ததன் மூலம் பெற்றுக் கொண்ட நற்பெயரும், அவர் மிக விரைவில் மக்களாதரவைப் பெற உதவின.

1977இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் பெரும் வெற்றி பெற்றுத் தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சரானார். 1984இல் கடுமையாக நோய்வாய்ப்பட்டும், தமிழக அரசியல் வரலாற்றில் தேர்தல் பிரசாரத்திற்கே வராமல் முதலமைச்சர் ஆன ஒரே முதல்வரானார் எம்.ஜி.ஆர்.

1984இல் இவரது ஆட்சிக்காலத்தில் மதுவிலக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1987 வரை 10 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக முதலமைச்சர் பதவியை வகித்துப் பதவியிலிருக்கும் போதே காலமானார்.

புரட்சித் தலைவர் என்று மக்களால் போற்றப்பட்ட எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் 24.12.1987 அன்று இயற்கை எய்தினார்.

எம்.ஜி இராமச்சந்திரன் அவர்களது உடல் சென்னை மெரினாக் கடற்கரையில், அண்ணா நினைவிடத்திற்கருகே நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டு, அவருக்கான நினைவகம் எழிலுற அமைக்கப்பட்டது.

அவர்தம் பணியைப் பாராட்டி இந்தியாவின் உயரிய விருதான பாரதரத்னா விருது 1988ஆம் ஆண்டு அவருடைய மறைவுக்குப் பின் குடியரசுத் தலைவரால் வழங்கப்பட்டது.

திட்டங்கள்

சத்துணவுத் திட்டம்

விதவை ஆதரவற்ற பெண்களுக்கு திருமண உதவி தாலிக்கு தங்கம் வழங்குதல்

மகளிருக்கு சேவை நிலையங்கள்

பணிபுரியும் பெண்களுக்கு தங்கும் விடுதிகள்

தாய் சேய் நல இல்லங்கள்

இலவச சீருடை வழங்குதல் திட்டம்

இலவச காலணி வழங்குதல் திட்டம்

இலவச பற்பொடி வழங்குதல் திட்டம்

இலவச பாடநூல் வழங்குதல் திட்டம்

வறட்சிக் காலத்தில் லாரிகள் மூலம் குடிநீர் வழங்குகின்ற திட்டம்.

தமிழ் பல்கலைக் கழகம் நிறுவுதல்

1921ம் ஆண்டு தமிழ் மொழிக்கு எனத் தனியே ஒரு தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் வேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றிய உமாமகேசுவரனார் பிறந்த தஞ்சையில், தீர்மானம் இட்ட அறுபது ஆண்டுகள் கழித்து தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவினார் எம்.ஜி.ஆர்.

தமிழ்மொழி, தமிழர்களின் கலை, இசை, நாடகம், ஒவியம், சிற்பம், கட்டிடக் கலை, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் இலக்கணம், மொழியியல், வாலாறு, புலியியல், மெய்யியல், கடலியல், சித்த மருத்துவம், கைவினைக் கலை, உள்ளிடை பல்வேறு துறைகளில் தமிழை மேம்படுத்த, தமிழர்களின் மரபுப் பெருமையைப் பார்ப்ப, 1981 இல் முதலமைச்சராகயிருந்த திரு.எம்.ஜி. இராமச்சந்திரன் முன் முயற்சியில் தமிழக அரசால் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் உருவாக்கப்பட்டது.

முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆர். தலைமையில் 13.6.1981 இல் நடைபெற்ற ஆய்வுக் கூட்டத்தில் இப்பல்கலைக்கழகத்தின் உடனடித் தேவைக்கும், எதிர்கால விரிவாக்கத்திற்கும் 1000 ஏக்கர் நிலம் தேவை என முடிவு செய்யப்பட்டது.

1981 ஆகஸ்ட் 1 ஆம் நாள் தமிழக ஆளுநர் மூலம் "தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக அவசரச் சட்டம் 1981" பிறப்பிக்கப்பட்டு தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் பல்கலைக்கழகத்திற்கு 972.7 ஏக்கர் நிலத்தை எம்.ஜி.ஆர் தலைமையினான அரசு கையகப்படுத்தி ஒதுக்கியது.

எம்.ஜி.ஆர். சில குறிப்புகள்

அறிஞர் அண்ணாவின் பேச்சாற்றல், பழகும் பண்பு, உண்மை, நேர்மை, கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு முதலியவற்றால் எம்.ஜி.ஆர். கவரப்பட்டார்.

எம்.ஜி.ஆர்., நடிப்புக் கலையையும் அரசியலையும் தமது இரு கண்களாகக் கருதினார்.

தாம் நடித்த திரைப்படங்கள் வாயிலாக நல்ல பல கருத்துகள் மக்களைச் சென்றடையப் பெருமுயற்சி எடுத்தார். மக்கள் அவரை, புரட்சி நடிகர் என்றும், மக்கள் திலகம் என்றும் போற்றினர்.

அறிஞர் அண்ணாவின் நெஞ்சம் கவர்ந்தவராக எம்.ஜி.ஆர். விளங்கியதால், அவரை அறிஞர் அண்ணா, இதயக்கனி என்று போற்றினார். கடின உழைப்பே ஒரு நாட்டுக்கு வளர்ச்சியைக் கொடுக்கும் என்று எம்.ஜி.ஆர். நம்பினார். எம்.ஜி.ஆர். 1963ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநிலக் சட்டமன்ற மேலவை உறுப்பினரானார்.

1967 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலின்போது பரங்கிமலைத் தொகுதியில் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்றார்.

1972ஆம் ஆண்டில், தாமிருந்த இயக்கத்திலிருந்து விலகிப் புதிய கட்சியைத் தொடங்கினார். அவர் 1977ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தமிழகச் சட்டமன்றத் தேர்தலில் பெரும் வெற்றி பெற்று முதல்வராகப் பதவி ஏற்றார். பதினோராண்டுகள் தமிழ்நாட்டின் முதல்வராகப் பணியாற்றினார்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் அவரது பணிகளைப் பாராட்டி, டாக்டர் பட்டம் வழங்கியது. இந்திய அரசு, சிறந்த நடிகருக்கான பாரத் பட்டத்தை வழங்கி அவருக்குச் சிறப்புச் செய்தது.

எம்.ஜி.ஆர்., பெருந்தலைவர் காமராசர் காலத்தில் அறிமுகப்படுத்திய மதிய உணவுத் திட்டத்தைத் தொடக்கப் பள்ளியில் படிக்கும் குழந்தைகள் அனைவருக்கும் பயனளிக்கும் வகையில் சத்துணவு வழங்கும் திட்டமாகச் செயல்படுத்தினார்.

